

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2003. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIV БРОЈ 1767

МАФИЈАШКИ ОБРАЧУН

Наташа Мићић в.д. председника Републике Србије, увела је ванредно стање 12. марта и ограничила слободу медија, али да би сва реакција Српске радикалне странке остала забележена без промена објављујемо и овај број "Велике Србије" који у време ванредног стања није могао да изађе. Извињавамо се читаоцима што текстови више нису актуелни.

УСКРО НОВЕ КЊИГЕ У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 300 ДИНАРА

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

У НОВОЈ КЊИЗИ "ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ" ДР ШЕШЕЉ ОБЈАВЉУЈЕ ПОУЗДАНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ ЈЕ ДОБИЈАО ОД ЧАСНИХ И ПОШТЕНИХ ЉУДИ ИЗ УПРАВНИХ, БЕЗБЕДНОСНИХ И ПРАВОСУДНИХ СТРУКТУРА СИСТЕМА О СВИМ ЗАКУЛИСНИМ ПОЛИТИЧКИМ ЗБИВАЊИМА У ПОСЛЕДЊОЈ ДЕЦЕНИЈИ. КЊИГА ОБИЛУЈЕ ИНФОРМАЦИЈАМА КОЈЕ СВЕДОЧЕ О ЗЛОЧИНАЧКОЈ ПРИРОДИ ДОСМАНЛИЈСКОГ РЕЖИМА

СТАНКО СУБОТИЋ (ЦАНЕ ЖАБАЦ) И НЕБОЈША ЧОВИЋ НАСТАВЉАЈУ СВОЈЕ КРИМИНАЛНЕ АКТИВНОСТИ О ЧЕМУ ПИШЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ У ДОПУЊЕНОМ ИЗДАЊУ ОВИХ КЊИГА.

КЊИГА "ЦИЈИН МАЈОР ГРУЈИЦА СПАСОВИЋ" ГОВОРИ О АНТИСРПСКОМ ДЕЛОВАЊУ ГЛАВНОГ И ОДГОВОРНОГ УРЕДНИКА ЛИСТА "ДАНАС"

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Рагуш

**Помоћници главног
и одговорног уредника**
Елена Божић-Талијан,
Огњен Михајловић

Издање приредиле:
Елена Божић-Талијан,
Марина Томан

Компјутерски прелом
Саша Радовановић

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
др Ђорђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешел,
Томислав Николић,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић, Гордана
Поп-Лазич, др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20 октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

За штампарiju
Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су
у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације
под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

ИНТЕРВЈУ:

**КО С ЂАВОЛОМ ТИКВЕ САДИ
О ГЛАВУ МУ СЕ ОБИЈАЈУ..... 2**

У ЖИЖИ:

МАФИЈАШКИ ОБРАЧУН 5

ХАГ:

ДО ПОБЕДЕ! 11

МИТИНГ:

СРБИЈА МОРА ДА СЕ УСПРАВИ 15

КОНГРЕС:

**НА БРАНИКУ ОТАЦБИНЕ- ЗА
ВЕЛИКУ СРБИЈУ 22**

СКАНДАЛОЗНО:

МАФИЈА ТРЕСЕ СРБИЈУ..... 30

ДРЖАВНА ЗАЈЕДНИЦА:

ПОЧЕТАК КРАЈА 35

КО РЕФОРМИШЕ ВОЈСКУ:

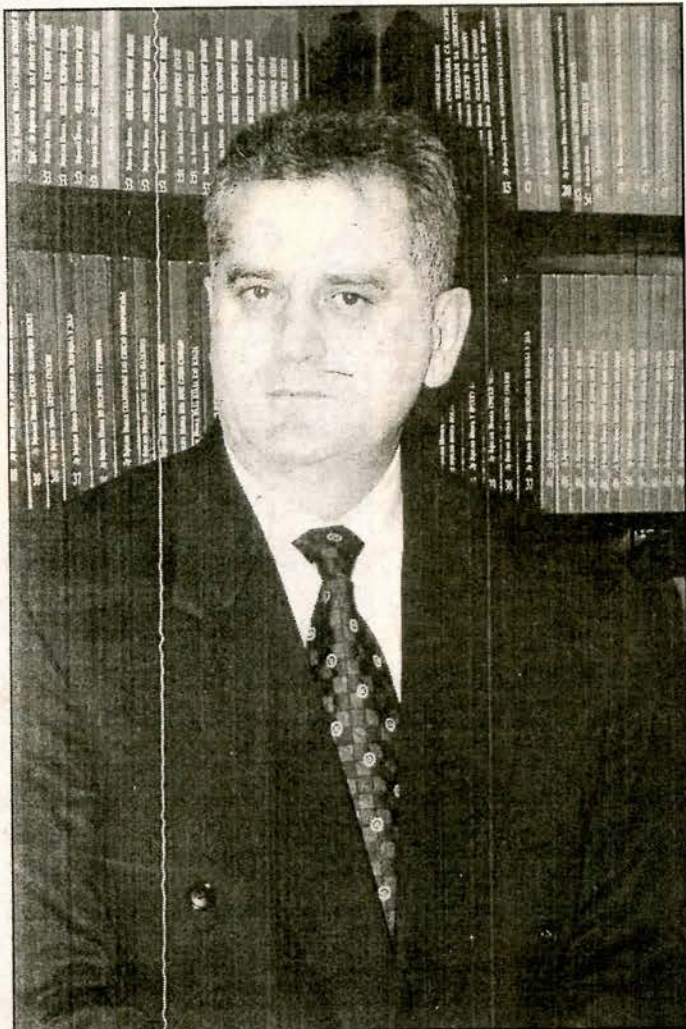
**ДОМИНАЦИЈА
НЕВЛАДИНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА 48**

ЦЕНЕ ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
 - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
 - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
 - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
 - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

Заменик председника Српске радикална странке Томислав Николић, у разговору за Велику

КО С ЋАВОЛОМ ТИКВЕ САДИ О

Како коментаришете атентат на Зорана Ђинђића?

Т. Николић: Ко с ѓаволом тикве сади о главу му се обијају. Оне слике, имена људи који су оптужени, то су све хероји петооктобарске револуције. Баш ме интересује како ће тај обрачуна да протекне, а осећало се већ два месеца у Србији да ће доћи до обрачуна мафијаша. То само, ко не жели да каже истину, може да каже да баш ништа није осећао. То се видело.

Ево, сад су рекли да је Легија убио Ивана Стамболића. А сетите се 2001. године, негде крајем јануара, Зоран Ђинђић је у свом експозеу, када је изабран за председника Владе, рекао да је питање дана, а не недеља, када ће обелоданити ко је убио Ивана Стамболића.

Режим води отворену кампању против Српске радикалне странке покушавајући да је доведе у везу са убиством Ђинђића, неки су чак тражили да се забрани рад странке. Чули смо изјаве Орлића, Чанка, Веселинова и чак у званичном саопштењу МУП-а наведено је да је један од циљева атентата био да се изазове хаос да би, како они кажу, тзв. патриотске снаге дошле на власт, што је уперено против ваше странке.

Т. Николић: Постоји могућност да се у ДОС-у отворено размишља о томе да је једини начин на који Српска радикална странка може да буде уклоњена из политичког живота, за-

брана рада странке. Та могућност постоји јер су тренутно на власти најнеобразованији, најпримитивнији, а веома уплашени људи.

Знају они врло добро да Српска радикална странка нема никакве везе са онима који су извршили атентат на Зорана Ђинђића, са онима које сада хапсе. Знају да су се са њима дружили и Ђинђић и Чедомир Јовановић и Душан Михајловић. Знају да нико из Српске радикалне странке не познаје те људе.

Они у прилог својих оптужби наводе чињеницу да је председник Српске радикалне странке Војислав Шешел добијао информације и да је унапред могао да предвиди неке догађаје.

Т. Николић: Информације које је добијао Војислав Шешел су биле његове информације, лично. Лично он је добијао информације и он зна од кога их је добијао. Нико у странци не зна од кога је Војислав Шешел добијао информације, нити је било кога упознавао са извором информација и није се служио тим информацијама због политичке борбе него да натера власт да расчисти са криминалцима. Информације су му давали људи који су стизали до одређених сазнања, а онда их је неко стопирао. Откривали су починице, а онда их је неко стопирао и није им дао да даље раде.

Немогуће је забранити Српску радикалну странку, то може да буде нека исхитрена, бесмислена, лудачка одлука али она мора да прође процедуру до Уставног суда. Какав да је Уставни суд. Не може да се забрани странка само зато што то траже Чанак и Веселинов од чијих гласова зависи већина у Скупштини.

Да ли Српска радикална странка губи нешто овим нападима, с обзиром да је потпуно медијски блокирана и да нема могућности да се брани?

Почео напад на Ирак

Т. Николић: Српска радикална странка се осећа као да је Србија поново нападнута. Светски целат је решио да смењује власт у Ираку, решио да отима нафту, да полако заокружује своје енергенте за наредних сто година. Ирак је усамљен у овој борби, они што тобож не би гласали за бомбардовање Ирака сада ћуте када је Ирак бомбардован.

Нико неће да прекине никакве везе са Америком. Америка зна да сваких неколико година, када произведе довољно тих ракета може да бира жртву јер свет неће смети да се успротиви.

Ми саосећамо са ирачким народом, подржавамо Садама Хусеина кога је ирачки народ изабрао за председника. Вероватно да Ирак није довољно јак да се одупре Америци, али Америка ће да убије неколико стотина хиљада цивила да би могла да оствари свој циљ у Ираку. Да ли ће за то имати оправдање у својој средини или свету, не знам. Свет је постао беспризоран, свет је постао лицемеран, свако гледа себе, нико више не брине о туђој судбини. Али убити неколико стотина хиљада људи само зато што се Америка иживљава и даје ултиматуме, мислим да то неће моћи још дуго у свету да се одржава.

Србију, поводом атентата на Зорана Ђинђића каже:

О ГЛАВУ МУ СЕ ОБИЈАЈУ

Т. Николић: Ми смо увек били блокирани у медијима. Ово личи на диктатуру коју је Милошевић завео према Српској радикалној странци 1995. године, али ово је већ огадило народ као и читава ова ситуација у последњих десетак дана. Не може да се користи један догађај да би се завршавали послови које је у другим околностима немогуће завршити.

Видите да су ме јуче избацили са седнице Скупштине због неког инцидента који се наводно догодио пре месец и по дана. Од онда смо имали десетак скупштина али тек сад је морало да се реагује на Чанков захтев да ја будем искључен, јер је то само он тражио. Као што ће вероватно морати да реагује на његов захтев да ми будемо забрањени.

Да ли сам ја говорио да Милошевића треба обесити на Теразијама или је то говорио Чанак? Да ли сам ја 1996. године говорио да власт Слободана Милошевића треба изнети из куће милом или силом, или је то говорио Зоран Ђинђић? И знате колико је само бесмислених речи у политичком животу упућивано, и то упућује обично опозиција власти, у намери да покаже да се власти не боји. Па кад је неко био забрањен?

Да ли очекујете да ће покушати да ураде нешто од овога што најављују?

Т. Николић: Претпостављам да о томе размишљају, а колико мозга имају нисам убеђен да могу добро да размисле о томе. Или можда призивају грађански рат у Србији? Постоји могућност да призивају грађански рат. Понављам да је Војислав Шешељ имао милион и осамдесет хиљада гласова на последњим изборима.

Саопштење Српске радикалне странке

Српска радикална странка констатује да су лажи, бесмислице и глупост челника власти по којима су српски радикали једни од оних који су инспирисали убиство Зорана Ђинђића, достигле врхунац.

Српска радикална странка никада ниједном приликом није узела нити је могла да узме у заштиту и одбрану ни Милорада Луковића Легију, ни Душана Спасојевића, нити било кога другог. Али, то је чинио министар унутрашњих послова Душан Михајловић, који је пре само месец дана у изјави медијима рекао да је Легија узоран грађанин, да се одазива сваком судском позиву и да држава са њим нема никаквих проблема. Дакле, потпуно је јасно да је Легија имао заштиту у врху режима.

Истовремено, све информације о разним криминалним радњама и о свему што предстоји у Србији лично је добијао и у јавност износио Војислав Шешељ, а не Српска радикална странка. Зато српски радикали позивају режим да се обрати Војиславу Шешељу и да од њега добију све одговоре који их, као, или стварно занимају. На крају, захтевамо укидање ванредног стања, како идиоти попут Слободана Орлића не би могли некажњено да врше тешка кривична дела само зато што припадају врху режима.

19. март 2003. године

Саопштење Српске радикалне странке

Српска радикална странка захтева да се пронађу убице Зорана Ђинђића, ма ко да је починио тај злочин.

Српска радикална странка сматра да актуелна власт очигледно нема намеру да се озбиљно разрачуна са криминалцима и убицама, када им читаве акције воде Љубица Буха Чуме и Драган Карлеуша.

Поставља се питање каква је то борба против криминала, када је спроводе осведочени криминалци? Да ли је у питању заиста свеобухватна борба против мафије, или то режим користи прилику да елиминише конкуренцију?

Српска радикална странка захтева од државних органа да се што пре ухапсе убице Зорана Ђинђића и да се приведу пред суд, али српски радикали сматрају и да се не може дозволити да то чине други криминалци и убице, као што су Љубица Буха Чуме и Драган Карлеуша, који би се такође морали наћи иза решетака.

18. март 2003. године

Да ли сте можда о овоме разговарали са председником странке, да ли сте се чули са њим?

Т. Николић: Чујемо се свакога дана, имамо истоветне ставове. Ја ово говорим из његове школе, као да ми је он говорио. Ја сам научио политику уз Војислава Шешелја. Знам шта он осећа, не умем то тачно да изразим, изражавам то својим речима, али његова осећања, његове жеље изражавам у потпуности.

Шта мислите о хапшењу заменика републичког тужиоца, Милана Сарајлића?

Т. Николић: Колико сам читао у новинама, он је пре месец дана постављен за заменика републичког јавног тужиоца, пре тога је био окружни, и заиста не знам, много је људи ухапшено последњих дана које уопште не познајем. Видим да полиција иде на познате адресе, тачно знају где треба кога да траже, то су људи с којима су они сарађивали до јуче. Тако да не знам о чему се ради. Претпостављам да ће једном бити укинута ванредно стање и да ће многи од тих људи моћи да се бране.

Како то да су све податке имали, да су сва имена знали и да никад нису ни покушали те људе да хапсе него су се дружили са њима.

Да ли су индикативне и персоналне промене у врху правосуђа, тражи се и смена председника Врховног суда Србије Лепосаве Карамарковић?

Т. Николић: Знате, ја сам скоро спремао белешке са седница 2001. године, када су бирани председници окружних, општинских судова, председница Врховног суда. Сви представници ДОС-а, почев од Батића па надаље су говорили славопојке о људима које бирају, као да су то најстручнији људи, да нема других у Србији који могу да воде правосуђе.

Сада су се обрушили на њих, зато што их ови не слушају, што не спроводе њихове политичке ставове, изгледа да су напустили послушности. Ту само опада ниво и квалитет нашег правосуђа и уместо да људе пусте да раде свој посао, они су се окомили на њих таквом жестином да испада да их тиранису и законодавна и извршна власт. Па јесте, ДОС је преузео законодавну и извршну власт, мисли да је преузео судску, међутим, правом судији ви не можете да наређујете. Прави судија суди по уставу и закону и кад тад дође у сукоб са онима који су га ту поставили и мисле да мора да их слуша. Ја тек очекујем да се правосуђе успротиви оваквом понашању извршне

власти и ових 128 посланика од чега је седам – осам купљено у Народној скупштини Републике Србије и да стане на страну правде и закона. Наравно, имаће политичку подршку свих политичких странака, не само Српске радикалне странке, у борби за закон и правду.

Како тумачите информацију која је стигла из Хашког трибунала да против Легије, Станишића и Френкија нису подигнуте оптужнице?

Т. Николић: Више не знате против кога је подигнута а против кога није. Оптужнице стоје или написане или се пишу у Београду. Све зависи од тога када ће неко овима у Београду да засмета. Када им засмета испостави се да је још пре месец дана или пре два месеца написана оптужница, само што је сад стигла у Београд.

Никад ништа не верујем Хашком трибуналу, посебно када кажу да против некога не постоји оптужница. Мислим да против свих Срба постоји оптужница и да ће само ново име да исписују. Ако су Шешелју могли да пронађу петсто и нешто имена људи за чију је смрт одговоран, онда у ту оптужницу можемо да се уклопимо сви који смо од деведесете године наовамо бранили српство.

Ово питање ме занима у делу који се односи на убиство Ђинђића. Претпоставља се да је један од разлога што је дошло до сукоба између Легије и премијера, тај што је Ђинђић одлучио да га преда Трибуналу, и после убиства тужилаштво Трибунала изјављује да наводно нису постојале оптужнице.

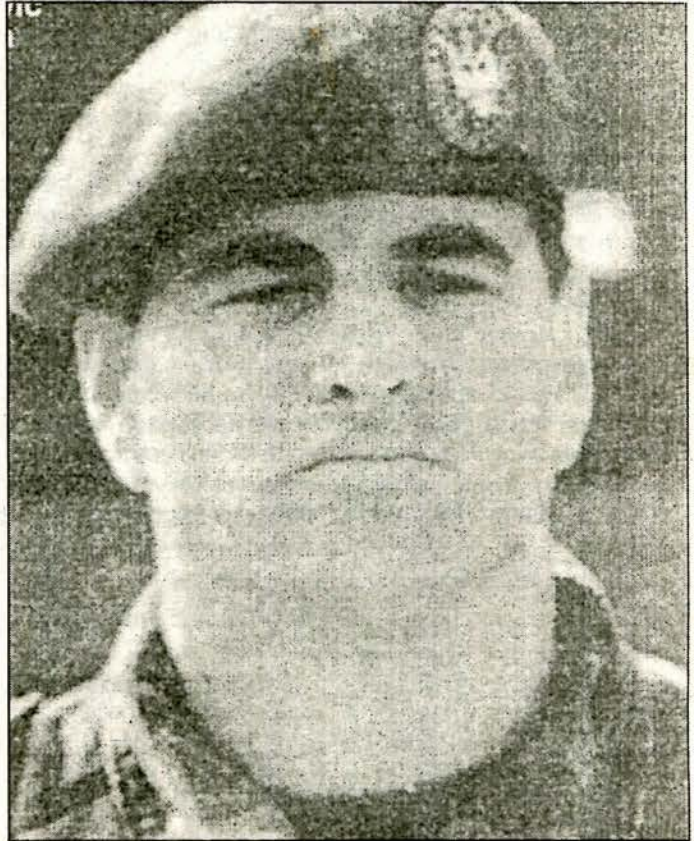
Т. Николић: Ја сам то предосећао, као што је предосећала цела Србија да ће на крају сукоб тако да се заврши. Очигледно је било да извршна власт, која је са њима сарађивала, више са њима не може да се обрачуна и постојао је једини начин да то буде Хашки трибунал и да чак странци дођу овде да их похапсе. Због тога је и дошло до сукоба, вероватно су ови о свему томе били обавештени, знали да се то спрема, могуће да су рекли да ће да се одупру, могуће да су претили, ја сада заиста о томе ништа не знам и не интересује ме на крају карајева.

Очигледно да је та трагедија само послужила одређеним људима који не знају да раде свој посао, да сада искористе прилику и да би све оно што мисле да остваре, а сметају им појединци, сада могли да остваре.

МАФИЈАШКИ ОБРАЧУН

Зашто је дошло до сукоба између јунака 5. октобра, сада званично проглашених члановима земуноског нарко-картела и Ђинђића и зашто су они који су га довели на власт одлучили да га са власти „скину“

Чланови „земуноског клана“ су одговорни за убиство Зорана Ђинђића саопштила је Влада Републике Србије, пола сата након атентата. За овај клан Влада каже да је највећа организована криминална група на просторима бивше Југославије. Поред осталих, као вође овог клана наведени су – Милорад Луковић Легија, Душан Спасојевић Шиптар, Миле Луковић Кум, Зоран Вукојевић Вук, Дејан Миленковић Багзи... и други, укупно 23 имена.

Њима српска влада на терет ставља многа кривична дела – отмицу и убиство Ивана Стамболића, злочин на Ибарској магистралу, покушај убиства Вука Драшковића у Будви, неколико десетина отмица изведених у последњих неколико година, више од педесет убиства учињених на територији Београда и других градова, организовану трговину наркотицима и стварање мреже продаваца на територији бивше Југославије и Европе, коришћење терористичких метода и средстава у међусобним разрачунавањима која су угрозила безбедност свих грађана (бомбашки напад на предузеће Дифенс Роад из Земун Поља), покушај убиства председника Владе Републике Србије Зорана Ђинђића, 21. фебруара ове године на делу аутопуга код хале „Лимес“, и убиство Зорана Ђинђића 12. марта у дворници зграде Владе.

МУП Србије је пет дана после убиства Зорана Ђинђића саопштио да су „потврђене сумње да је земуноски нарко-картел, уз

помоћ припадника Државне и Јавне безбедности у време Милошевићевог режима, учествовао у политичким убиствима, организованој трговини дрогом и био директно повезан преко европске мреже дилера са колумбијским нарко-картелом и да су активности наставили и након промене власти, бавећи се првенствено отмицама и трговином дрогом.“ Кажу „потврђене су сумње“, па од када постоје те сумње или директна сазнања? С обзиром да је ова група наставила слободно да тргује дрогом и после промене власти, значи већ две и по године, да ли је неко толико наиван да помисли да је трговину таквог облика могуће обављати без знања или чак учешћа и врха власти, под чијом контролом су и Државна безбедност сада БИА и Јавна безбедност? Па тај нарко-картел је довео досовце на власт, јер су сви његови чланови легенде 5. октобра, досовске оружане снаге, како је изјавио Човић новинару Би-Би-Си-ја за серијал „Пад Милошевића.“

Саопштено је да се полиција одмах дала у акцију и према последњим информацијама, у време писања овог текста, приведено је више од 300 особа за које се сумња да могу да помогну у проналажењу убица, њихових помагача или наручиоца убиства Зорана Ђинђића, и исто толико је задржано у притвору. Полиција је почела да приводи све који су се икада нашли на листи припадника организованог криминала. Једино питање је – зашто то раније није радила, него тек сад.

ПОСЛЕДЊА ИНФОРМАЦИЈА

Последња информација која је стигла пре закључења овог броја, а коју је објавио дневни лист „Национал“ је изјава Александра Милосављевића, заменика окружног јавног тужиоца Радета Терзића, који каже да тужилаштво не располаже никаквим доказима о криминалној прошлости Љубише Бухе Чумета, и да би он могао да се појави као заштићени сведок уколико полиција и тужилаштво не успеју да докажу да је постоји основана сумња да је он организатор криминалне групе. Ово је још један показатељ да је наша претпоставка коју смо изнели у тексту тачна, а то је да је од њега већ узета изјава као од заштићеног сведока и да се управо на основу ње терете чланови „земунског клана“, с обзиром да су у питању иста кривична дела за које је Чуме јавно оптуживао ову групу.

Некимма ће можда деловати потпуно невероватно изјава да за вођу сурчинског клана нема никаквих доказа, посебно сада када се наводно хапсе сви за које постоји и мрва сумње да су на било који начин повезани са било којом криминалном активношћу. Међутим, упућени нису изненађени с обзиром на добро познату сарадњу и блиске везе између сурчинског клана и покојног премијера. Сурчински клан је чак присуствовао сачрани, а један од њених чланова, иначе Ђинђићев кум, Драгољуб Марковић познатији као Крмиво продукт, носио је ковчег.

Међутим појављивање Чумета као заштићеног сведока (који би теретио „земунски клан“ још пре убиства премијера) било је невероватно и за неке у тужилаштву због тога што је организатор криминалне групе. Ово је истраживао недељник „Блиц њуз“ у броју 166 од 12. марта ове године. Наиме, њихов извор из републичког тужилаштва је тврдио да је проблем са Чуметом садржан у једном члану закона који дефинише ко може бити сведок сарадник.

Тамо стоји да то не може бити лице за које постоји основана сумња да је организатор криминалне групе. Али саговорник „Блиц њуза“ је изразио и резерву додајући да увек постоји могућност да се Чуме „ослободи“ те функције. У преводу, то би могло да значи да би се, по потреби, за организатора сурчинског ганга могли прогласити убијени лидери ове групе Зоран Шијан или Звонко Плешић. Недељник на крају закључује да би Чуме ипак могао да буде заштићени сведок јер о томе донекле говоре мере полицијског обезбеђења које се могу видети испред куће његовог оца у Сурчину, где се наводно налазе и Бухина деца. Објашњења ради, закон је предвидео полицијску заштиту за сведоке сараднике, али и за чланове њихових породица.

Имали смо прилику и да будемо сведоци чисте демонстрације силе, када је заустављан сваки трећи аутомобил на улици који је деловао иоле пристојније. Већ данима посматрамо рушење које никако да се приведе крају, објекта у Шилеровој улици, за који се тврди да је бесправно подигнут, иначе власништво Душана Спасојевића. Ако је тачно да је у питању бесправна градња (а према неким информација објекат поседује све потребне папире, легализован је) да ли су тек сада, после убиства премијера, сазнали за то? Зашто га нису раније рушили, ако је бесправно подигнут? Зашто су уопште дозволили да се сгради? Можда зато што су раније лепо сарађивали са земунским нарко-картелом? Упућени тврде да је сврха упада полиције у овај објекат била да се пронађу сви видео записи (знате већ да објекат обилује камерама) на којима су забележени сви сусрети и разговори Ђинђића и Чедо Јовановића са прозваним земунским друштвом. Али, план им је пропао, нису ништа пронашли.

Сада се бламирају са даноноћним покушајима да сруше, очигледно изузетно јаку конструкцију, док је околина принуђена да читаве ноћи слуша детонације од подметнутог експлозива. По свему судећи околне куће ће бити колатерална штета читаве акције, јер ће успут морати да буду срушене.

Чини се да се полиција неизмерно труди да остави утисак да интензивно ради на хватању осумњичених, али су јој некако, случајно или не, измакли главни лидери ове групе Милорад Луковић Легија, Душан Спасојевић Шиптар и Миле Луковић Кум.

Блиске везе Легије, разних кланова и режима

Све особе које је полиција навела, већ су биле осумњичене за многа од поменутих кривичних дела, привођене су и пуштене на слободу. Против њих није покренут ниједан поступак. Зашто? Зато што су то све хероји 5. октобра, са којима је власт до јуче сарађивала на разне начине који су обухватили и сарад-

њу у „великим пословима“, и који су били под заштитом Зорана Ђинђића и ДОС-а. О тој благнаклоности коју су уживали код власти сведоче и изјаве самих лидера ДОС-а.

Ево, шта је изјавио Душан Михајловић пре неколико недеља. У време узајамних оптужби између Љубише Бухе и Легије, на питање новинара да ли ће полиција бити у стању да ухапши бившег команданта Јединица за специјалне операције, Михајловић је одговорио: „Не знам како вам падају на памет таква питања, па господин Легија се одазивао на сваки судски позив и зашто бисмо хапсили неког ко се понаша као савестан грађанин. Он се не налази на списку лица која имају проблема са МУП-ом.“ Али само неколико недеља након ове изјаве министра унутрашњих послова, Легија се нашао на списку лица којима се приписују натежа кривична дела и убиство премијера.

Ђинђић и Легија су претходних година били веома блиски. О томе је више пута говорио и сам Ђинђић. Истичао је колико је ДОС-у била значајна подршка Легије и „дрвених беретки“, коју је назвао кључном, за успех 5. октобра. Драган Бујошевић описао је, у књизи „5. октобар, 24 часа преврата“, један од сусрета који је одржан 4. октобра увече око 18 часова у улици Адмирала Гепрата. Ђинђић је покушавао да сазна како ће се „дрвене беретке“ понашати 5. октобра, на чијој ће страни бити. Ево како Бујошевић описује тај сусрет:

„Легијини људи стајали су у сенкама великих зграда. Ђинђић је ушао у блиндирану дил. Провозали су се градом... Великих срања ће бити“, реко је Легија, „наређења су екстремна... У реду“, Ђинђић је био миран, „шта да радимо?“ „Не пуцајте на полицију, не упадајте у касарне“, кратко је одговорио Легија. „Добро“, обећао је Ђинђић. „Нећемо“. „Дајеш реч“? „Дајем реч“.

Нешто слично Ђинђић је о овом сусрету са Легијом испричао новинарима Би-Би-Си-ја, и то сте могли да чујете у серијалу „Пад Милошевића“ који је снимила ова телевизијска станица. Недавно су једне дневне новине пренеле како је српски премијер у разговору са новинарком Весном Малишић, описао сусрете са Легијом 5. октобра.

– За мене је кључан био сусрет са Легијом, шефом „дрвених беретки“, које су у Милошевићевој стратегији, биле предвиђене за последњу одбрану. Ради се о 1.200 људи који су обучени за бору у граду, прса у прса, и који могу без икаквих проблема да изађу на крај са 20.000 цивила. Имају хеликоптере, борна кола, најсавременије наоружање, и нешто су између војске и полиције. Петог октобра док је трајао метеж на улицама, поново сам имао састанак са Легијом у једним колима. Тај тренутак је био потпуно невероватан. То је један од тренутака у којима човек мора брзо да мисли и још брже да реагује, у којима је понекад инстинкт најважнији.

– Усред те гужве ја седим у неким колима са Легијом и он ми каже: „За мене је све завршено. Што се мене тиче, Милошевић је готов. Ако војска буде интервенисала против вас, ми ћемо да интервенишемо против војске. Ми смо им то рекли. И они знају да немају шансе против нас. То значи да војска у целини неће интервенисати. Могу само да интервенишу неке издвојене јединице, али онда смо ми ту. Ако вас оне нападну, ми ћемо вас бранити.“

– Те његове речи биле су за нас велико олакшање. Питао сам га какво је стање на другим местима. Рекао ми је да су специјалне јединице САЈ-а потпуно синхронизоване с „дрвеним береткама“ и да је практично 5.500 људи на истој таласној дужини. Рекао ми је такође да ће све полицијске јединице које су биле на Косову, а то су њихове колеге, исто да поступе, а што се тиче других јединица које нису биле на Косову, оне у ствари нису никакве борбене формације и не могу да изврше задатак, то су цивилни полицајци, прашинари, како их они зову;

који не могу ништа да ураде јер нису обучени да се боре.

– Ипак морам да признам, размислио сам да ли је то што ми је рекао Легија истина или провокација. Питао сам се да ли то само Државна безбедност покушава да нас успава и да нас онда изненади. Међутим, све што је Легија рекао било је тачно...

– Тада ми је, такође, рекао да су добили налог да ме убију те вечери на путу за Кошутњак, када је требало да ме један сат изјутра, да одем у студио РТС-а и испричам народу шта се дешава. План је био да на путу за Кошутњак један камион препречи, а да други камион, који је специјализован за то, буквално пређе преко мог аутомобила и да то буде смрт гњечењем. То је Милошевић наредио. Он је све време био са Радетом Марковићем на вези и добијао је све информације. А међу нама су очигледно имали пуно својих људи који су им све јављали.

У поменутом серијалу „Пад Милошевића“ Небојша Човић је такође говорио о 5. октобру рекао, мислећи на лидере ДОС-а: „Сви смо имали своје оружане снаге.“ Из ове приче су издвојили Коштинцу, који, како кажу није учествовао у овим припремама али је био информисан о свему. Коштинца је за њих само представљао, како је Ђинђић рекао новинару Би-Би-Си-ја, „добро упакован производ“.

Питање је – откуд то да опозиција има своје оружане снаге. Па има, јер је склопила договор са Милорадом Луковићем Легијом и његова јединица је била, као што и сам Ђинђић каже, кључни фактор за успех 5. октобра. У томе су учествовале и специјалне јединице САЈ, што је сам Легија изјавио. Дакле, неспорне су везе између Ђинђића и досовске власти с једне стране и групе коју је Влада оптужила за најтежа кривична дела, и за само убиство премијера.

Недавно је у листу „Данас“ могао да се нађе и податак да је и Љубиша Буха звани Чуме, вођа „сурчинског клана“, одиграо значајну улогу у октобарском преврату. Вероватно је због тих својих заслуга уживао заштиту премијера Ђинђића. „Данас“ наводи следећи податак: „Мало је познато да је осим Луковића и његове јединице, веома битну улогу у петооктобарској револуцији одиграо и Буха са својом групом, који се са наоружаном групом у одлучујућем тренутку ставио на страну демонстраната. Њихов задатак је био да мотре на зграду Генералштаба и да реагују ако војска нешто покуша.“ О блиској пословној сарадњи премијера и Чумета значајне податке изнела је преко медија Чуметова супруга, Љиљана Буха.

Како је Легија постао српска легенда

Да би се стекла комплетна слика треба имати у виду и ко је заправо Милорад Луковић Легија, српска легенда 5. октобра, како је постао толико омиљен са професионалне стране, како је стекао апсолутну наклоност колега у полицији и Државној безбедности. Последњи догађаји сведоче да та апсолутна подршка још увек постоји. Легија, и поред интензивне потраге за њим, још увек није ухваћен. Ево неких података, које су из његовог досијеа, објављивали медији у протеклом периоду.

Милорад Улемек Луковић који је познатији под надимком Легија веома брзо је прошао пут од српског хероја и полицијског командоса до криминалца великог калибра, кога проглашавају вођом највеће мафијашке групе код нас. Његова ратничка каријера почела је у чувеној „Легији странаца“ где је за кратко време успео да достигне највиши чин који Легија даје странцима, звање наредника.

Почетком 1992. године срео се са Жељком Ражнатовићем Арканом и полицијским официром Радваном Стојчићем Баџом. Са њима организује одбрану српског народа у Крајини. У Ердуту је обучавао и тренирао српске борце, али и Арканове „тигрове“. Са њима је обишао многа ратишта, Хрватску, Босну и Херцеговину...

Убрзо је запао за око тадашњем шефу Државне безбедности Јовици Станишићу, који га је позвао да се прикључи ново-

формираној јединици ДБ – „дрвеним береткама”. Врло брзо је постао заменик Франку Симатовићу Френкију, команданту Јединице за специјалне операције (ЈСО). Када је на место првог човека тајне српске полиције дошао Радомир Марковић, он је почетком 1999. године за команданта ЈСО поставио Легију. Октобра 2000. године Легија и ЈСО су помогле Зорану Ђинђићу и ДОС-у у преузимању власти тако што су се ставили на њихову страну.

Вођа „дрвених беретки” је 2001. године изазвао низ инцидената за које није одговарао. Он је 4. маја мецима запалио дискотеку „Тврђава” у Кули, због чега је одложена прослова Дана специјалних полицијских јединица. На прослави рођендана Светлане – Цеце Ражнатовић у београдском клубу Ступица, 15. јуна догодио се нови инцидент. Легија и капетан полиције Бранко Васиљевић приведени су јер су били осумњичени да су напали и спречили у обављању дужности млађег водника по-

Душан Спасојевић Штјептар

лиције Ивана Максимовића. После три дана Луковић је пуштен из притвора. А дан после пуштања саопштено је да Легија поднео МУП-у захтев за споразуман раскид односа јер је свестан своје одговорности и чињенице да његови поступци штете угледу свих припадника ЈСО и целе српске полиције. Тако је раскид дужности команданта и пензионисан.

У новембру 2001., приликом блокаде мостова припадника „дрвених беретки” јавно је подржао саборце тврдећи да их ниједна политичка странка није употребила, већ су револтирани што су изманипулисани кад су упућени да ухапсе браћу Бановић, хашке оптуженике.

На суђењу за четвороструко убиство на Ибарској магистралу Легија је био сведок, иако га заступници одбране, породице жртава и Вук Драшковић сврставају у кључне реализаторе убиства – „човек са истеговираном ружом”. Вук Драшковић, лидер Српског покрета обнове, у интервјуу Вечерњим Новостима од 15. марта 2003. године, подсетио је да су адвокати

убијених на Ибарској магистралу три и по године подносили доказе и захтевали да оптужница обухвати и Легију. Он је истакао да су све чињенице из Владиног саопштења биле познате одавно и Влади и полицији и Државној безбедности и Војној безбедности и тужилаштву. „Министар полиције Душан Михајловић јавно је рекао да је Легија 5. октобра стао на страну ДОС-а и да породице убијених немају право да траже преко „леба погаче.” Сада се Легија терети и за ово кривично дело, мада већ осуђени за Ибарску магистралу служе своју казну у затвору. Њих нико не помиње.

У последњих годину дана Луковић је са великим обезбеђењем често виђан у три црна блиндирана „мерцедеса” београдских регистрација. Убрзо се са својим људима прикључио групи Душана Спасојевића са којим води послове. Земунску групу полиција је пре две године окарактерисала као екипу која чини убиства, покушаје убиства, отмице, разбојништва, изнуде, рекетирање, крађе и враћање кола за новац. Главна активност ове групе је кријумчарење и продаја наркотика, а у криминалним активностима сарађују са многим „колегама” из Србије и Црне Горе. Јако упориште имају и у западноевропским земљама.

У шверцу дроге Спасојевићева група тесно је сарађивала са „сурчинским кланом”. Овај нарко-ланац, у коме више нема Сурчинаца, сматра се за једну од најјачих у овом делу Европе. Криминалним активностима дошли су до огромног капитала. Новац су покушали да „оперу” куповином некретнина – локала, станова, хотела и других објеката у иностранству. Легијин долазак у „земунски клан” поклопио се са сукобом, који је прерастао у рат, између Спасојевића и његовог кума Љубише Бухе Чумета, лидера „сурчинског клана”.

На дан убиства премијера Ђинђића, српска Влада је Легију означила као вођу „земунског клана” кога сматра одговорним за наручивање и извршење атентата.

Министар унутрашњих послова Душан Михајловић је у интервјуу који је дао за „Репортер” 17. децембра 2002. године, на питања новинара: „У ком је статусу у МУП-у Милорад Луковић Легија? Чији су мерцедесови ципови којима се он вози и да ли људи који га чувају имају полицијске легитимације и дозволе за ношење оружја?” одговорио:

„Господин Легија је пензионер. Он је сам поднео захтев за раскид радног односа, који је прихваћен и регулисан. Међутим, тим поводом желео бих да кажем да ми имамо закон који је утврђено да се штите бивши председници. У свим земљама света се државни руководиоци, укључујући ту и руководиоце из осетљивих сектора, као што су полиција и државна безбедност, по изласку из службе штите. Јер, логично је претпоставити да неко ко је радио у Служби државне безбедности или њеним специјалним јединицама, да не говорим сада о нашим специфичностима, да о његовој физичкој безбедности брине служба којој је припадао. Нека до тих обезбеђења су радила по закону, на основу процене, а суочени смо са чињеницом да је рад једног броја тих обезбеђења по некој инерцији и неписаној пракси која је постојала раније, настављен.”

Дакле, то је званичан податак да је Легију, човека који је сада оптужен за најтежа кривична дела и убиство премијера, обезбеђивала Државна безбедност. Овај разговор је вођен пре само три месеца, а до кад је тачно Милорад Луковић био под заштитом службе у којој је радио не знамо, можда све време до убиства премијера.

Међусобне оптужбе Чумета и Легије

Почетком фебруара ове године, када је откривено више од три килограма хероина у тржном центру Котобања у Сурчину, почеле су међусобне оптужбе између Љубише Бухе Чумета и Милорада Луковића Легије и Душана Спасојевића. Чуме је оптужио Легију да је намерио да хероин буде пронађен у тржном центру. Тврдио је да су Легија и Спасојевић одговор-

ни за убиство Ивана Стамболића, за злочин на Ибарској магистралу, атентат на Вука Драшковића у Будви, за дизање у ваздух Бухиног предузећа Дифенс роад, за убиство Ивице Николића телохранитеља Љубише Бухе и покушај Бухиног убиства, убиство Средоја Шљукића Шљуке, убиство Јована Гузијана Цунера, убиство Жељка Шкрбе и Ненада Баточанина, затим серију спектакуларних отмица у којима су жртве били Милорад Мишковић, власник „Делте“, Милија Бабовић власник „Верано моторса“, и супруга Љубише Бухе. Никола Ђогуновић, адвокат Легије и Спасојевића, после ових оптужби изјавио је да је ушптању замена теза и да Буха овој двојци жели да припише кривична дела која је сам починио.

Ако упоредите кривична дела за која Влада терети тзв. „земунски клан“ и ове оптужбе које је изнео Чуме, видећете да се поклапају. Овом списку оптужби су додате оне новијег датума везане за премијера Ђинђића. Да ли то значи да је управо Буха тај заштићени сведок, поготово што је као једно од тешких кривичних дела наведено и дизање у ваздух приватне фирме овог сурчинског мафијаша. Ако је тако зашто власт није раније искористила његово сведочење? Да ли то, даље значи да је Влада, као што се шпекулисало, била у неком великом послу са Чуметом везно за чувене машине за асфалтирање који је на волшшебан начин једино он успео да увезе и то без пореза, па се осетила директно погођеном што су одлетеле у ваздух и уврстила их у овај списак кривичних дела?

У то време међусобних оптужби на линији Легија-Чуме, отвореним писмом огласио се и сам Милорад Луковић Легија. У писму, које је изазвало изненађење јер је било сувише стилски дотерано за Легијину професију, поред осталог написано је и ово: „Уместо да се 8. октобра 2000. године пресаберу и јасно свима кажу колика је цена нашег прикључења модерним светским интеграцијама, бројана у људским главама које се морају принети Хашком трибуналу, окренули су се својим ситним политичким интересима и међусобним трвењима, одсликавајући на најгори могући начин своју праву ћуд. А, онда је прорадио српски инат чије се границе не могу измерити, нити зауставити.

И њиховим дојучерашњим светским менторима било је одмах јасно, да уместо равноправних политичких партнера имају пред собом политичке поданике који стално померају и налазе нове нивое снисходљивости. Зар да им лекцију из патриотизма са темом Хаг држе хрватски политичари о томе како ипак постоје границе политичких компромиса и народног достојанства? Обезвређивање и омаловажавање сопствене државе као да нема краја...”

Писмо се завршава следећим речима: „За кратко време, много кратко, забравили су све. Крчме последње кредите народне воље у којима има места само за њих саме. Народ, и ма ко други, изгледа да им више није потребан. Ни за изборе, јер изгледа ни њих више неће бити. Верују, ни нас, јер им је толико стало да нас се по сваку цену и на било који начин реше...”

Сукоб

Сукоб између Легије и Ђинђића је почео онда када је премијер одлучио да изађе из игре, а то је одлучио због притисака који су долазили споља, са Запада. Поред осталог и Хашки трибунал је тражио своје. Дакле, Ђинђић је прво са лошим мимиком радио лоше ствари, па је онда решио да се обрачуна са њима и да испадне добар момак. Мислио је – добро сте ми послужили, а сад више нећу да се играм са вама, сад сам ја добар момак, а ви сте лоши и све ћу да вас похватам. Од тада је постојало само питање - ко ће кога пре да „макне”. Према неким информацијама, пре отприлике месец дана, Легија је запретио Ђинђићу: „Немој да се зајебаваш са мном”. Упућени тврде да су се са „земунским кланом” највише састајали Ђинђић и Чуда и да су од већ поменутих уносних послова ове групе згрнули огромне паре.

За почетак сукоба је индикативна и смена Андреје Савића, претходног шефа Безбедносно-информативне агенције. Министар Михајловић је тада ту смену објашњавао тиме што је Савићу истекао мандат на који је изабран, шест месеци. Али позадина је сложенија. Тада је у пакету са Савићем смењен и његов заменик Милорад Брацановић. Он је, иначе, Легијин блиски сарадник. Био је задужен за обавештајну сарадњу са „дрвеним береткама” у време када је њихов командант био Легија. Неки медији су објавили податак да је један од услова који је био постављен премијеру да би се смирила побуна „дрвених беретки” био да Милорад Брацановић добије високу функцију у Државној безбедности односно Безбедносно-информативној агенцији. Тако је постао в.д. заменик директора БИА, из чега ће се накнадно закључити да је управо он био главна „кртица” Легијине и Спасојевићеве групе унутар полиције. Када је Брацановић смењен заједно са Савићем, однос између Ђинђића и Легије се дефинитивно распао. То је био јасан показатељ да је Ђинђић решио да се „ослободи” Милорада Луковића.

У том контексту је и изјава Небојше Човића дата телевизији Б92 13. марта 2003. године. Човић говорећи о тзв. „земунском клану”, каже: „Међу припадницима те групе настала је паника када су се догодиле промене у Безбедносно-информативној агенцији, некадашњем Ресору државне безбедности Србије. Паника је настала када је промењен Андрија Савић. Не мислим на њега, он је одговорно и часно обављао послове. Мислим на промене по дубини - одакле су се црпеле информације, јер очигледно да није све „очишћено” онако како треба. Неко је из безбедносних структура успео да јави овим људима шта се дешава.”

Свима који су пратили оно што се дешава на политичкој сцени, било је јасно и очекивано да ће доћи до неког великог обрачуна. Мислите ли онда да полицији није било јасно да се све

Љубиша Буха Чуме

закувало, чак ни после оног покушаја атентата на аутопуту код хаће „Лимес“, бар толико да премијера боље обезбеди? Постоји могућност да нико ништа није знао јер Легија има одлично упориште у полицији, што је још један показатељ ко је права власт у земљи, насупротив тврдњама министра Михајловића да не постоји ниједна полицијска јединица која је јача од система, и да нико из света криминала нема заштиту у МУП-у и Државној безбедности, нити је на вези са челним људима полиције и ДБ-а. Михајловић је често истицао да полиција зна скоро све, али да то не може да претвори у доказе валидне за суд. Дакле, полиција већ дуже време надгледа и прати читаву групу. А чињеница је да су главне вође успеле да побегну, иако су биле под присмотром полиције, чак и након што је војска укључена у читаву акцију. Дакле, већину у полицији, чине они који су наклонени Легији и који су му помогли да изведе читаву акцију. Било би занимљиво чути ко још од актуелних политичара стоји иза њих?

С друге стране, чињеница да се на лицу места затекла потпуно спремна управо камера телевизије Б92 и снимила тренутак када је премијер погођен ову причу проширује на више актера. Ко је могао да зна да ће бити извршен атентат на премијера? Да ли постоји више оних, него што се мисли, којима је Ђинђића могао да засмета, с обзиром да је премијер постао веома моћан човек? Сниматељи телевизије Б92 су рекли да су чекали конференцију Гаше Кнежевића, али откуд онда да то раде не потпуно супротној страни улице са безбедне удаљености? Рекли су да су управо стигли и изашли из аута, али камера је била потпуно припремљена на стативу, није мрднула ниједног тренутка. Да се камера налазила у рукама сниматеља, да ли би неко тако хладнокрвно могао да сними убиство, да му рука не задрхти ниједног тренутка?

Ако изузмемо чињеницу да су били толико ревносни и стигли 30 минута пре казане Гашине конференције, зашто се на снимку не чује интерни разговор сниматеља у тренутку убиства, када је укључено и аудио снимање и чују се околни звуци? Не чује се никакав коментар, било какав знак изненађења сниматеља и новинара, а присуствовали су убиство, што сигурно није уобичајена сцена на коју су навикли. Нешто касније у кругу Ургентног центра чују се врло јасно разни коментари. Утисак је да су били потпуно припремљени.

Уколико је ово тачно, а знајући ко финансира ову телевизију, онда то значи да су они који су извршили убиство имали логистичку подршку споља, односно са Запада. У том случају убице никада неће бити ухваћене.

Једна од последњих информација која је стигла у време писања овог текста је да су приведени на разговор Франко Симаговић Френки и Јовица Станишић, који је иначе био под заштитом покојног Ђинђића, и да су задржани у притвору. У новинарским круговима се шпекулише да би могли да буду испоручени Хашком трибуналу. Иначе, према неким информација Легија, Станишић и Френки су у сукобу.

Реаговања на Западу

Да ништа од овога што смо испричали не представља никакву тајну, и да су то подаци са којима је упозната и јавност у свету, показују реаговања светских медија после убиства премијера Ђинђића.

Лондонски „Гардијан“ пише да су се све до прошле године везе „земунског клана“ протезале до срца Владе Зорна Ђинђића и оцењује да то није никакво изненађење, с обзиром да је широко познато да је клан играо водећу улогу у устоличеној покојног премијера на функцију. Такође пише да су се те везе, какве год оне биле, затегле до пуцања након што је Влада наредила реорганизацију „Црвених беретки“.

Запад се после убиства премијера успаничио јер је остао без савезника. Наиме, познато је да је Ђинђић био задужен да обави прљави посао око изручења хашких оптуженика, на првом месту - Младића, Шљиванчанина и Радића. Ко ће да га замени у томе, главно је питање на Западу. То показује и изјава Карле дел Понте, главног тужиоца Трибунала. Она је изразила жаљење због, како је рекла, губитка пријатеља који јој је пружао највећу подршку у Београду. „Надам се да ћу ускоро разговарати с неким ко ће предузети подједнако храбре потезе као што је Ђинђић радио за нас и своју земљу,“ рекла је Дел Понтеова.

Холандски лист „Фолксскрант“ оцењује да је Ђинђићевим убиством Запад изгубио савезника који је готово увек испуњавао задату реч.

„Фајненшл тајмс“ преноси саопштење српске владе у коме се Милорад Луковић Легија и његов клан оптужују за стварање хаоса, анархије и страха у Србији. На тај начин министри као да су покушали да оптуже господина Луковића за сва зла Србије, али лист наглашава да је криминализација Србија дубља од активности једног клана ма колико моћан он био.

Како ће се прича завршити, да ли ће се клупко одмотати и чија ће имена све испливати, или се читава игра води да би главни актери били заобиђени а жртвована ситне рибе, остаје да се види.

Војислав Шешељ већ у првом појављивању у судници почео да растура Хашки трибунал

ДО ПОБЕДЕ!

„Најважније је за Србију и цели српски народ да ја будем последњи Србин који иде у Хашки трибунал. Српство не сме да дозволи да ухапсе Радована Караџића, генерала Младића, пуковника Шљиванчанина, мајора Радића или било ког другог Србина за кога ће наредних дана подигнути оптужницу. Ја идем тамо да се борим у име свих њих, а Србија мора бити јединствена, српски народ мора што пре да обори овај издајнички, мафијашки режим,“ поручио је лидер српских радикала пред сам одлазак у Хаг

и државе, а после следи и плаћање ратне штете. Шешељ је био опозициони политичар и ни иза једног његовог дела не стоји држава. Дакле, оптужба против њега није оптужба против народа и државе.

Лидер српских радикала је добровољно отпутовао из Београда у Амстердам 24. фебруара, редовном линијом ЈАТ-а у 6.45. На аеродрому су га дочекале власти Хашког трибунала и пребациле у Хаг, у притворску јединицу у Шевенингену. Чланови породице, високи функционери странке и пар стотина присталица Српске радикалне странке дошло је на аеродром да испрати Воју. Сви су желели да се поздраве са њим. Лидер српских радикала је као и обично био веома ведро расположен и насмејан поручујући да у Хаг одлази да победи. Али већина присутних није могла да се уздржи и заплакали су. Шешељ се обратио присутним новинарима и посебно истакао да је најважније за Србију и цели српски народ да он буде последњи Србин који одлази у Хашки трибунал.

Др Војислав Шешељ: Жао ми је што је за вас ова ноћ била неспасавана, ја морам да вам се похвалим да сам врло лепо спавао. С обзиром да у Хаг идем да победим ја већ у себи осећам то победничко расположење. Најважније је за Србију и цели српски народ да ја будем последњи Србин који иде у Хашки трибунал. Српство не сме да дозволи да ухапсе Радована Караџића, генерала Младића, пуковника Шљиванчанина, мајора Радића или било ког другог Србина за кога ће наредних дана подигнути оптужницу.

Ја идем тамо да се борим у име свих њих, а Србија мора бити јединствена, српски народ мора што пре да обори овај издајнички, мафијашки режим. За спас Србије, Зоран Ђинђић, Небојша Човић, Горан Свилановић, Коштуница и остали морају што пре на сметлиште историје.

Новинар: Да ли очекујете да ће вам у Хашком трибуналу дати простора да кажете оно што мислите?

Др Војислав Шешељ: Мени простора морају дати да кажем оно што мислим, да ли ће бити публицитета то је друго питање. Ја не очекујем публицитет, они већ имају лоше искуство са Милошевићевим публицитетом. Ја сам убеђен да ће публицитет мог процеса бити сведен на минимум, али није битно. Све што се тамо каже остаће запасано и ми ћемо се постарати да то дође до српске јавности.

Новинар: Да ли очекујете да ће одговорачити с почетком вашег суђења?

Хашка оптужница против лидера српских радикала Војислава Шешеља подигнута је 15. јануара ове године, а потврђена 14. фебруара. Али, оптужница је писана у Београду, писали су је они који су се највише уплашили Војислава Шешеља, они који су се успаничили када су видели резултате на председничким изборима, јер на парламентарним изборима од њихове власти ништа не би остало. Свакодневно су Карлу дел Понте молили и премијер Србије Зоран Ђинђић, и потпредседник Владе Небојша Човић и министар спољних послова Србије и Црне Горе Горан Свилановић, да Шешељ што пре заврши у Хагу, да буде склоњен са српске политичке сцене. Стигла је измишљена оптужница али председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ је то спремно дочекао.

Он одавно покушава да оде у Хаг јер то за њега као политичара представља изазов. Војислав Шешељ је отишао у Хаг зато што сматра да је то тренутно најбоље место где ће доследно моћи да штити српске националне интересе. Како каже, убеђен је да ће да победи Хашки трибунал и то је његов мотив. „Ја о томе размишљам као политичар, као српски националиста, као српски патриота, то је за мене један велики изазов, ја једноставно том изазову не могу одолети. Ја мислим да ми је било вредно живети до сада, само због тога што ми се указује прилика да пред Хашким трибуналом од српских непријатеља браним српски народ и српску државу,“ истакао је Шешељ. Он је растерећен по питању свог одласка у Хаг јер он у време на које се односи оптужница није био на државној функцији и својим одласком не може никог да оптужи. То није случај када су у питању Милошевић и остали који су били на челу државе, јер свака оптужба против њих је оптужба против српског народа

Др Војислав Шешел: Да и то очекујем. Пошто Крајишник чека већ три године на суђење, вероватно ће ту тактику и код мене приметити, али ја сам и на то спреман. За старог робијаша нема изненађења.

Новинар: Шта вас је определило да се добровољно предате Трибуналу?

Др Војислав Шешел: Ја то желим већ осам година. Нисте, ваљда, мислили да сам се шалио? Ја увек искрено мислим оно што говорим и никад вас досад нисам слагао. Видели сте ко су лажови - Ђинђић и компанија.

Новинар: Да ли је у интересу српског народа да ви одете у Хаг?

Др Војислав Шешел: У интересу је српског народа да ја тамо победим.

Новинар: Како ћете се бранити?

Др Војислав Шешел: Бранићу се сам, а имаћу правног помоћника и правног саветника.

Новинар: Да ли бринете за своју породицу?

Др Војислав Шешел: Претпостављам да ће моја породица бити безбедна.

Лидер српских радикала се опростио од својих најближих сарадника, супруге, деце и унука и упутио се, како он каже, ка тренутно најбољем месту где може да штити српске националне интересе.

У судници

Лидер српских радикала се први пут појавио у судници Хашког трибунала 26. фебруара када је, према процедури, требало да се изјасни да ли се осеће кривим. Шешел се у оптужници не терети за непосредно извршавање кривичних дела. У осам тачака је оптужен за злочине против човечности, а у шест за кршење закона и обичаја рата. Он се терети, како пише у оптужници, „као један од учесника заједничког злочиначког

подухвата чија је сврха била стварање Велике Србије насилним уклањањем већег дела неспрског становништва у Хрватској, Босни и Херцеговини, Војвидини и Србији.”

Оптужница се односи на период када је Војислав Шешел био у опозицији и није имао ниједну званичну државну функцију, дакле нису могли да га оптуже по начелу командне одговорности. Нису могли низашта да га оптуже, па су направили невероватно бесмислену оптужницу у којој се оптужује за вербални деликт, за „запаљиве говоре” које је држао. Тужници тврде да је Шешел починио ратни злочин својим говорима. То би било крајње смешно да се заиста не догађа. Тај исти Запад који нас је најсуровије кажњавао јер, наводно, нисмо демократизовани, а једно од достигнућа демократије је да вербални деликт не постоји, па је укинут и из нашег законодавства, сада читаву оптужницу темељи управо на вербалном деликту.

Како што је и најавио, Војислав Шешел је одмах почео да растура Трибунал указујући на недостатке у процедури. Прво појављивање Шешела оборило је рекорде гледаности и најгледанијих телевизијских станица. Војиславу Шешелу суди немачки судија Волфганг Шомбург коме очигледно тај задатак није нимало пријатан. Судија је показао нервозу и прекидао је Шешела.

Вођа српских радикала је прво захтевао да му се оптужница прочита у целини на шта има право, јер је судија, очигледно, хтео то да избегне, хтео је да читање што краће траје, вероватно и сам свестан бесмислености читаве оптужнице. Када је оптужница прочитана, Шешел је рекао да не може да се изјасни о њој јер му је превод на хрватски у појединим деловима био неразумљив. Он је рекао да не зна шта значе речи: „точка” иако је више пута чуо ту реч, „уопће”, „обрана”, „Западни Сријем” за шта је претпоставио да је у питању географски појам, а за реч „спол” је рекао да вероватно није добро преведена јер је на енглеском прочитана као „секс”.

Шешел је указао на недостатке у процедури јер он има право да му се преводи на језик који разуме, а то је српски. Лидер српских радикала је одбио да поднесе захтев да се брани са слободом, јер неће да тражи гаранције од српске владе коју је оценио као „Владу мафијаша и криминалаца”. Шешел, очигледно решен да се поиграва са судом, истакао је да униформе представника суда на њега делују врло фрустрирајуће јер га подсећају на Инквизицију Римокатоличке цркве и рекао да би у суду требало да носе грађанска одела.

Председник Српске радикалне странке је као правно питање поставио и питање виза. Нагласио је да пошто је суд вантериторијалан, и пошто је то суд Уједињен нација одлуку о томе ко ће га посећивати у притвору треба да доноси суд, а не холандска влада. Истакао је да ће се чак одрећи посета породице и пријатеља уколико одлуку о томе ко ће га посећивати буде доносила холандска влада а не Трибунал.

Др Шешел је иначе задовољан условима у затвору, каже да је то најбољи од свих његових затвора. Није имао примедби ни на службенике Трибунала јер се изузетно коректно односе према њему. Задовољан је и смештајем и храном. Добро је расположен, ведро је духа, каже да ради за Србију, а да време ради за њега. Тренутно пише одговор на оптужницу. Пун је оптимизма и каже да ће је оборити тако да од ње неће остати ни камен на камену! Пред одлазак је најавио да ће се у Хагу посветити читању књига и проучавању Хашког трибунала, па и да ће имати времена да уради још један докторат. Следеће појављивање Војислава Шешела пред Хашким трибуналом најављено је за 25. март.

Србија уз Шешела

Од када је др Шешел отишао у Хаг телефони у централи Српске радикалне странке као и кућни телефони високих функционера странке не престају да звоне. Зову и присталице странке и они који никада нису били симпатизери, да дају своју подршку. Цела Србија је уз Војислава Шешела, истичу српски радикали.

Како што је и најавио, Војислав Шешел је одмах почео да растура Трибунал указујући на недостатке у процедури. Прво појављивање Шешела оборило је рекорде гледаности и најгледанијих телевизијских станица. Војиславу Шешелу суди немачки судија Волфганг Шомбург коме очигледно тај задатак није нимало пријатан. Судија је показао нервозу и прекидао је Шешела.

Вођа српских радикала је прво захтевао да му се оптужница прочита у целини на шта има право, јер је судија, очигледно, хтео то да избегне, хтео је да читање што краће траје, вероватно и сам свестан бесмислености читаве оптужнице. Када је оптужница прочитана, Шешел је рекао да не може да се изјасни о њој јер му је превод на хрватски у појединим деловима био неразумљив. Он је рекао да не зна шта значе речи: „точка” иако је више пута чуо ту реч, „уопће”, „обрана”, „Западни Сријем” за шта је претпоставио да је у питању географски појам, а за реч „спол” је рекао да вероватно није добро преведена јер је на енглеском прочитана као „секс”.

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, који управља странком док је Шешел у Хагу, наглашава да су грађани Србије, чак и они који се до сада нису слагали са Војиславом Шешелом, сада стали на страну његовог чина. „Многе мајке и сестре у Србији заплакале су када су виделе снимке испраћаја нашег председника, јер су схватиле стварност и значење тог чина. То није била наша жеља. Ми се тако не понашамо, али многи грађани који с нама нису имали много додирних тачака сада без устезања долазе у нашу странку и нуде помоћ, било да докажемо да Шешел није злочинац, било да изразе бригу и солидарност. Многи од њих су чланови

ви других странака и па и оних нама супротстављених," објашњава најближи сарадник Војислава Шешеља. Томислав Николић је иначе на челу тима за одбрану и каже да се стално јављају људи који доносе траке, књиге и драгоцене сведочанства.

„Рецимо касета са митинга у Хртковцима за који је Војислав и оптужен. Нико од нас се не заноси илузијама да може да брани Војислава. Нико то не може да уради боље од њега. Зато инсистира да се брани сам. Ми ћемо само да га снабдевамо свим документима које тражи и онима за које мислимо да ће му бити драгоцени. Гарантујем да ћу као председник тима који служи да Шешељу обезбеди доказе о невиности, наћи бар 500 уговора из Хртковаца и још неких села које су Срби и Хрвати потписали размењујући добровољно имовину под контролом жупника и хрватских адвоката, уз оверу власти из Хрватске.

Донећу фотографије учерица које су Срби добили и вила које су оставили у Хрватској да би спасили живу главу. Хрвати одавде нису бежали да би спасили главу. Видели су да се води рат, били су забринуте за своју будућност, синови су им отишли у рат у Хрватску, као припадници хрватских јединица, а њима се указала прилика да тамо дођу до огромног богатства и живе са својим народом. И све су то остварили, истиче Томислав Николић. Он указује да управо то потврђује бесмисленост Чанковог сведочења пред хашким истраживачима о ратном злочину и геноциду који је Шешељ наводно извршио у Војводини. Николић наглашава да и Чанак и тужиоци знају да Војводина није била у рату, чак ни по схватању Хашког трбунала, који заступа тезу да је рат и када се на једном простору грађани подигну против власти, а ни таквог рата у Војводини није било.

Поводом најаве Јожефа Каса да ће сведочити против Шешеља у Хагу, Томислав Николић му поручује да погледа број бирача Мађара 1988. године и сада. „Видеће да нема измене. Није нестао ниједан Мађар. Каса иде на отцепљење општина где је већински живаљ Мађарски и непрекидно јадикuje како су му угрожена права,” каже Николић.

Сулејман Спахо, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке и потпредседник Општинског одбора странке у Лозници, рекао је да ће, ако буде требало, сведочити пред Хашким трибуналом у корист Војислава Шешеља. Он је истако да је учествовао у рату у Хрватској „као добровољац Српске радикалне странке у оквиру Југословенске народне ар-

мије”. Такође је најавио и да би неколико муслимана из Зворника и околине могло да сведочи у корист Шешеља. „Спреман сам да кажем све што знам и о деловању муслиманских фундаменталиста за време рата у Босни, али и у Сандаку,” рекао је Спахо.

Срушићемо ДОС

Када је Војислав Шешељ отишао у Хаг, неки су се обрадовали мислећи да ће разбити радикале као што су социјалисте и да ће отети радикалске гласове. Српски радикали су сигурни да је то немогуће. Томислав Николић је децидиран: „Гарантујем да неће. Ми смо одавно на то спремни. Знамо одакле долазе удари. Уосталом, то смо већ увежбали и није нам први пут. Ми смо са Војиславом прешли страشان пут од 12 година опозиционе борбе и оних годину и по на власти када је Србија била нападнута. Тада смо се и као власт бранили. Ми смо се с њим радовали, туговали, били у затвору, али смо прошли и пребродили сва искушења којима нас је Милошевић изложио. То исто ће можда пробати и ДОС. Није успело Милошевићу, па тек то неће успети ДОС-у. Наша подршка Милошевићу у Трбуналу и даље стоји. Мислим да ће тамо ускоро бити више правих и честитих Срба, него што можете да их сретнете у Скупштини Србије,” истиче Николић.

Он објашњава да ће Српска радикална странка деловати онако како је раније договорено. „То значи да нико нема права да одступи од идеологије странке, нити да погази Статут странке. На конгресу је Шешељ поново изабран за председника и у том смислу се ништа не мења. Странка је привремено остала без председника што се тиче свакодневне комуникације, али се с њим редовно чујем. Шешељ је потпуно у току са оним што се овде дешава. Већ ми је дао неке савете из Хага. Шешељ нам је оставио огорман кредит, оставио нам је својих милион и осамдесет хиљада гласова на председничким изборима. Можда је то и разлог што је ДОС вапио да он оде у Хаг, али ми тај број не смемо да изгубимо из вида нити да странка падне испод тог броја бирача,” наглашава Томислав Николић.

Српски радикали одлучно најављују да ће наставити да се обрачунавају са досманлијимским режимом и обећавају да ће испунити оно што је Шешељ и сам признао да је једино остао дужан да уради пре него што је отишао у Хаг, а то је рушење ДОС-а са власти у Србији.

Велики народни митинг испраћаја лидера српских радикала др Војислава Шешеља у Хаг, одржан је 23. фебруара на Тргу републике

СРБИЈА МОРА ДА СЕ УСПРАВИ

“Сутра идем на нешто дужи службени пут. Идемо да победим, јер увек у животу сам волео само да побеђујем. Тражим опроштај од српског народа што претходно нисам оборисао са власти ову досманлијску багру, па да вас не остављам под тиранијом, под криминалном Ђинђићевом влашћу, под првим мафијашким режимом у историји човечанства,” рекао је окупљенима др Војислав Шешељ

Тог 23. фебруара, дан пред одлазак Војислава Шешеља у Хаг, реке људи су се сливале ка Тргу републике већ од 17 часова, упркос хладноћи и чињеници да је почетак опроштајног митинга био заказан за 18 сати. Када су лидер радикала и високи функционери странке стигли, читав Трг је већ био испуњен, околне улице и простор око Народног позоришта. Долазак Шешеља је био праћен паљењем бакљи и песмом „Спрем’те се спрем’те четници”. Окупљени су скандирали „Војо Србине. Србија је уз тебе”. Исписаним паролама су поручивали – „Србија има још Шешеља”, „Докторе научи их права, вреднија је твоја од њихових глава”.

Чланови Српске радикалне странке, симпатизери, грађани који су дошли да испрате вођу српских радикала, нису могли да се уздрже и са сузама су пратили митинг. Чинило се да никада није било толико људи, да никада митинг није био тако величанствен. Тако је снажно деловала та маса, да је изгледало да могу да ураде све што хоће. „Народ је био толико огорчен што Шешељ иде у Хаг, да би било довољно да смо само два дана раније рекли да сазивамо митинг на коме ћемо одлучити да ли те ноћи рушимо власт или не, и милион људи би било у Београду,” рекао је касније Томислав Николић коментаришући митинг.

Окупљенима су се обратили високи функционери странке у Србији. Републици Српској и Црној Гори.

Томислав Николић: Браћо Срби и сестре Српкиње, вечерас Србија испраћа свог ратника, у још једну битку. Знате ви како се у рат испраћа ратник, са малом зебњом, али са поносом. Сви ви вечерас, цела Србија, патриотска Србија, поносна је вечерас на доктора Војислава Шешеља. На нашег Воју, Војислава, Шекија, Шешу, како га све нисмо звали ових година колико се са њим дружимо.

Можда ће нека мајка и нека сестра ноћас и да пролије неку сузу, али ми ратници немамо времена за сузе. Војислав ће да бије једну битку, а нама овде оставља широки фронт за другу. Војислав ће да бије битку против српских непријатеља, а ми против њихових слугу и против највећих издајника српског народа.

У Божјим је рукама судбина човека, и одлазак и повратак, а ја се само надам да ће ускоро у нашим рукама да буде судбина и Војислава Коштунице и Зорана Ђинђића и целе банде која Србију завија у црно. Вечерас ћемо да вас поведемо у патриотски победнички марш улицама Београда, да им се тресу гаће, да знају да Србија још жели да се подигне, да Србија још жели да се бори. Оно што је највредније код нас шаљемо у битку у Хаг.

Остаје завет који ћете дати и ви и ми који смо јуче изабрани на Конгресу. Српска радикална странка не сме да буде ни за један проценат слабија него до сада. Србија више не сме да

тоне. Србија мора да крене у одлучну битку против досманлија. Ако неко од вас у идућих месец или два види негде Зорана Ђинђића, реците му да је и Тито пред смрт имао проблема са ногом.

Реч има Гордана Поп Лазић, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке.

Гордана Поп Лазић: Браћо и сестре, последњих година, а нарочито од 5. октобра па наомамо увукао се неки страх и зебна у мене. Уплашила сам се да је српски народ кренуо путем без повратка, путем који води ка нестајању. Вечерас кад сам долазила на овај митинг, и када сам видела колико је вас дошло да данас испратимо нашег Војислава Шешеља у одлучну борбу у Хаг, схватила сам да нема места страху. Много је више у Србији оних који знају прави пут, него издајника и страних плаћеника.

Браћо и сестре осврните се око себе. Схватићете да је Србија под окупацијом, само још не видите трупе НАТО-а. Србијом управља Вилијам Монтгомери и страни плаћеници и домаћи издајници који седе у Влади Србије. Браћо моја, ја ћу од Војислава Шешеља да се вечерас опростим, као што би се свака сестра од брата опростила кад креће у одбрану отаџбине. Шта би му свака сестра рекла: „Брате Војо, чувај здравље, немој ни да помислиш да се не вратиш, и осветлај образ свом српском народу“.

Браћо моја, након завршетка овог митинга крените са нама у тријумфални марш да покажемо досовцима колико нас има. Живели!

Томислав Николић: Има реч Огњен Тадић, главни секретар Српске радикалне странке за Републику Српску

Огњен Тадић: Драга браћо и сестре, вечерас су овдје Срби из Крајина, из Републике Српске, из Црне Горе, из Војводине, са Космета, из уже Србије, из домаћинског Београда. Вечерас је овдје Велика Србија.

Зар је злочин, драга браћо и сестре, што смо једно? Зар нисмо овако величанствени, лијеви и поносити? Драга браћо и

сестре, др Војислав Шешељ ће у Хагу да докаже да је то лажни и злочиначки суд који покушава да уништи српско национално биће и да га убједи да његовом поносу нема мјеста. Сви ми то већ мање више знамо, али ће са једне од највећих позорница Хага то сазнати и читав свијет. Али драга браћо и сестре, његова борба биће само тешка и велика жртва, ако вечерас одавде, одакле је пре више од десет година кренула демократија Србијом, не крене наша борба да развластимо мафију и издајнике.

Ми, Срби с оне стране кичме Дрине, знамо шта значи кад се изгуби глава и почне размишљати туђом главом. Ви, Срби с ове стране Дрине, понеки од вас још мисле да су неке од глава за којима идете српске, али нису драга браћо и сестре. Издајници су се накотили на све стране, представљају се као националисти, тврде да су наши спаситељи и нуде нам лажну слободу и лажну вјеру.

Овдје Велика Србија вечерас доказује да је спремна да ту лаж препозна и да се бори за скупост слободу. Немојте да Војислав Шешељ да своју жртву узалудно. Докажимо да смо достојни да се сматрамо његовим потомцима. Живели драга браћо и сестре.

Глад за слободом

Томислав Николић: Говориће вам Александар Василијевић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке из Црне Горе.

Александар Василијевић: Браћо и сестре Срби, помаже Бог. Помогао вама и помогао свим честитим Србима, а највише највећем међу нама, нашем војводи. Помогао нам да сачувамо оно што имамо, оно што су нам и ђедови и прађедови чували. Не затварају и не нападају и не бомбардују они нас зато што ми неког мрзимо, већ зато што волимо, волимо своју Србију онолику колика је, некоме је мала, а нама је велика и највећа и најљепша. То је оно што вриједи једина нашега живота, јер у томе је и будућност наше дјеце и њихових живота. Како рече мој

претходник, дајте да нам Бог помогне да се Срби сложе, да жртва нашега војводе не буде узалудна.

Браћо моја, ја долазим из српске Спарте, Црне Горе, коју ових дана олађаше, којој образ узеше Продановићи и мафијаши. Како један наш пријатељ рече: „Нема земље на свијету која нема мафије”, али ово је једна једина земља на свијету коју има мафија, чија је мафија на власти. Ово је једина земља на свијету за коју ћу ја и сваки српски радикал дати свој живот.

Зато ноћас, браћо и сестре, идемо да урадимо оно што најмање можемо, да прошетамо кроз овај град са нашим војводом, да покажемо колико смо слободе гладни. Поздравићу вас својом најмилијом радикалском крилатицом - све за српство, српство низашта.

Томислав Николић: Говориће вам Рајко Мрђа, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке из Републике Српске Крајине.

Рајко Мрђа: Браћо и сестре, поносна српска господо, помаже Бог. Шта је умесније него да обични и незадовољни грађани упитају ову садашњу власт откуда и куда путују, куда нас то воде? Има ли ишта безумније него чути од те власти да не знају ни откуда путују ни куда нас воде? Зар нисмо ми сви путници у овоме животу? Зар не видимо како једни долазе, а други одлазе? Чини ми се како неки без разлике заборављају како су само гости на земаљској кугли, да они голи долазе на свет, а одлазе празних руку. С песмом се љуља колевка, с плачем се копа рака. Смена се врши непрекидно.

Јасно је да ћемо и ми сви који смо сада на земљи отићи, да ће доћи други. Као што су и отишли они што су пре нас на земљи били, па ми дошли на њихово место. Чини ми се да то једно не схвата ова власт, која на све могуће начине жели да буде вечна. Бог је једино вечан, остало је све променљиво. Народ то најбоље схвата и зато овој власта на челу са Ђинђићем и Коштунцом и осталим досманлијама кажемо - „До виђења”. То што нам чине стварајући на једној страни сиротињу која не може да издржава своју децу да им приушти свакодневни хлеб, да их школује и облачи, која не може да живи пристojно. Да су већ отишли било би касно, ал’ отићиће нека знају.

Један руски писац је рекао - „Избеглиштво носи неизрецив осјећај бола и туге и понижења”. Зато ја молим Бога да нико никада не напусти своје огњиште. Али, даме и господо каква је то земља која проћера Јелену Докић, Пеђу Стојаковића, Владу Вујасиновића и 400.000 недужних Срба који бранећи своја огњишта постадоше агресори. Тако Запад каже. Има ли то игде на свету?

Синоћ стижу нове оптужнице како би оправдали своја злодела која су чинили пре овог рата, за време овог рата и која још увек чине. Али има Бога. Историјски догађај што је даљи има бољу спознају. Доћи ће време праве истине, а ми ћемо са том истином да се поносимо.

Али зато наш војвода иде у Хаг, да продрма ту белосветску багру, да им каже праву истину, истину о нашим српским крајевима. Никада се не смемо одрећи наших српских крајева. Морамо нашу децу учити да је то било наше и да ће наше остати. И ми који дођосмо у ову напаћену Србију из Републике Српске Крајине, Републике Српске и са Косова, увјек ћемо да памтимо наше овде, наше куће, наше вртове, планинске стазе, потоке, све више и све јаче што нас мајка Србија прима са више страха и зазирања од нас.

Уме ли Србија да се брине о нама као што смо ми веровали у њу, брунули се о њој? Верујем да уме. Али не видим довољно доказа, јер ми који смо без посла радимо на црно, живимо у избегличким камповима, а укидају нам и народну кухињу. Желим да вјерујем и морам да вјерујем да Србија има друго лице, а то је лице Српска радикална странка на челу са др Војиславом Шешељем и када она дође на власт сигурно ће бити боље.

А сада господо желим у овом моменту да говорим о чину човека, појединца који се зарад истине и правде коју носи у себи, зарад целокупног свог досадашњег живота, увек храбро борио против силника и моћне Америке. Реч је, сви то добро знате, о нашем, пре свега, великом човеку, историјској личности, пријатељу, а затим председнику, војводи драгом нам Воји Шешељу. Његова жеља да стане пред белосветску фукару која је организовала суд за Србе је храбра. То је хашки циркус којег предводи нека, полу- мушко, полу- женско тужитељка. Дакле, његова жеља да пред том фукаром поносито стане и каже да је то што она јесте, израз је не само личне храбрости већ и огромне жртве коју ће да поднесе и он и његова породица.

Ја сам уверен да ће наш војвода да продрма то легло неправде, лажних сведока, уцењених сведока, који немају храбрости да своју малу егзистенцију униште плаштом достојанства и памети. Србија је вечна док су јој деца верна, зато, браћо Срби, живели!

Фукара уништава Србију

Томислав Николић: Говориће вам Радислав Кањерић, председник Српске радикалне странке за Републику Српску.

Радислав Кањерић: Поштовани народе, драга браћо и сестре, доносим вам поздрав српских радикала и народа Републике Српске. Од како је свјета и вијека постоји неписани, али вјечити и увјек важећи закон природе - ко зла чини од зла страда, ко добро чини добру се нада. Силе су пролазиле и долазиле, али ниједна сила која је освајала туђе земље, газила туђи понос, достојанство, културу и традицију, није сачувала своје царство. Од кад је свјета и вијека постојали су увијек судови силника, али још нико никад није избјегао и још нико никад није побједио суд части и поштења, суд вјере, суд истине и правде.

Одвјек је постојала могућност избора. Ком суду служити и ком се суду покорити. И зато ми Срби, у својој историји памтимо и Вука Бранковића и цара Лазара, а данас америчке спонзоруре и досовску власт, и Српску радикалну странку и нашег председника др Војислава Шешеља. Ми смо се оприједелили за закон природе и суд вјечити, за суд части и зато је вечерас овако овај скуп величанствен и у томе је наша снага. Да живи велика Србија и да живи наш председник др Војислав Шешељ!

Томислав Николић: Говориће Драган Тодоровић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке.

Драган Тодоровић: Браћо Срби и сестре Српкиње, сутра у Хаг одлази највећи српски националиста др Војислав Шешељ. Одлази у Хаг да своју борбу за српске националне интересе крунише најсјајнијом победом над најмрачнијом антисрпском творевином, над Хашким трибуналом. Трибуналом који је створен да суди и осуди српски народ само зато што се борио за своја огњишта и за своју слободу.

Знали су у Хашком трибуналу да је ова оптужница против Војислава Шешеља лажна. Знају они ко је Војислав Шешељ. И све до сада одолевали су притисцима и Хрвата, и муслимани да не подигну оптужницу против др Војислава Шешеља. Али нису одблели притисцима српских усташа који су затражили од Карле дел Понте да подигне оптужницу против Војислава Шешеља. Од Зорана Ђинђића, Горана Свилановића, Небојше Човића, криминалаца који мисле да ће склањањем Војислава Шешеља моћи да наставе злочине и уништавање ове земље.

Од 5. октобра фукара нас уништава. Устај Србијо, не дај да нас развлаче и понижавају! Ја знам да Војиславу неће бити лако у Хагу. Велика је то сила. Имају и времена и пара, и оно што је најгоре ничега се не стиже да би остварили своје интересе. Али, научиће Карла дел Понте да игра пипиревку кад дође Војислав Шешељ у Хаг. Јер, Војислав има оно са чиме може да победи Хашки трибунал. Има веру у своју идеју, на његовој страни је правда и истина. Има знање и памет, а то је најјаче оружје да се победи Хашки трибунал, да победи идеја Велике Србије. Живела Велика Србија, живео Војислав Шешељ.

Одбрана српства

Томислав Николић: Говориће Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке.

Александар Вучић: Браћо Срби и сестре Српкиње, грађани Србије, сад пре него што сам изашао овде да кажем неколико речи, рече ми Војислав Шешељ - „Смеј се, Вучићу”. Не могу много да се смејем вечерас. Сумњам да можете много да се смејете, али вас молим, колико ли вас је само вечерас, да дигнете руке и да поздравите Војислава Шешеља! Због њега смо вечерас овде, са свих страна. Најјаче што можете. За нашага Воју. Још јаче. Да види Војислав Шешељ да је Србија уз њега. Да види колико је људи дошло да га испрати. Никада нас оволко ни на једном митингу није било. Што рече Тома тресу се гаће оном банџу Зорану Ђинђићу, оном пацову Горану Свилановићу, оном ђубрету Небојши Човићу и оном метиљавку Војиславу Кошћуници. Свима заједно.

Војислав Шешељ иде у Хаг. Иде у Хаг да брани српство и сви знате како ће да се понаша, сви знате да ће да буде најхрабрији, најбољи и најјачи. За њега нема сумње и нико никада није помислио да ће бити издајник. Сви знају да је најчаснији и најхрабрији Србин. Сви знају да ће се борити за свој род. Сви знају да никада неће заборавити и никада се неће одрећи онога због чега га гоне у Хагу, а то је наша Велика Србија, наша Србија која је онолика колика треба и мора да буде и ништа више од тога. Ако је то злочин сви смо злочинци. Нека нас све воде у Хаг. Ми не можемо и тешко је, сигурно је најтеже његовој породици, његовој четворици синова Николи, Александру, Михаилу, Владимиру, супруги Јадранки, унуку Војиславу.

Али, оно што можемо то је да његове налоге испуњавамо. Он је председник Српске радикалне странке. А што се тиче оне ђубради која мисли да ће негде некога да посвађа, па им пуне новине, пуне телевизије, само би о томе да причају. Ја у своје име кажем слушаћемо налоге Војислава Шешеља, а овде ћу да поштујем и слушаам, као и сви други, све оно што Томислав Николић каже. И нека не брину они. Бранићемо ми нашу странку и нашу Србију и одбранићемо је! Хајте! Још један пут, да се сећа тога Војислав Шешељ! Дигните руке! Војо Србине, Србија је уз тебе! Ајмо са свих страна!

После овога, после овог величанственог митинга идемо у шетњу београдским улицама. Ово је српски град, ово није град усташа, град ђубради бандита и издајника. Да им покажемо како ће и коме Београд ускоро да припадне. Живела Србија! Живео Војислав Шешељ!

Томислав Николић: Говориће вам Маја Гојковић, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке.

Маја Гојковић: Браћо Срби и сестре Српкиње, сви ви знате да се 5. октобра 2000. године у Србији десило чудо. Србија је поверовала у бајку и гласала за тројанског коња Војислава Кошћуницу, који је довео на власт мафију, Небојшу Човића, Зорана Ђинђића, Горана Свилановића. Нико никада није ни сањао 5. октобра 2000. године када је гласао за превару, да ће они владати Србијом.

Шта се десило две године касније? У шта су претворили нашу Србију? Рапарчали су и развојили Србију и Црну Гору. Косово и Метохију су поклонили Шиптарима. Војводину покљанјају Ненаду Чанку који данас хоће да сведочи против нашег председника др Војислава Шешеља. Јер то Србија заслужила? Јер Србија заслужила да се са нама спрдају? Да изгубимо наше име и национално достојанство, да се више не зовемо ни Југославија, ни Србија, ни Црна Гора? Превалили смо и „Соланију”. Свуда нас у свету сада зову „Шпијунџија”, зато што нашим земљом владају отворено српски издајници и шпијунџије.

Једина политичка снага, једина политичка партија која је отворено две године од првог дана, од 6. октобра 2000. године говорила о истини која се дешава у нашој Србији, била је Српска радикална странка. Најпопуларнији политичар је, због борбе, због изговарања истине, данас у Србији наш председник др Војислав Шешељ.

Небојша Човић, Горан Свилановић и Зоран Ђинђић су цвилели и молили стране политичаре да ухапсе Војислава Шешеља, да подигну хашку оптужницу против њега. Због тога данас др Војислав Шешељ поздравља Србију и српски народ и сутра ујутру одлази у Хашки трибунал. Одлази да се бори за национално достојанство нашег народа. Одлази да се бори за десет хиљада наших добровољаца, за Србију, за вас и за вашу децу. Можемо данас само да му обећамо - борићемо се као прва војска. Борићемо се на два фронта, он у Хагу, а ми који остајемо овде борићемо се за слободу Србије и бићемо јој верни, јер Србија је вечна само док су јој деца верна. Живела Велика Србија!

Српску националну идеју нико не може да пораз

Томислав Николић: Др Војислав Шешељ.
Проф. др Војислав Шешељ: Браћо Срби и сестре Српкиње, грађани Београда, грађани Србије, грађани Велике Србије, сутра идем на нешто дужи службени пут. Идем да победим, јер увек у животу сам волео само да побеђујем. Тражим опроштај од српског народа што претходно нисам оборио са власти ову досманлијску багру, па да вас не остављам под тиранијом, под криминалном Ђинђићевом влашћу, под првим мафијашким режимом у историји човечанства.

Идем у Хаг да заступам више од десет хиљада добровољаца Српске радикалне странке. Идем да заступам све српске јунаке и борце за слободу, јер у овоме рату све што је најчасније у српском народу, сви они који су се јуначки борили на свим фронтима звали су се Шешељевци и Шешељеви четници. Идем сада у Хаг да тамо виде и како изгледа четнички војвода. Није ми Бог дао да погинем са српским јунацима на првим борбеним линијама, али идем тамо где сам најспремнији и најпоткованији за борбу.

Идем у Хаг да заступам више од десет хиљада добровољаца Српске радикалне странке. Идем да заступам све српске јунаке и борце за слободу, јер у овоме рату све што је најчасније у српском народу, сви они који су се јуначки борили на свим фронтима звали су се Шешељевци и Шешељеви четници. Идем сада у Хаг да тамо виде и како изгледа четнички војвода. Није ми Бог дао да погинем са српским јунацима на првим борбеним линијама, али идем тамо где сам најспремнији и најпоткованији за борбу.

И, браћо и сестре, не дозволите да после мене иде иједан Србин. Не дајте Радована Карадића, не дајте генерала Младића, не дајте пуковника Шљиванчанина, не дајте мајора Радића, не дајте ниједног Србина за кога тек стижу оптужнице. Ја позивам све српске јунаке који су већ или ће се тек наћи на хашким листама, да се удруже и да не дају овим издајницима српског народа да их испоручују. Довољно је да идем ја. Ако ја будем тамо, биће исто као да су тамо сви српски четници, сви српски јунаци.

Идем да заступам јединствену српску државу, српску државотворну идеју. Идем да пркосим, да кажем да српски народ никад неће одустати од ослобађања српског Дубровника, српске Далмације, српске Лике, српске Баније, српског Кордуна, српске Славоније, српске Барање, српске Босне, српске Херцеговине, српског Косова и српске Метохије. Имали смо, ми Срби, кроз историју и много опаснијих непријатеља од Американца и њихових савезника. Издржали смо ми и турску окупацију и неколико немачких окупација, издржаћемо ми и ову америчку окупациону управу коју предводе Ђинђић и Кошгуница и ови окупатори ће морати ускоро да оду, а српски издајници ће пред суд сопственог народа.

Браћо и сестре, Србија је данас у невољи, у ритама, у сиромаштву, под мафијашким режимом. Србија данас пати више него икада у новијој историји. Србију су преварили, обманули, изиграли, унаказили. Србијом управља најгори олош, Зоран Ђинђић, Небојша Човић, Горан Свилановић и остали. Али олош не може дуго да влада Србијом. Олош ће морати на дно дубоке и мутне реке где му је место. Ђинђић побеже у Франкфурт, његов Багзи на Ђинђића налетео камионом. Па мисли Зоран Ђинђић да може 12 година да интензивно послује са мафијом, да учествује у свим мафијашким делатностима, па сад по налогу Американца тако једноставно да отпише мафију. Е не може. Зоран Ђинђић мора да подели судбину са својим мафијашима, са својим сурчинцима, са својим Багзијем. Јер Зоран Ђинђић је исто што и Багзи. Каже онај несрећни Душан Михајловић, криминалац и лопуза: „Багзи има криминални досије“. Па, има Багзи криминални досије, али Багзијев криминални досије није већи од криминалног досијеа Зорана Ђинђића, Небојше Човића и осталих. А ко има најкомплетнији досије? Ја имам најкомплетнији досије и тек сам део тог досијеа објавио.

Браћо и сестре, Србија мора у најскорије време да се усправи. Не могу више ничим да нам прете, ни санкцијама, ни блокадама, ни бомбардовањем. Данас се у Србији много теже живи него под санкцијама и блокадом. Видели сте како изгледа америчка демократија, видели сте како изгледа досманлијска власт, ваљда сте сада прозрели оног млитавог и неспособног Кошгуницу, кога народ изабра за председника и он растури савезну државу, он погази један Устав, а сад јадикује што се гази и други Устав. То није будућност Србије, будућност Србије нису ни ови издајници из којикаких невладиних организација, издајничких медија, из свих прозападних политичких партија. Они су исти као оне проститутке из Другог светског рата, које су се по Београду вуцарале са немачким окупационим официрима. И зато Србија такве не може да трпи, не може да понесе. Србија ће се таквих у најскорије време отарасити.

Ја вас браћо и сестре позивам на слогу, на јединство, да збијете редове око Српске радикалне странке која ће и даље предњачити у патриотизму, у јунаштву, у последном залагању за српске националне интересе, за просперитетну економију и за социјалну правду. Српска радикална странка наставља да делује. Она има свога шефа, то ће бити Томислав Николић. Ми нисмо лидерска странка, ми никада нисмо били странка једног човека. Ви ћете већ видети од сутра да се у Српској радикалној странци ништа није променило, да све делује као и раније. Јер Српска радикална странка је на традицијама српског патриотизма саздана.

Мисле они да мени суде у Хагу. Ја ћу судити и Американцима и НАТО пакту и Хашком трибуналу. Тако је, браћо и сестре, пре 300 година аустријски цар ухапсио грофа Ђорђа Бранковића, творца идеје и концепта Велике Србије. И мислите можда да је неко и помислио да ће аустријски цар хапшењем грофа Ђорђа Бранковића да угаси српску националну идеју и великосрпски концепт. То је немогуће. Идеологија српског национализма само је још један дограђени камен добила, несаломиву стену. Не може српску националну идеју нико да порази. Не може из наших мозгова да истера част, понос, достојанство. Нема зиме, види данас цео свет, за голог Србина. Данас су овде гладни Срби, несрећни Срби, ојађени Срби, али поносни и часни Срби који спашавају душу Србије.

Браћо и сестре, неће ми бити нимало тешко у Хагу. Знам да имам подршку свих вас, знам да ћу тамо говорити оно што сви ви мислите. Знам да оно што ћу тамо радити неће бити узалудно. Знам да ће наша национална идеја тријумфовати, да неће успети да нам униште српску државотворност, да ћемо успоставити јединствену српску државу, а све су силе од овога света и Божијом вољом. Све агресорске силе сломићемо, освојићемо слободу и демократију за сопствени народ и за све грађане Србије.

Позивам вас, браћо и сестре у марш тријумфа, поноса, улицама Београда. Живела Велика Србија!

По завршетку митинга окупљени су кренули у марш тријумфа централним београдским улицама. Током шетње није постојало чело колоне, износи своје утиске Николић, већ су од Трга републике до Правног факултета људи били испред нас и поздрављали се са нама.

Двадест трећег марта на Тргу републике у Београду одржан је испраћајни митинг Српске радикалне странке поводом одласка Војислава Шешеља у Хаг. На митингу се Шешељ за извесно време, опростио од својих радикала и свих српских патриота. Окупљени људи радо су пристајали на разговор не кријући своје ставове о хашком трибуналу, ДОС-у и тешком животу у Србији.

Марко је заједно са пријатељима дошао из околине Обреновца како каже да испрати лидера радикала на далек пут, као што би испратио сваког свог пријатеља и пожелело му да га срећна прати испут. Он као и његови пријатељи жали што није има прилику да лидера радикала упозна лично али каже биће прилике после његовог повратка из Хашког трибунала. Не крије оптимизам наводећи да би то могло да буде ускоро. „Уколико га буду осудили то би био прави злочин. Осудили би га без доказа. Верујем да ће Шешељ добро да се припреми за суђење. Карла дел Понте није свесна каквог је противника добила. Са њим нико не може да изађе на крај. То добро знају овдашњи политичари али изгледа да они у Хагу, још увек нису тога свесни“, каже Марко. Он додаје да је на ратишту у Славонији изгубио свог рођака, те га цела ситуација око Хага и лично погађа. Каже да би волео да више ниједан Србин не буде испоручен Хашком трибуналу. „То је могуће ако скинемо ове власти. Запад стално шаље нове ултиматуме а они их слепо извршавају. Нико од њих нема храбрости да каже доста. С једне стране они су у обавези да Западу врате услугу зато што их је довео на власт. С друге стране, тако се ослобађају својих политичких неистомишљеника. Међутим, они не схватају да је народ негативно расположен према Хагу, а тај исти народ бира на изборима. Више нико у овој земљи неће дозволити да буде преварен и изманипулисан“, додаје Марко. Његов пријатељ каже да док се не када свађао са својим комшијама и рођацима због својих политичких ставова, сада нема таквих проблема, јер већина од њих жали што није гласала за Српску радикалну странку. „Када смо кретали на митинг многи од њих су ме питали да ли има места у колима, желели су и они да дођу и дају подршку Шешељу. Раније су говорили да једва чекају да Милошевић оде. Сада ДОС

мрзе више од њега и волели би да Шешељ буде нови председник. Виде људи како се живи тешко у Србији и нетреба нико да их уверава шта је за њих добро“, каже саговорник.

Петоро пријатеља из околине Обреновца не крије оптимизан у погледу брзог повратка лидера радикала из Хага. Додају да не наседају на приче злонамерника из редова ДОС-а како ће Српска радикална странка да ослаби и поручују им да ће у то моћи да се увере на првим изборима који буду расписани.

Душан Николић се на митингу задесио заједно са својим унуком. Он има седамдесет и неку а унук 21 годину. Каже да иако није члан странке да је сматрао да је ред да као Србин и патриота дође и да подршку Војиславу Шешељу у његовој борби против српских непријатеља. „Када су новине почеле да пишу како Шешељ одлази у Хаг нисам веровао. Мислио сам да је то још једна политичка заврзлама. Када сам схватио да је враг однео шалу и да је све истина било ми је много жао. Сматрам да нико не треба да иде у Хаг. Тај суд је срамота за Европу. Надам се да они који учествују у његовом раду да ће једног дана да одговарају због тога“, каже Николић и додаје да кад год је у прилици гледа суђење Слободану Милошевићу и да је фасциниран његовом држањем.

Душан Митровић одласку Војислава Шешеља у Хаг мисли све најбоље. Сматра да је то најбоље решење да оде и да се бори за све патриоте и Србију. Жао му је што иде у овој ситуацији. „Да је друга ситуација вероватно би нас много отишло са њим, али има нашу подршку. Надам се да ће разбуцати Хашки трибунал и што пре се одатле вратити“, каже саговорник. Тренутак подизања оптужнице против Шешеља карактерише као страх постојеће власти од изборних резултата, које би Српска радикална странка и њен председник могли да остваре на предстојећим изборима. По њему избори су неопходни. Каже да је

то јасно и малој деци. " Србији су под хитно неопходне промене. Војислава Шешеља се власт боји и стрепи од свих његових потеза и наступа у јавности. Одговара им да се он на извесно време склони из Србије", каже овај радикал и поручује представницима ДОС-а да не забораве да Српска радикална Странка има неколико стотина хиљада чланова.

Ситуацију у земљи оцењује као изузетно тешку и по њему катастрофалну. „Бинђић, Човић и Михајловић не скидају се са малих екрана. При томе лажу и обмањују народ. При томе својим потезима и наступима шире несигурност међу грађане Србије. у погледу будућности у овој држави. Цела ситуација би могла да се опише као једно опште расуло и нека им је бог у помоћи", истиче Душан отац три детета. Тридесет четири године ради у јавном предузећу и како каже његова будућност је тамо неизвесна. Каже живи далеко лошије него пре три године.

„Подизање оптужнице против Војислава Шешеља је срамота за сав српски народ. Зар у овом тренутку да се толико понизимо. Све људе нам шаљу у Хаг. Томе једном мора доћи крај", каже четрдесетседмогодишњи полицајац, који је доша да својим присуством да подршку председнику Српске радикалне странке.

Милан каже да се то дешава у тренутку када се спремају нови избори и када је оцењено да је једини озбиљан кандидат за председника лидер радикала. Додаје да је ситуација како политичка тако и економска у земљи врло нестабилна. „Ова власт је подбацала и време је да се скине. Није испунила ниједно обећање". Каже да није члан Српске радикалне странке али исто тако сматра да су на митинг требале да дођу све патриоте и сви којима је стало до Србије.

Додаје да је све урађено у режији садашње власти која покушава да уништи опозицију. „Влада на тај начин жели да себи створи простор да влада несметано”.

„Мангупи вршљају земљом продали су све живо. Продали су и државу и направили заједницу. Да је добро живети у заједници живели би са својим зетовима и снајама. Сви гледамо да се одвајамо али то не може тако. Не може једна земља да функционише са два господара", каже један од присутних који додаје да је тренутно незапослен и да тешко живи.

„На митинг сам дошла зато што сам на сваком митингу. О одласку Шешеља у Хаг мислим да је то тамничење најобичније и велики злочин". Саговорница додаје да је оптужница темпирана у ово време јер сматра да Српска радикална странка може да добије следеће изборе. О причама да ће по одласку у Хаг Српска радикална странка да ослаби каже да су то приче злонамерника и додаје да се то неће десити никада јер ће странка још само више да ојача.

Саговорница је по струци дипломирани економиста али од своје плате не може да живи. Каже да то не може нико ко се не бави неким криминалним радњама.

Нада је бивши банкарца. Како каже захваљујући садашњој власти тренутно је незапослена јер је њена банка отишла под стечај заједно са преостале три највеће банке у земљи. " Нису нас угасили због тога што је банка лоше пословала већ због тога што нису даље могли да гасе предузећа и фабрике по Србији и да их распродају. Морали су прво да ликвидирају нашу и остале банке. Ми смо та предузећа држали под хипотеком и да смо остали не би мимо нас могли ништа да ураде", каже она и додаје да упркос њеним напорима није успела поново да се запосли. „ Не знам ни како да то урадим јер је незапосленост достигла цифру од око милион људи а велики број још треба да буде отпуштен". Тренутно је на тржишту рада и до сада јој нико ништа није понудио. Каже да су то све само пусте досманлијске приче. „ Очекујем да ће они ускоро сами да оду с власти када све распродају. Међутим, мислим да ће им бекство бити неуспешно, јер им огорчен народ неће дозволити да побегну са места злочина. После ликвидације четири највеће банке без посла је остало нас око девет хиљада. Нико се није запослио. Живимо сви катастрофално. Многи од нас немају ни за хлеба”.

каже Нада. Она додаје: „, Није у реду да одлази један Србин који је бранио своју земљу и свој народ. Пре би требало да се осуђе ови ДОС-овци који су за ове две године свом народу направил велико зло. Нико не осуђује њих а они су једно велико зло. Распродали су целу имовину и целу земљу. Малтене нас су продали. Значи онај ко се бори за свој народ и своју државу мора бити кажњен. Мислим да је Воја јак и да ће раскринкати Хашки трибунал и Карлу дел Понте”.

И она такође сматра да Шешељевим одласком у Хаг странка није угрожена. Да је то тако по њеном мишљењу то показује и историја јер је ова странка са дугом традицијом на нашим просторима. " Док се остале странке разједињују са радикалима то никада није био случај. Они чак постају све јачи", каже и додаје да очекује његов повратак у скороје време.

„Жао ми је што Шешељ одлази у Хаг али мислим да српство мора да се брани на све могуће начине. Не треба се ничег плашити треба ићи отворено и бранити своје идеале. Своју слободу. Сматрам да ће лидер радикала успети у томе", поручује један од присутних. За тренутак његовог одласка каже да је то чиста намештаљка.

Једина нада

Раша је прогнаник са Косова и Метохије. Сања да се једног дана врати у свој завичај али како каже то ће бити немогуће дог год патриотске снаге не дођу на власт. На митинг је дошао због поштовања које има према председнику Српске радикалне странке. Каже да су он и његова странка једина нада за прогнане са Косова и Метохије. „ Одлази један велики човек. Он никада није давао лажна обећања али сигуран сам да би се за Косово борио и да га неби тек тако препустио Албанцима и Штајнеру, као што је то урадио Човић. Данас се тешко живи у Србији и биће још теже, док год ови не оду са власти. Ја знам многе који су гласали за ДОС а сада се кају због тога. Они сада једини спас виде у Шешељу и радикалима. Знам да је ово велики губитак за све патриотске снаге али исто тако сам убеђен да ће Шешељев одлазак у Хаг у многим покренути свест да се питају где иде ова земља и где је крај српском прогону”.

Две пријатељице са Новог Београда не крију сузе док се окупљеној маси обраћа Александар Вучић и тражи да још једном сви поздраве лидера радикала. „ Атмосфере ја величанствена. Одавном нисам осетила толико емоција на једном месту. Тужно је што се данас растајемо са једним оваквим човеком, који изазива страхопоштовање и буди наду у свима нама да ће се ускоро окончати диктатура ДОС-овског режима. Ја сам по природи скромна жена и не тражим много од живота али тешко ми је када видим како се данас моја деца муче која немају могућности да својој деци купе најосновније ствари за живот", каже нада учитељица у пензији. Њена пријатељица додаје да је Шешеља одувек волела. Највише јој се код њега допало то што је одувек говорио што је мислио. „ Никада се није крио иза својих заменика и помоћника увек је био у првим редовима кад год је овој земљи било тешко. Први је отворено почео да говори о криминалцима у овој земљи. Нажалост остао је усамљен у томе. Власти су малтене исмевале његове информације а оне су се касније показале као тачне", каже Весна.

Њен супруг истиче да је пореклом из Војводине у којој већина становника цени и поштује Шешеља. „ Сада чујем да га оптужују за протеривање Мађара из Срема, просто не могу да верујем да су тако нешто могли да напишу. То је било једно тешко време рат је беснео на подручју Славоније, страсти су се ускомешале и у нашој земљи па и у Срему али верујем да он није могао да натера некога да се исели уколико тај неко то није сам одлучио. Он није такав човек. То што се борио за остваривање српских националних интереса и стварање Велике Србије по мени је сасвим нормална ствар неће ваљда да се бори за идеју хрватске независне државе", каже он.

Шести отаџбински конгрес Српске радикалне странке

НА БРАНИКУ ОТАЏБИНЕ

ЗА ВЕЛИКУ СРБИЈУ

Убеђен сам, браћо и сестре, да ћемо сачувати унутарстраначко јединство без обзира какви нас изазови чекају, да нико споља неће моћи да нас посвађа, да изазове немуре, неслогу, да нико неће успети да потчини Српску радикалну странку као што су то урадили са другим опозиционим партијама. Српска радикална странка је главни стуб патриотизма у Србији. Српска радикална странка остаје узданица српског народа, српски радикали ће ослободити и ујединити све српске земље, формирати јединствену српску државу," поручио је др Војислав Шешељ

Шести отаџбински конгрес Српске радикалне странке одржан је 22. фебруара 2003. године у Дому синдиката. Др Војислав Шешељ је поново изабран за председника странке, а Томислав Николић за његовог заменика. Конгресу је присуствовало 789 делегата. Такође су били присутни амбасадори Ирака и Палестине, и шефови, секретари и саветници амбасада Русије, Кине, Белорусије, Либије, Туниса и Анголе.

Улазак лидера српских радикала у салу пропраћен је бурним аплаузом и поклицима „Војо војвода”. Присутнима се прво обратио председник странке, а онда је отпочела главна дебата. Било је немогуће избећи тему одласка Војислава Шешеља у Хаг, тако да су делегати углавном говорили о томе а мање о политици странке. Тај одлазак се као мрачна сенка надвио и све време обликовао атмосферу на Конгресу. Иако је већина схватила и поздравила Шешељево непоколебљиву одлуку, осећај горчине је био неизбежан.

Делегати су оценили да је време у коме се одржава Шести конгрес веома тешко, можда једно од најтежих у српској историји. Земљом влада мафијашка власт. Досовци наставља-

ју да растурају земљу, распродају имовину, уништавају фабрике а народ живи све горе. Избори су излаз, али овај режим се тога боји и питање је да ли ће бити расписани превремени избори.

Српски радикали су упутили јасну поруку да неће одустати од свог циља, формирања јединствене српске државе која ће обухватити све српске земље. Делегати су истакли да је сада важно да се очува снага и јединство српских радикала да би одлучно могли да наставе да се боре за српску земљу.

На Шестом конгресу оштро је осуђена политика америчког агресивног глобализма, и усвојене су резолуције којима се подржава борба ирачког народа за слободу, као и право палестинског народа на независну и слободну државу.

Србијом влада мафија

Присутнима се прво обратио др Војислав Шешељ. Он је у свом уводном излагању истакао да српски радикали Шести отаџбински конгрес одржавају у окупираној Србији... Србију су 2000. године окупирали исти они који су нас 1999. бомбаро-

довали. Отели су нам западне српске земље, скоро милион Срба отерали у изгнанство. Отели су нам Републику Српску Крајину, окупирали Републику Српску, окупирали Косово и Метохију, отимају српском народу Црну Гору и спремају се да униште и ову малу преосталу Србију.

Србију је 2000. године задесила највећа историјска катастрофа. Учествовали смо у власти и сносимо делимичну кривицу што је дошло до те катастрофе, што нисмо били довољно опрезни и што нисмо на време сузбили петоколонашко деловање издајничких политичких партија, западних шпијунских агенција, медија такозваних невладиних организација које је Америка са својим савезницима финансирала да би сломила кичму српском народу. 2000. године Америка је постигла оно што није могла бомбардовањем. Срби измучени, исцрпљени желели су промене, желели су промене по сваку цену. Десиле су се промене, али промене нагоре. Данас грађани Србије живе много теже него што су живели пре три године, живе много теже него икада у својој историји.

Србијом влада мафија. Петооктобарски пуч је заправо био прва успешна мафијашка револуција у историји човечанства. Они најгори, најмрачнији, најпрљавији, најсмрдљивији муљ са дна широке српске реке, усталасала вода избацила је на површину да преузме дизгине власти у своје руке. И данас и на својој кожи осећамо како то изгледа мафијашка владавина. Уништили су скоро све фабрике. Намерно их уништавају да би својим мафијашким пајташима продали у бесцење. Свете се политичким противницима, прогањају, хапсе без икакве кривице, терају с посла, отпуштају, уништавају, руше, само руше. Тај рушнички занос досманлијске власти још траје у Србији.

Српски народ, 2000. године, био је обманут, па је на изборима за председника Савезне Републике гласао за Коштуницу. Ено још имамо Коштуницу, али немамо Савезну Републику. Боље би било да смо остали без Коштунице него без Савезне Републике. А данас видимо из дневне штампе да Светозар Стојановић признаје да је био главна Коштуничина веза са америчком шпијунском централом у Будимпешти и са Вилијамом Монтмеријем који је био шеф те шпијунске централе пре него што је постао амбасадор у Београду и гувернер окупационе управе над Србијом.

Све маске су збачене. Коштуница се заклео на Устав, а онда одмах тај Устав погазио, одрекао се међународног правног континуитета и упропастио савезну државу. Уништио је и континуитет српске државе. Србија је остала без правног континуитета са Краљевином Србијом. Србија сада рачуна да ће је неко признавати у будућности као новоформирану државу када се распадне ова накардна творевина успостављена такозваном Уставном повељом, политичко-правна творевина каква нигде на свету није постојала и не може да постоји.

Коштуница је на власт довео најгоре мафијаше, Зорана Ђинђића, Небојшу Човића, Горана Свилановића, Душана Михајловића и многе друге. Коштуница је све њих довео на власт, а сада се чуди што су они њега збацили са власти. Па шта је очекивао од мафијаша. Мислио је ваљда Коштуница да може са мафијашима у заједничко коло, а ноге да не поломи. Мислио је да може у шпијунско коло са Американцима, а да га Американци не преваре. Нема земље на свету која је заиграла такво коло са Америком, а да на крају није остала ојађена и упропаћена. То је данас горка судбина Србије. Председник Владе, Зоран Ђинђић је најближи пријатељ са најгорим мафијашима. Да ли је то желео српски народ? Да ли је за тим било који грађанин Србије чезнуо? Да ли је то перспектива наше деце, наших унука? То не може бити њихова перспектива.

Српска радикална странка је одмах после петооктобарског пуча схватила праву природу новоуспостављеног режима. Ми нисмо бранили здушно претходну власт, поготово ни-

смо хтели да учествујемо у било каквом фалсификовању изборних резултата. Одмах смо признали народну вољу. Али смо се одмах и ухватили у кошгац са мафијашким режимом објашњавајући народу зашто се није смело гласати за досманлије и зашто су досманлије много горе од свих претходних режима. Та наша грчевита борба уродила је плодом. Српска радикална странка у јесен 2000. године била је на минимуму популарности, на минимуму освојених гласова на изборима. За ове две и по године ми смо се опоравили, почели да усправљамо Србију, указали народу зашто је било погрешно гласати за досманлије и зашто они не могу бити будућност, зашто не могу бити оптимална алтернатива, зашто власт у најскорије време опет морамо да мењамо да бисмо освојили слободу и демократију. Тамо где влада мафија, тамо нема демократије и не може бити демократије. Ниједан поштен грађанин не може да се осећа слободним тамо где мафијашки воде главну реч и где су мафијашки интереси дигнути у ранг највиших националних потреба.

Браћо и сестре, Српска радикална странка је часно поштедно прошла овај свој борбени политички пут, пред историјом немамо због чега да се стидимо, због чега да се кајемо, а усправног чела можемо гледати у будућност и изаћи пред народни суд. Ко се данас боји ванредних избора? Досманлијски режим. Ђинђић се боји и обрачуна у својој камарили, побегао је у Бања Луку, па ће одатле у Немачку док Американци овде похватају генерала Младића, пуковника Шљиванчанина и остале српске јунаке који су се борили за слободу отаџбине. Таква власт не заслужује народно поверење.

Амерички агресивни глобализам – нови вид тоталитаризма

Ми смо свесни да је Српска радикална странка кошт у грлу досманлијске власти и њеним менторима. Ми смо свесни да смо ми, српски радикали, главна сметња америчком агресивном глобализму, који би да затре све слободоумно на свету. Видели смо како изгледају америчке хуманитарне бомбе 1999. године. И Српска радикална странка је гласно, одлучно стала у одбрану ирачког народа и његове борбе за слободу и независност, са ирачким народом имамо године искреног пријатељства, деценије пријатељства, али оно што нас данас највише зближава то су заједнички непријатељи. Како каже стара арапска пословица - непријатељ мога непријатеља мој је пријатељ. Да никад за њих ни чули нисмо довољно је то што им је Америка непријатељска сила да нам буду искрени пријатељи. Ми подржавамо право палестинског народа на независну државу, на мир, на слободу и супротстављамо се израелској политици геноцида коју подржава Америка већ више од пола века.

Свесни смо која је позадина америчке политике. Јуче Србија, данас Ирак, а Американци су отворено саопштили ко је следећи Сирија, Либија, Иран, Северна Кореја и на крају Кина и Русија, као највећа сметња Америке. То пред нас поставља потребу да се сви слободољубиви народи удруже, уједине, да буду солидарни, да не дозволе да се једна по једна независна држава уништи, јер ако се једна по једна уништава човечанство нема перспективе. Агресивни амерички глобализам је нова најпогубнија варијанта тоталитаризма. Американци су надмашили Хитлера. Хитлер је био отворени разбојник, водио је геноцидну политику. Американци раде перфидно, преко CNN-а, преко пропагандних шпијунских агентура. Они убеђују и оне које бомбардују да им бомбама уводе демократију. Каква је америчка демократија то нам је показала Ђинђићева власт у Београду и ми ниједној пријатељској земљи не желимо да се и њима деси Зоран Ђинђић или Војислав Коштуница или неко сличан да им уводи демократију. Јер у таквој демократији живота нема ни за кога осим за мафију.

Непоткупљиви, несаломиви, непоколебљиви на патриотском путу

Даме и господо, браћо и сестре. Српска радикална странка је навикла на свакодневна велика искушења, сукобе у друштву. Увек смо били нападани од оних који уништавају Србију, увек смо били клеветани од оних који не желе добро нашем народу, али поносни смо, јер смо израсли из дубине народне душе, јер смо одани свом националном бићу, јер поштујемо све грађане Србије који су лојални Србији као држави, јер у Српској радикалној странци, у чланству, међу функционерима, међу посланицима, међу министрима увек смо имали припаднике скоро свих националности, скоро свих верских заједница, јер ми смо истински радикални демократи, ми смо за потпуну равноправност свих грађана, али отаџбину не нудимо никоме на продају и отаџбину смо спремни да бранимо свим средствима.

Срећан сам што сам протеклих година био на челу те моћне политичке снаге какву представља Српска радикална странка. И убеђен сам, док будем одсутан, ма колико година то да траје да ће странка опстати, да за длаку неће одступити од свога програма, од своје политике, да ће остати сложна, јединствена. Мислим да су нам српски непријатељи пружили идеалну прилику да целом свету покажемо да Српска радикална странка никада није била лидерска партија, партија једног човека, да ко год да је спречен да учествује у партијској борби, остаје чврсто, јединствено руководство часних, способних, образованих и паметних људи који ће представљати даље основну сметњу досматрајској самовољи и главну препреку српским непријатељима у намери да униште српску државу.

Браћо и сестре, даме и господо, Српска радикална странка наставља своју политичку борбу, још снажнија, још јача, још уверенија у своју потпуну победу. Српски радикали ће свим политичким средствима изнудити што скорије ванредне изборе на свим нивоима. Српски радикали имају спреман кабинет који ће преузети власт. Међу нашим кадровима нема ниједног мафијаша, нема никог ко је починио било какво кривично дело, иако су разне лажи и клевете покушали да лансирају. Да су било шта нашли одавно би радикалима затворе попунили. Код нас нема ничега, ми смо непоткупљиви, ми смо несаломиви и ми смо непоколебљиви на патриотском путу.

За разлику од свих других политичких партија ми имамо своју идеологију, ми имамо кристалино чист политички програм и нисмо за цењкање, нисмо за трговину, нисмо на продају. Ниједан се српски радикал неће продати, ниједан се српски радикал не може поткушати, ниједан српски радикал, убеђен сам, неће издати у овим још тежим временима која су пред нама.

Убеђен сам, браћо и сестре, да ћете остати сви сложни и јединствени, да ћете одмах препознавати све агенте тајне полиције које покушају да убаце у наше редове, све оне који покушају, по налогу режима или западних обавештајних служби, да изазову раздор, нетрпеливости, размирице, одмах ћете их препознати и одстранити. Српска радикална странка мора да буде још чвршћа и дисциплинованија него икада, само тако може одолети, може да представља несаломиву стену о коју ће Американци и њихови савезници поломити своје агресорске зубе.

„Одбранићу часно име добровољаца српских радикала“

Ја поносно, браћо и сестре, идем у Хаг, да заступам више од 10.000 добровољаца Српске радикалне странке који су се часно борили на свим фронтима. Мада смо на разним фронтима укупно имали добровољаца за једну попуњену дивизију, још нигде ниједан наш добровољац није прозван за конкретан ратни злочин, за убијање цивила, ратних заробљеника, малтретирање, пљачку организовану, било шта. Ја ћу одбранићу часно име добровољаца Српске радикалне странке и раскрин-

кати антисрпску заверу истом оном енергичношћу од које данас стреле и Ђинђић, и Небојша Човић, и Кошћуница, и Горан Свилановић и сви други криминалци и издајници.

Ја не знам, браћо и сестре, када ћу се вратити, али питање је - кога ћу од њих затећи када се вратим. Али ни то време улудо протраћити нећу, наставићу теоријски да проучавам овај агресивни амерички глобализам који нам се намеће као нови светски поредак, овај пројекат судара цивилизација где Американци на челу западно-хришћанске цивилизације желе да покоре све остале цивилизације. И цивилизацију источног хришћанства, којој ми Срби припадамо с Русијом, Белорусијом и осталим земљама, и кинеску цивилизацију, и индијску, и исламску, и афричку и латино-америчку. Американци све ове цивилизације покушавају да подјарме. Припадници свих тих цивилизација наши су пријатељи, с њима морамо бити јединствени, одлучно се супротстављати да би сваки човек живео животом достојним човека, да би се човечанство ослободило новог Хитлера, да би човечанство било заједница слободних и равноправних народа и држава, националних култура које ће бити у пуном процвату, међусобно размењивати позитивна искуства и неће дозвољавати да им Американци наметну своју вештачку културу.

Убеђен сам, браћо и сестре, да ћете на данашњем Конгресу показати колико је јединство српских радикала, колико смо ми одлучни у очувању идеологије српског национализма која нас мотивише за жртве изнад наших људских могућности, која нас је учинила непоколебљивим и одлучним, која нас је учинила непоткупљивим и неустрашивим. Браћо и сестре, данас демонстрирамо јединство Српске радикалне странке, нашу снагу, нашу чврстину и нашу одлучност да опстанемо на бранику отаџбине, да се изборимо за своју земљу, за јединствену српску државу која ће обухватити све српске земље. Живела Велика Србија,” поручио је лидер српских радикала др Војислав Шешељ.

Одбрана државних и националних интереса

Маја Гојковић је у свом излагању нагласила да су ово драматична политичка времена за Србију, све српске земље и наш народ у целини јер нико у овој држави није ни претпостављао какво ће политичко насиље и безаконје наступити након познатих политичких догађаја од 5. октобра 2000. године.

„Уместо да након бомбардовања Србије рат стане, против наше земље рат је настављен још подмуклијим средствима од бомби. На сцени је издаја. Награђују се они који чине све против интереса Србије, а склањају се они који су патриоте, којима народ верује и у кога се гледа као једини спас данас. Власт испоручује патриоте Хашком трибуналу, а издајници остају да заврше посао и испуне налоге које су добили доласком на власт 2000. године.

Биланс власти наше земље је да смо изгубили независност, на корак смо до раздвајања Црне Горе и Србије, на корак до независности Косова и Метохије и стварања Војводине републике. Постали смо, као што знате, земља сенки, страних обавештајних служби и домаћих извршиоца њихових налога. Једина политичка снага која је остала на нашој политичкој сцени, која је остала организационо јака, политички нетакнута, изнутра јединствена са јасним програмским циљевима је наша партија, Српска радикална странка,” истакла је Маја Гојковић.

Он ја оценила да је данас најпопуларнији политичар и једини политичар коме верује српски народ - др Војислав Шешељ. „Због ових чињеница, др Шешељ и Српска радикална странка су главни циљ напада власти ДОС-а, оличених у тројци - Зоран Ђинђић, Небојша Човић и Горан Свилановић. И то ћемо интензивно, у нашој веома блиској будућности, вероватно и осетити. Можда већ сутра после нашег Конгреса.

Даме и господо, наше расуло, дестабилизација странке биће задатак број један наших данашњих непријатеља и непријатеља Србије и нашег народа. Али сви методи су нама познати и неће проћи формула бављења собом, јер је то већ виђење код других партија. У овим тешким временима тражи се у страници одговорност сваког од нас. Ничији допринос неће бити мали и ниједна страначка или појединачна победа неће бити мала, јер Српска радикална странка мора у наредном периоду да потврди своју снагу и да се докаже на предстојећим изборима као главни фактор одбране државних и националних интереса. То је и задатак овог Конгреса, свих чланова Српске радикалне странке, уосталом сваког ко воли ову земљу," истакла је Гојковићева.

„Српска радикална странка је имала у својој ближој и даљој прошлости тешка времена. Али увек смо их превазилазили и излазили из тешкоћа још јачи и освајали у инат политичким противницима још више гласова на парламентарним и председничким изборима. Сетите се само времена када су и Војислав Шешељ и Томислав Николић у исто време били у затвору и када су изашли на слободу, странка је била јача него икада.

Било је тешко, а биће и сада, као и увек када се у нашој страници, а и у држави дешава нешто крупно. А то је сигурно одлазак председника у Хашки трибунал и догађаји који ће уследити након тога у нашој држави. Међутим, тешка времена постоје и у њима људи увек имају прилику да докажу колико вреде. Председник Српске радикалне странке, наше странке, водиће битку у Хагу за истину, слободу српског народа, за све нас који остајемо овде. Пре свега, за интерес Србије и српског народа. А ми, чланови Српске радикалне странке, треба да остваримо то овде у Србији, да победимо на предстојећим изборима на свим нивоима, јер је то важно у овом моменту.

Запамтите у овим догађајима који нам предстоје нема малих победа, важно је ослободити општине, као и Војводину, Косово и Метохију, читаву Србију. Који је интерес наше земље? Интерес наше земље је да брани слободу, независност и да се тако економски развија и повеже са светом. Свако од нас, чланова Српске радикалне странке, ће заједно са Војиславом Шешељем поново вратити нашем народу национално достојанство, поштовање историје и исправан политичких пут у будућности.

Српска радикална странка у наредном периоду мора заступати интересе Србије, српских земаља и народа које је заступала и у протеклих 13 година. Због те доследности, цене нас пријатељи, али и политички противници. Доследни смо били читав период постојања, будимо доследни и даље, без обзира на изазове са којима ћемо се суочити. Само такви ћемо бити највећи, а наша паролa на изборима је била и биће - нека најбољи победи. Нека тако, уз подршку грађана Србије, и буде," нагласила је Маја Гојковић.

Српска радикална странка најпопуларнија у Србији

Александар Вучић је подсетио присутне да су месец дана пре Конгреса на том истом месту дали своју подршку и солидарност борби ирачког народа у покушају да одбрани своју земљу, своју отаџбину од америчке агресије. „И пре само месец дана, без обзира на то што се догађало у Ираку, што смо заједно са њима тужили због агресије коју Американци спремају, без обзира на тежину ситуације, ако се сећате, а сви се сећате, били смо сви помало задовољни и срећни, јер смо видели да се нашој окупацији, полако, али сигурно, ближи крај. Тада смо видели да наш председник, Војислав Шешељ никада није био јачи и популарнији, да наша странка никада није била јача и популарнија и да нас нико на путу победе зауставити не може.

Недуго затим тројица бандита Зоран Ђинђић, Небојна Човић и онај пацов Горан Свилановић, тражили су од Карле дел Понте да подигне оптужницу против Војислава Шешеља, тражили су да га одведу из Србије, зато што не знају како би му се супротставили, зато што не знају шта да му кажу, зато што не знају и не умеју да се боре против њега, јер не могу га уплашити ни затворима, ни лажима, ни преварама, зато што их се не боји и зато што их нико из Српске радикалне странке не сматра озбиљним политичким противницима, јер они су само слуге, обичне слуге и ништа више.

Ми смо претходне две године, да се осврнем и на оно о чему је говорио председник наше странке, од странке која је имала неупоредиво слабији резултат у односу на 1997. поново дошли до најпопуларније странке у Србији. Могу они да лажу колико хоће, избори покажу. Ми смо и данас, посебно после свега што данас чини Војислав Шешељ, убедљиво најпопуларнија странка у Србији," истакао је Вучић.

„Прочитаћу вам, браћо и сестре, само један пасус из оптужнице па да видите због чега можемо и морамо да будемо поносни. Каже овако Хапска оптужница: 'Војислав Шешељ као председник Српске радикалне странке био је истакнута политичка личност у Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији, односно Савезној Републици Југославији, на коју се односи ова оптужница' и пазите сад: 'Заговарао је уједињење свих српских земаља у хомогену српску државу, такозвану линију Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитица означио је као западну границу те нове српске државе која укључује Србију, Црну Гору, Македонију и знатне делове Хрватске и Босне и Херцеговине'. Нећете, браћо и сестре, чути од Војислава Шешеља да кукумаври и да каже: 'Не, ја с тим немам везе. Шалио сам се'. Он каже: 'Да, то је само мој политички пројекат, и не натурајте га никоме другом'.

И колико сам само жена и девојака видео јутрос када је говорио председник наше странке да су им очи засузиле и није то страшно, људски је, нормално је. Ми свог председника, осим што поштујемо и волимо га. И знамо да имамо најбољег председника. И знамо да више нема разлога да будемо љубоморни на било чије јунаштво. Раније смо некако увек храбрили српске јунаке и Радована Караџића и Ратка Младића и многе друге, али данас ми имамо највећег живог Србина, ми имамо Војислава Шешеља, ми њиме можемо да се похвалимо. Хајде један јак аплауз за Војислава Шешеља, за његову храброст!

Нису знали шта друго против њега, па ће на такав начин да дижу оптужницу, али већ и они знају шта их чека у Хагу. Награбусиће још горе, још горе него да је остао овде, они који су му оптужницу написали, и Зоран Ђинђић и Небојша Човић и онај пацов Горан Свиџановић. Ја вас позивам, и не знам шта бих вам друго рекао, да баш због свега, због свега кроз шта ће проћи наш председник и његова четири сина и његов унук и због свега кроз шта пролази Србија, да победимо ове издајнике, ове непријатеље Србије сви заједно! Живели и хвала вам," нагласио је Александар Вучић..

Радислав Кањерић је у свом обраћању делегатима указао на чињеницу да су се српски народ и држава нашли у веома тешкој позицији. „Актуелне издајничке власти на свим српским етничким просторима са устима пуним поштења, а џеповима капитала обећавају народу бољи, богатији и сигурнији живот,

државу рада, реда, поштења и правну државу. Али вођени само личним интересима и само интересима својих спољних ментора показују како се и у мало времена може повући и донијети низ погрешних потеза и одлука погубних са становишта интереса и српске државе и српског народа," истакао је Кањерић.

„Као исход такве политике, ми Срби, ваљда још негде можемо и отићи, али је питање да ли ћемо се имати где и када вратити. Републику Српску Крајину данас помињу само српски радикали, Република Српска практично више не постоји. Србија и Црна Гора су кренуле путем раздруживања, а поступак чекања уништења Србије је у пуном маху.

Данашњи Конгрес је јасна порука и нада да смо ми као народ сачували неспоран степен јединства, да смо сачували и оно мало зрно мудрости и стрпљења, да у једном најтежем тренутку препознамо основни и примарни циљ, а то је и државотворна и национална егзистенција нашег народа на свим српским етничким просторима. Данас само српски радикали обраћају на то пажњу, да се до избора створи бољи и богатији живот," рекао је Кањерић.

Подршка ирачком и палестинском народу

На Конгресу су усвојене резолуције којима Српска радикална странка пружа подршку ирачком народу и руководству у борби за слободу, и борби палестинског народа. Делегати су упутили и Поруку Шестог конгреса Српске радикалне странке Садаму Хусеину, председнику Републике Ирак.

У Резолуцији упућеној ирачком народу, истиче се да Конгрес Српске радикалне странке осуђује дугогодишњу претњу Америке и злочиначке намере њене администрације да нападне Ирак и окупира га како би наметнуо марионетску владу и од ирачког народа отео природна богатства која му припадају, посебно нафту.

„Тајимо од Уједињених нација да окончају неправедне санкције наметнуте Ираку и спрече сваку врсту америчке и енглеске агресије на Ирак," наглашено је у Резолуцији.

У Резолуцији упућеној палестинском народу, делегати Шестог конгреса изражавају дивљење и искрено подржавају херојску борбу палестинског народа за повратак избеглица и право на самоопредељење, укључујући и оснивање независне државе.

„Конгрес Српске радикалне странке осуђује окупацију палестинске и осталих арапских територија која се спроводи злоделима израелских окупационих снага против ненаоружаних грађана Палестине. Тражимо од Уједињених нација да зауставе Израел и приморају га да спроведе све резолуције донете у вези са израелско-арапским сукобом,“ истиче се у Резолуцији.

У Поруци упућеној Садаму Хусеину, изражава се дивљење и пружа пуна подршка његовом херојском супротстављању америчком плану да народу Ирака одузме право на слободу и миран живот у својој држави.

„Учинићемо све што је у нашој моћи како би народ Ирака победио своје непријатеље који су уједно непријатељи правде, мира, слободе целокупног човечанства. Уверени смо у победу ваше праведне борбе зато што ће она бити светли пример којим ће се надахњивати покољења свих слободарских народа у свету.“ закључује се у Поруци.

Конгрес победе

Драган Тодоровић је Шести конгрес назвао Конгресом победе Српске радикалне странке. Он је оценио да је период између Петог и Шестог конгреса био један од најтежих од како постоји Српска радикална странка, али да су баш у том тешком периоду и странка и њени чланови показали су да су способни да издрже све притиске, да реше све проблеме и да трасирају свој поновни повратак, тријумфални повратак на политичку сцену Србије.

Тодоровић је указао да је главни проблем што 5. октобра није дошло до обичне промене власти. „Нису дошли људи који другачије мисле, који имају другачија решења проблема у којима се налази држава и народ, дошли су људи чији је једини задатак да униште и државу и народ. У томе су им се једино супротставили и супротстављају се српски радикали. Због тога што смо ми једини за њих представљали стварну опасност, њихова главна жеља била је да нас макну, не само са политичке сцене, него да нас заувек уклоне, да за њих не представљамо опасност. Једино српска радикална странка открива и указује на оно што раде досманлије, на право лице ове власти. Због тога смо морали да издржимо све, како би странка и у том тешком периоду ојачала. И то смо успели.

Данас је Српска радикална странка најјача политичка странка на просторима српских земаља. Данас у Српску радикалну странку свакога дана, сваке недеље, свакога месеца стигне најмање око 1.000 приступница. Данас Српска радикална странка има преко 320.000 чланова, зато је то снага која ће успети да заштити Србију и српске националне интересе, нагласио је Тодоровић.

„Ја знам да изнад свих нас лебди Хаг, др Војислав Шешељ одлази у Хаг. Ја знам да ће нам бити тешко, али морамо да збијемо своје редове, морамо да будемо јединствени, да помогнемо да његов повратак буде тријумфални повратак на политичку сцену Србије и да уз помоћ Војислава Шешеља освојимо власт. Ја сам убеђен, уколико будемо истрајали на том путу, да ће се то тако и десити и да ће Српска радикална странка победити и остварити свој идеал, да ће ујединити све српске земље и да ћемо створити Велику Србију. Живела Велика Србија! Живео Војислав Шешељ,“ поручио је Драган Тодоровић.

Освајање слободе

Огњен Тадић је истакао да се и Србија и српски народ данас бране у Хагу и да треба да их бране људи попут др Војислава Шешеља. „Људи који су увек до сад подносили битке са злим и неманима, са свима онима који су од српског народа хтели да направе крпу којом ће обрисати овај дио карте Европе и показати како је све по њиховом аршину. То је свијет против каквог се ми боримо, боримо се против тога да неко као што је Хенри Кисинџер може себи да дозволи да каже -Бомбардова-

ћемо Ирак зато што превише штрчи. Боримо се против тога и што неко може да нам одређује и сматра да то има право, ко смо, шта смо, како и гдје требамо живјети и шта су наша правила и наше норме које требамо поштовати.

Ми смо народ који је на својој кожи најбоље осјетио колико је скупо изгубити слободу, али је сва срећа да међу нама има и таквих људи, као што је др Војислав Шешељ, који су спремни да ту слободу нађу и својом жртвом плате.

Драга браћо и сестре, сви ми знамо да је и дан данас једна од наших парола - гдје су српске земље, ту су српски радикали. Част ми је да вас поздравим и да вам кажем да у Републици Српској, Српска радикална странка живи и постоји,“ истакао је Огњен Тадић.

Зоран Красић је истакао да су речи Србија и српство остале забрањене откад су на власт дошле досманлије, што значи да је забрањена реч слобода. „Срби воле слободу, воле своју независност, воле да буду свој на своме. Да би глобализам успео на овим просторима измишљен је ДОС у виду Зорана Ђинђића. Кошћунице и свега онога што је отпад Социјалистичке партије Србије и оног Савеза комуниста. Тај отпад који се шири, који има српско име и презиме је прихватио да се укључи у те модерне токове и да поништи све што је српско,“ нагласио је Красић.

Он је указао на чињеницу да је Српска радикална странка највећа сметња том глобализму јер је то једина странка која има свој програм, који је стабилан, програм који извире из душе овога народа, изражава жеље и стремљење овога народа. „Тај програм је резултат дновековне борбе народа за независност за очувањем државотворности. А када је у питању Српска радикална странка и за нешто што је можда највећа тековина демократије, а то је борба за парламентаризам,“ рекао је Зоран Красић.

Он је нагласио да су два велика задатка пред српским радикалима, први је да се сруши досманлијска власт, а други је да се одбрани Србија, српство и програм странке.

Ство Драгишић је истакао да ће др Војислав Шешељ у Хагу бранити све који верују у српски национализам, све патриоте. „Браниће све нас који смо више од 10 година желели заиста Велику Србију, јер ако је Велика Србија заиста ратни злочин, ако је тај пројекат ратни злочин, онда смо сви ми ратни злочинци. Ако идеологија може да буде ратни злочин, онда су злочинци сви они који су гласали за нас, милион Срба су злочинци који су гласали у Србији, а колико је још у Републици Српској, у Црној Гори. Ми нисмо ратни злочинци, ми јесмо српски националисти и остаћемо националисти, па макар нас звали злочинцима, али то да променимо нећемо.

Нису злочинци они који су погинули за Велику Србију, нису злочинци породице њихове, нисмо злочинци ми српски радикали, зато што хоћемо да Срби живе у својој држави и да сами одлучују о својој држави. Бранећи идеологију Српске радикалне странке наш председник ће бранити и част српског народа. Браниће све оно за шта су генерације Срба уназад 200 година полагаале своје животе, од Првог српског устанка до данас. Ми смо непрекидно тежили за слободном и самосталном српском државом. Да ли је 200 година наше историје, историја злочина или историја слободарских покрета, патриотизма, на чему су генерације наших предака одгајале, васпитавале? Циљ Хага је да докаже да је злочин, а на нама је да останемо овде чврсти и да докажемо да ће Српска радикална странка само јачати,“ нагласио је Драгишић.

Против окупаторске власти до последњег даха

Наташа Јовановић је оцењујући да ће свима недостајати присуство председника странке, поручила да ће сви српски радикали бити Војислав Шешељ. „Данас нам је, више него икада потребно јединство, да будемо сви као један, јер ћемо овде у Србији наставити његову борбу. Борбу српских националиста наставиће његови пријатељи и саборци Томислав Николић, Ма-

ја Гојковић, Александар Вучић, Драган Тодоровић и преко 300.000 чланова Српске радикалне странке и милиони Срба, српских родољуба који знају да упркос окупацији коју данас спроводе и Ђинђић и Коштуница и сви они које су Американци довели на власт 2000. године, упркос бедо и немаштини ми знамо да Србија са оваквим људима, са свима вама има будућност и да ће нам будућност бити засигурна тек онда када будемо од ових издајника и криминалаца ослободили све Србе, када будемо ослободили Косово и Метохију, вековну српску земљу, када будемо спречили оног ментално поремећеног Ненада Чанка да даље шири некакве илузије о Војводини Републици, када будемо спречили све српске издајнике и сепаратисте да наставе да распрачавају све српске земље," поручила је Наташа Јовановић.

Веселин Петичевић је рекао да овим Конгресом српски радикали испраћају у Хаг свог председника и највећег патриоту српског рођа и српских простора. „То представља чин највећег понижења српске власти, чин подаништва српске државе која дозвољава да се највећим српским патриотима суди тамо само зато што су српски слободари и српски јунаци и само зато што такви јунаци представљају страх и трепет поданицима и квислинзима напаћене и продане Србије.

Војислав Шешељ који се храбро одметнуо у заштитнике српске слободе и који никада није продавао веру за вечеру, заметао је оном делу Србије и владајуће олигархије, који су у њему видели страх и трепет у процесу комадања и дезинтеграције српског народа и српске државе. Са тобом нису могли да добију рат ни демократским средствима, ни парламентарним путем већ државном издајом и државним тероризмом којим су ти трасирали пут у Хашки трибунал, који представља политички инструмент новог светског поретка. Хашки суд је највеће српско губилиште и морално понижење, јер се тамо, као што је некада било на Косову, супротстављају Бранковићи и Обилићи," истакао је Петичевић.

Српска радикална странка – институција патриотске опозиције и антиглобализма

Др Радмило Тодосијевић је критикујући актуелну власт истакао да је приватизација коју она спроводи заправо отимачина. Грешка власти у институционалном регулисању државе и економије се продужава, према речима др Тодосијевића, и што се поводи за обећањима развијених земаља - позајмићемо вам новац ако се приватизујете.

Људска креативност не потиче од машина, зграда, нити насипа, она потиче од људи и они је морају имати. Људи, наши радници, нужно морају бити партнери и влади и власнику, али и развоју. Показало се да послујући с једним државним предузећем ми у ствари овога тренутка послујемо са срцем структуре ове политичке моћи. Др Шешељ их је упозоравао и раније говорио да треба прво продавати државну имовину, да треба продавати оно што не може служити нашим интересима, а што може подићи општи привредни ниво. Они продају оно што је најбоље. Ко од вас жели да се отараси онога што је њему најврдније? Неће им приватизација решити нагомилане проблеме југословенске привреде. Као што се производња незапослених, која прети да прерасте у поплаву, повећава, тако се производња сиромашних, упоредо са том производњом незапослених, све више усложњава. Нуде нам јефтине кредитне шеме. Нуде нам гаранцију државе, то је рецепт да држава оде у банкротство.

Они стварају утопијску приврженост пројекту који се не може реализовати. Они нас воде у безнађе. Они нам обећавају Европу, а ми у Европу по садашњим условима нећемо ући ни за 30 година. Европска унија има 80.000 страница својих прописа. Они су дефинисали стандарде за себе, а на за нас. Они су измишљали придруженост у Европској унији да би нас задржали да у њу не уђемо. А источно-европско тржиште је оно коме ми стремимо с аспекта политике наше странке. То тржиште

има 220 милиона, Украјина, Турска, Молдавија, Румунија, Бугарска, Белорусија, а са Русијом и 400. Према томе, окренимо се ономе где видимо свој интерес, а не где ћемо бити вазали. Много тога постоји као потреба за редеофинисање нашег погледа у будућност, јер либерална трговина уништиће и уништава нашу привреду немилосрдно. Нема владе у свету која не игнори сопственог произвођача, основни задатак сваке власти у свету је стварање услова за ново продуктивно запошљавање, а они раде обрнуто," истакао је др Тодосијевић.

Зоран Стојановић је оценио да је ово период када се одлучује да ли ће Србија уопште постојати. „Квази-влада која влада Србијом омогућила је процват криминала и корупције, постављањем неквалификованих и неспособних кризних штабова у све државне фирме. Успевају фирме да доведу до колапса како би при продаји остао што бољи проценат владиним продајцима и њиховим налогодајцима чија је једина веза са Србијом, финансијска.

Задатак властодржаца и њихових НАТО налогодаваца је како отгужити Србију и српски народ за сопствене патње, страдања и велике губитке од НАТО агресије. Са формирањем Хашког антисрпског суда помоћу Кале дел Понте покушавају да понове српску сечу кнезова, али сеча кнезова није спречила српски устанак," рекао је Стојановић.

Амџад Мигати, арапски публициста и члан Српске радикалне странке, истакао је да се Шести конгрес одржава у сулбоносном времену, не само за Србију, него и за цео свет. „Међутим, то је, такође, време у коме је Српска радикална странка постала институција патриотске и националне опозиције која има моћ и снагу да се супротстави марионетском режиму у Србији који служи туђим интересима, а поготово интересима Америке као највећег непријатеља човечанства. А на међународном плану Српска радикална странка је постала озбиљна институција антиглобализма, која има озбиљну шансу да спречи Владу Србије и марионетски режим да Србију гура у такозвану нову Европу, коју Американци хоће да створе како би била њихов инструмент доминације и хегемонизације над целим светом, њихове слуге за окупацију и раздор у Европи.

То је време када је на молбу марионетског режима Америке одлучила да нам отме нашег председника, мог великог пријатеља др Војислава Шешеља, а не само мог пријатеља, него пријатеља свих слободољубивих, мирољубивих и часних људи света. Када то кажем могу да потврдим и чињеницом. Један арапски дипломата нас је обавестио да га је влада његове поносне земље синоћ звала да пита да ли Војислав Шешељ иде у Хаг. Када им је потврдио, рекли су - Нама је жао, али смо поносни на њега и ми смо сигурни да ће он успети да победи Хашки трибунал. Уверни смо да је Шешељ на нивоу свог историјског задатка, јер је он то увек показивао и он ће да победи тај Трибунал, ту прву званичну институцију глобализма," нагласио је Амџад Мигати.

Србија је у мраку

Зоран Антић је рекао да је за српске радикале протекли период тежак, пун искушења, али у исто време је то период кога ће се српски радикали сећати са поносом. „У претходне три године Српска радикална странка показала је да чврсто стоји на бранику српске отаџбине, показала је да је воде људи који су часни, поштени, одани српству, Србији, родољубиви, на које Србија и убудуће може да рачуна. Ове две године после петоктобарске револуције биле су тешке, биле су године покушаја да се сломи Српска радикална странка, да се пре свега сломи наш председник, др Војислав Шешељ. А ово су биле године у којима смо, исто тако, доказали своју непоколебљивост. Потез који тренутно повлачи ДОС, Зоран Ђинђић, следбеници новог светског поретка, америчког империјализма, да исконструирате оптужбе против др Војислава Шешеља, потез је

очајника, потез који ће се као бумеранг вратити њима, кроз већи рејтинг Српске радикалне странке и самог др Војислава Шешеља већ на наредним изборима," истакао је Антић.

Момир Марковић је подсетио на једну српску пословицу која каже да је пред јутро мрак најгушћи, најдирњи. „Управо је амплитуда мрака који влада Србијом достигла свој зенит, свој врх и полако ће почети да пада. Међутим, у том мраку, као и све лопуже уосталом, досовски јаничари тамане, терете, хараче, пљачкају, отимају све што им падне под руку. И трајаће све то тако док над Србијом не сване, док се домаћин, односно српски народ не пробуди.

Рече брат из Црне Горе да сви сада кажемо нашем председнику -Немој отићи- председник ће отићи. Тамо се данас, у Хагу, брани српство. Знамо сви да ће бити тешко, да ће вероватно бити дуготрајно, да ће бити мучно, али ће и овде исто тако бити врло жестока борба против јаничара, не турских јаничара, не потурчењака, него Бушових јаничара. Доћи ће време када ће сви они морати да полагају рачуне. Нама остаје да будемо чврсти, јединствени, одлучни," поручио је Марковић.

Мр Небојша Величковић је нагласио да су српски радикали једина политичка групација која има снаге да се супротстави и да сруши властодршце у Београду и Подгорици, режими Зорана Ђинђића и Мила Букановића. „Ми смо једина брана повампиреног антисрпства, ми смо једина снага која може српски народ извести из бједи и сиромаштва. Знају то наши политички противници. Највећим дијелом зна то српским народ. Знају то властодршци у Београду и Подгорици, а најбоље знају њихови спонзори из иностранства. И зато су свакодневно мољкавали белосветске моћнике не би ли нас свели на најмању мјеру, не би ли уклонили Војислава Шешеља, човјека који је постао њихова ноћна мора, који је раскринкавао и раскринкава све њихове мафијашке работе, прљаве и незаконите радње и отимачине," рекао је Величковић.

Главни циљ – јединствена српска држава

Делегати Шестог конгреса Српске радикалне странке изабрали су чланове Централне отаџбинске управе, Статутарне комисије и Надзорног одбора. Присутнима се на крају Конгреса обратио др Војислав Шешељ. Он се у завршној речи захвалио делегатима на указаном поверењу. „Ми смо данас одржали Шести конгрес, као конгрес континуитета. У нашем про-

граму и нашој политици ништа се битно није променило. До душе, ви сте данас више говорили о мом одласку у Хаг, него о страначкој политици, али претпостављам, управо због тога што никоме не пада на памет да било шта озбиљније мења у политици српских радикала.

Српска радикална странка никада неће одустати од ослобађања у целости Републике Српске Крајине. Српска радикална странка никада неће одустати од ослобађања Републике Српске и омогућавања припајања јединственој српској држави. Српска радикална странка никада неће прихватити отцепљење Црне Горе. Српска радикална странка се никада неће помирити са окупацијом Косова и Метохије и никада нећемо прихватити евентуално проглашење независности Косова и Метохије. Српска радикална странка никада неће прихватити издвајање Војводине из састава Србије, нити ћемо се помирити са доминацијом војвођанских аутономаша и других издајника у Војводини. Српска радикална странка никада неће прихватити цепање Србије кроз регионализацију и било какав сличан пројекат.

Српска радикална странка ће се предано залагати за модеран правни поредак, демократски парламентаризам, више-партијски систем, демократски принцип поделе власти, на законодавну, извршну и судску и потпуну независност судске власти. Српска радикална странка ће наставити да води своју, на делу проверену, исправну социјалну политику. Српска радикална странка се залаже за онај образац националне економије који користи се позитивне трендове либерализма, али чува наше национално богатство за поколења која долазе. Српска радикална странка ће наставити своју предану борбу против криминала, против мафије. Српска радикална странка ће се борити против окупаторске досманлијске власти док има даха. Српски радикали на том путу неће поклекнути.

Убеђен сам, браћо и сестре, да ћемо сачувати унутарстраначко јединство без обзира какви нас изазови чекају, да нико споља неће моћи да нас посвађа, да изазове немире, неслогу, да нико неће успети да потчини Српску радикалну странку као што су то урадили са другим опозиционим партијама. Српска радикална странка је главни стуб патриотизма у Србији. Српска радикална странка остаје узданица српског народа, српски радикали ће ослободити и ујединити све српске земље, формирати јединствену српску државу. Живела Велика Србија," поручио је др Војислав Шешељ.

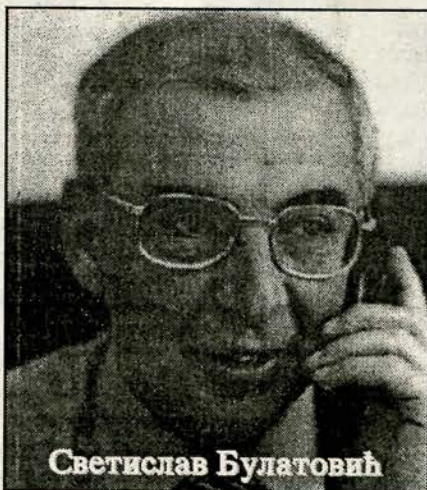
Ко су власници Енергетског финансијског тима
и Траст банке који држе монопол на тржишту нафте и електричне енергије

МАФИЈА ТРЕСЕ СРБИЈУ

Вук Хамовић, Војин Лазаревић, Милан Беко, Топлица Спасојевић, Горан Новаковић, Димитрије Вукчевић, Жељко Поповић, повезани кумовским и пословним везама са врхом српске Владе и покојним Зораном Ђинђићем, држе велики бизнис са нафтом и електричном енергијом

Вук Хамовић

Светислав Булатовић

Горан Новаковић

Нафтна индустрија Србије је водећа компанија у Србији и Црној Гори, једна је од највећих петролејских компанија у земљама Балкана. Једина у земљи поседује интегрисану производњу, прераду и промет нафте и гаса, а у регионалном оквиру бензинске станице и складишта НИС-а чине средиште мреже снабдевања нафтним дериватима саобраћајних токова Југоисточне Европе, пише на сајту НИС-а на интернету. И заиста је тако, али зашто НИС данас пропада, ко је одлучио да сломи овог гиганта и са којим циљем?

НИС је увек био центар за остваривање интереса одређене групе људи, субјект политичке воље и нагодби са државом у окружењу, и са олигархијским интересима у земљи. Али после 5. октобра спроводи се сценарио према којем НИС треба уништити, зарад циљева уског круга људи. Све се ради да се ова компанија максимално ослаби, да би је за багателу приватизовала одређена интересна група. Прокламујући „спасаванье“ компаније, руководство спроводи тзв. реорганизацију која води растурању НИС-а.

У акцији је уиграни тим задужен за прљаве трансакције, за „велике“ послове, огромне плјачке, где су појединци згрнули огромне паре. Те појединце чине власници „Енерџи фајненсинг тим-а“ (Енергетски финансијски тим- ЕФТ), иначе велики извозници струје, бивши и садашњи сувласници „Траст банке“. Милошевићеви министри за приватизацију. То су они који су у претходном периоду стекли баснословно богатство на основу увозно-извозних дозвола, кредита за препород, разних приватизација нпр. „Далије“ и „Рапида“, продавци „Телекома“, услужни прерађивачи бакра, откупљивачи југословенског дуга, трговци робама и робним резервама. . Они имају разлог – да униште трагове порекла капитала којим располажу, начин и време његовог настанка, и да тако стечен новац оперу уносом у земљу и приватизацијом великих компанија.

Ови, еуфемистички речено, тзв. бизнисмени (а уколико бисмо желели да будемо прецизни, рекли бисмо мафијаша) по-

кушали су прво да презму НИС, па је једном кругу људи унутар Нафтне индустрије, понуђено после 5. октобра да се позабаве приватизацијом. Тај покушај им је пропао па су се преорјентисали на струју и тада је настао Енергетски финансијски тим – ЕФТ, енглеска компанија о којој смо писали у претходним бројевима „Велике Србије“. Све у свему остао је уиграни тим који чине људи у НИС-у и изван њега који успешно обавља прљаве послове, остварује енормне зараде а све на штету НИС-а и државе, а плјачкањем народа. Али, ево како је све почело.

Једини који је доведен споља у Југопетрол је Жељко Поповић. Он је био постављен за заменика директора Југопетрола задуженог за финансије. Поповић је, иначе, претходно радио у Беобанци где је био директор као и Златан Перучић, такође јуловски кадар.

Вероватно се сећате када је досовска власт уништила највеће банке, а радници завршили на улици, па су ту где су завршили покушали да истерају правду. У тренутку када када су незадовољни радници блокирали Зелени венац, из зграде Беобанке на задњи излаз изведен је Поповић и пребачен у Југопетрол где је постављен за заменика директора. Против Поповића је било подигнуто неколико кривичних пријава, али све је очишћено у тренутку. Тако „очишћени“, готово гланц нови Жељко Поповић долази у Југопетрол као човек задужен за финансијски инжењеринг.

За Поповићем долази и „Траст банка“ чији су сувласници Вук Хамовић, Милан Беко, Војин Лазаревић и Топлица Спасојевић, власник популарног „Спорт кафе-а“ (имена звуче познато, зар не). Мало ћемо се подсетити њихових биографија.

Војин Лазаревић је власник фирме „Пима Котор“, и пазите добро, имао је ексклузивно право на увоз деривата нафта у време десетогодишњих санкција. Био је поверљив човек Милошевићевог режима. Према неким информацијама, у Југопетрол га је послао Мирко Марјановић. Велики део свог капи-

тала направио је у условима спорне граничне контроле. Био је министар у Влади Црне Горе. За њега и Радивоја Дангубића везана је тзв. мазутна афера за коју МУП има комплетну документацију. Данас је сувласник ЕФТ-а. Иначе је кум Горана Новаковића.

Вук Хамовић је Ђинђићев пријатељ и финансијер Демократске странке. Он је бивши радник Енергопројекта, а прве паре зарадио је са Зораном Дракулићем наплаћујући ЕПС-ова потраживања од Румуна. Како пишу неки медији, био је у екипи АТЛ-а и практично је једини преживели из те поставе која је невиђене паре преко размене „нафта за струју“ избацила на Кипар. Стицајем чудних околности сви су завршили под земљом, има оних које су убили и оних који су извршили самоубиство, а једини преживели је Вук Хамовић.

Хамовић је познат и као откупљивач дугова. Било би интересно да одговорим одакле му новац за откуп државног дуга? Како сам каже, доминантан је партнер у „Траст банци“. Подсетимо вас да је Беко често покушавао да демантује везу са овом банком, али његов пријатељ Хамовић истиче да је Милан Беко кроз своју фирму „ДиБек“ био сувласник. Хамовић и Беко су после 5. октобра откупили бродоградилнице „Београд“ и докусурили га.

Милан Беко је био министар за приватизацију у Влади Мирка Марјановића. Почетком деведесетих приватизовао је „Далију“ и „Рапид“, а обавио је и продају „Телекома“. Беко је, такође, био у Управном одбору „Заставе“. Сигурно се сећате када је за време агресије на Југославију позивао раднике да буду живи штит, да својим телима бране своју фабрику, и та спремност на жртву је свима деловала величанствено. Е, тај патриотски чин он је одлично наплатио. Промотор је чувеног „Дајмлер Крајслера“, чији је део „Дебис“ коме је Влада предала у руке Рударско-топионичарски басен Бор и Петрохемију. Не треба заборавити ни да је Беко кум премијера Ђинђића.

Шта се крије иза прескупих кредитних линија Траст банке

Сада ћемо да се вратимо на концепт „спасавања“ НИС-а. Цена кредитних линија које се користе је већа од највећих у последњих десетак година, а можда и у укупној историји НИС-а и компанија које га чине. Банке без или са минимумом капи-

тала, свакако недовољним за праћење куповина сирове нафте, отварају акредитиве страним компанијама уз огромне провизије и незабележена обезбеђења чак и у периоду најжешћих санкција.

„Траст банка“ нуди најскупле „кредитне линије“ Југопетролу за куповину сирове нафте од свих банака. То чини, чак иако нема довољно свог капитала, већ ванинституционалним везама користи капитал неких других домаћих великих банака. Да би све било јасније, ако купујете танкер нафте који кошта 20 милиона долара, за њега, као банка, треба да отворите акредитив у истом износу, као инструмент обезбеђења плаћања, дакле да обезбедите капитал који покрива вредност која је наведена. Међутим, шта ради „Траст банка“? Ова банка нема довољан капитал да покрије вредност одређеног посла, и удружује капитал (врши се „синдицирање“) са неком већом, јачом банком. Дакле, „Траст банка“ је носилац акредитива иако има мање новца него акредитив који је отворила и још наплаћује енормно високе каматне стопе, око 4.5 одсто више него што је уобичајено. Лепа зарада, зар не?

То је финансијски инжењеринг који промовише Жељко Поповић који је за успешно обављен посао унапређен у заменика директора за финансије НИС-а. А да лова пљунути показује и то што уредно сваке године одлази на летовање на Малдиве. Воли човек да ужива.

Формиран тим за пљачку

У новом моделу за наводно „спасавање“ Нафтне индустрије Србије, ове групе која је одлучила да измузе НИС, појавила се и једна мањкавост. Да би добро напунили џепове, да би покупили „велику“ лову, недостајала им је трговина нафтним дериватима, тзв. робни трејдинг. План се спроводи на следећи начин – свим средствима се дискредитују и компанија и људи који ту раде годинама. На сцену ступа Горан Новаковић, коме је иначе главни посао у ЕФТ-у, а познат је као бивши министар рударства и енергетике. У време када је био министар, Новаковић поставља за заменика директора НИС-а за спољнотрговинско пословање свог кума Зорана Икадиновића. И тек сада је комплетан тим за „спасавање“ фирме, односно за праву пљачку, кога у самом НИС-у чине Жељко Поповић задужен за финансије и Зоран Икадиновић за трговину нафтним дериватима.

Тадашњи министар Новаковић, уз помоћ и активно учешће МУП-а (што је сам изјављивао) формира ванинституционалне комисије за тендере и организује тендерску куповину сирове нафте. Сада пљачка добија на убрзању. Купљено је 2 милиона тона сирове нафте на тендеру расписањом за само седам дана, и то скупије него икада у историји НИС-а, чак и у периоду санкција. Кредитни рок је 60 дана иако је НИС куповао сирову нафту у просеку за 120 дана. Цена сирове нафте је котација плус 0,95 долара по барелу. Никада НИС није купио нафту ни близу поменуте цене, просечна куповина је раније увек била котација плус 0,60 долара по барелу.

Међутим, није само пљачка енормно висока цена за робу у краћем периоду кредитирања, већ и у томе што НИС издаје банкарске гаранције за плаћање са трошковима од неколико процената, што у претходном периоду није рађено. Веома је чудно, да је за оног ко купује велику количину нафте, и то у условима када нема више санкција, када Запад подржава ову Владу, када министар организује тендер, цена виша, уместо да буде нижа. Када држава купује велике количине нафте, када издаје гаранције, када има подршку тзв. међународне заједнице, зашто се сирова нафта купује од посредника а не од произвођача? Зашто нема уштеде на планском транспорту и зашто се кредитни рокови смањују са 120 на 60 дана?

Југопетролу одузета маржа – за шест месеци губитак 10 милиона евра

На плану унутрашњег промета нафтним дериватима, на предлог тадашњег министра Новаковића, Влада доноси Уредбу о промету нафте и нафтних деривата. Сада је своју улогу одиграо и Димитрије Вукчевић, кадар Ђинђићеве Демократске странке, иначе генерални директор НИС-а коме је мандат истекао почетком новембра прошле године и који од тада неlegalно руководи Нафтном индустријом. Дакле, Вукчевић је у време доношења Уредбе, користећи створену ситуацију хаоса, несигурности и страха у фирми, донео одлуку да директно опљачка буџет.

Маржа је основ за профит НИС-а који припада држави као буџетски приход. Међутим, Вукчевић, чинећи кривично дело, Одлуком коју је донео 25. априла 2002. маржу у промету нафтних деривата уступа власницима приватних бензинских пумпи у износу од 100 одсто, иако испорука деривата не иде из рафинерија, већ преко прометних организација, тако да је Југопетрол претрпео велики губитак. Укупан губитак по основу незаконито уступљене марже за период од 1. маја до 30. новем-

бра 2002. године износи око 10 милиона евра. Могућност за добијање деривата нису имали сви приватници, већ само привилеговани. Плаћање и увоз сирове нафте и све трошкове сноси унапред Југопетрол.

Вероватно су ова Влада, и посебно њен министар Новаковић заслужили Нобелову награду за економију јер су смислили модел како да егзистира трговачка компанија без марже. Што се Новаковића тиче, он је данас и званично оно што је био и у време свог министарског мандата – плаћеник Вука Хамовића, ради код њега у ЕФТ-у.

Синдикат је написао Кривичну пријаву против Димитрија Вукчевића поводом ове његове Одлуке, али је још није поднео републичком јавном тужиоцу. У пријави се истиче да смањењем једног од значајнијих извора прихода, као и потпуним укидањем најзначајнијег извора прихода, Југопетрол трпи велику штету, због које су и укупни пословни резултати Југопетрола лоши. На тај начин је и држава оштећена, не само за порез који би Југопетрол обрачунао и платио на име оног дела нафтних деривата које је продао без марже, већ и за порезе и доприносе који би били већи приликом повећања брутозарада запосленима.

У кривичној пријави се наглашава да је Вукчевић знао и управо хтео да таквом одлуком обезбеди противправну имовинску корист за предузеће у коме ради, за Војводину, као територијалну аутономију, рафинерије (чије је седиште у Војводини) као и приватних власника и предузећа која деривате продају на својим или изнајмљеним пумпама.

У историји није забележено постојање трговачке компаније која се одриче 100 одсто марже, а потом народу и запосленима то представља као пут у развој. Читава вертикала запослених учествује у реализацији одлуке којом директно штети буџет за део профита који би НИС морао да оствари и на крају пословне године испостави оснивачу, Народној скупштини Републике Србије.

Највреднија фирма се сели у Војводину, Југопетрол се гаси

У последњих неколико месеци у компанији је у току расправљавање о реорганизовању НИС-а, које је по свему судећи започело иако није добијен пристанак надлежних државних органа. Могућности које се нуде почивају, веровали или не, на „визијама“ господина Вукчевића. Оног истог који је кинеским поверљивцима нудио сопствену викендицу за дуг настао у периоду санк-

ција. Тзв. реорганизација је само маска за растурање НИС-а.

Растурање НИС-а је почело од растурања Југопетрола. Југопетрол је у тренутку формирања НИС-а унео преко 60 одсто капитала Нафтне индустрије Србије. Једна од највећих банака света „Кредит анштгалт“ имао је неограничено поверење у Југопетрол, затим и заједнички подухват са Хајатом као америчком компанијом потврђује реноме Југопетрола...

Највећи приход НИС-а се остварује кроз Југопетрол. Тзв. реорганизацијом сав приход, имовина Југопетрола сели се у Војводину, и тиме је Београд изгубио фирму вредну милијарду долара, а из главног града у покрајинску касу одливаће се 350 милиона долара месечно од пореза на промет. Када крене приватизација појединих делова НИС-а Војводини ће припасти додатних пет одсто које купац уплаћује за развој локалне самоуправе.

Од 1. јануара ове године реализује се Одлука в. д. Димитрија Вукчевића, према којој се спољна трговина и послови на велико с нафтом, коју су до сада обављали Југопетрол и НАП, прелази у НИС. На овај начин је највише оштећен Југопетрол јер више неће обављати послове због којих је пре 55 година основан као прва спољнотрговинска фирма.

Предлог тзв. реорганизације предвиђа и да се српски део српско-црногорског нафтовода припоји НИС-у у Новом Саду чиме било одузето од Београда још 350 милиона долара колико се проценује вредност овог објекта.

Овај сценарио осмислили су Чанак и Ђинђић, а реализовали Икадиновић, Поповић уз помоћ Новаковића. Све приходе, рачун, инвестиције преселили су у Нови Сад а тржиште за реализацију производње је у Србији. Читава замисао је да се из Београда у Нови Сад потпуно пресели Нафтна компанија највреднија фирма у земљи, а да Југопетрол нестане. Иначе, Војводина у енергетском билансу из својих налазишта учествује са 20 одсто.

Неки медији су објављивали да је један од разлога за тзв. реорганизацију, тај што је Ненад Чанак заинтересован за место Управног одбора НИС-а.

Очигледан криминал из кога неко извлачи „дебеле“ паре је и вредна имовина Југопетрола која ће бити распродата. НИС Југопетрол је сувласник хотела Хајат, власник хотела на Црном врху, хотела на Златибору који је више пута проглашен за најбољи хотел у Србији, многих ресторана на ауто-путу на коридору 10, кључног транзитног правца Европе и на тим словима је ангажовано свега око 150 радника.

Вероватно се сећате да је била организована хајка поводом градње хотела на Црном врху као нерационалне политичке инвестиције. Сада, припремајући хотел за продају, његову књиговодствену вредност, одлуком Надзорног и Управног одбора, умањују за 50 одсто. Да би га продали што јефтиније сакривају колико је новца потрошено на инвестиције у току радова. Да ли се све ово ради у корист компаније „Рио тинто“ о којој говори Влада Србије као заинтересованој за експлоатацију Црног врха као рудника злата. Сателитски снимци и геостратејска истраживања недвосмислено потврђују да овај предео богат овом рудом. Очигледно је да се припрема терен за нову велику пљачку.

Америчка банка главни потражилац пара по основу кинеског дуга

Упорно се намеће теза и преко медија, а то чине и поједини политичари да Југопетрол дугује за нафту која је добијена у тзв. кинеском бартер аранжману. Лансирају се лажне тврдње да је „кинески аранжман“ средила наводно Мира Марковић и да је он био подршка претходном режиму. Међутим, политичари актуелне власти који ово тврде врло добро знају да је то био само професионално обављен посао, а да у њему не да нису учествовали, него за њега нису

ни знали Милошевић и Мира. Очигледно је да би држава требало да стане иза овог дуга, али из неког разлога она то не чини. Југопетрол је, иначе, отплатио 30 одсто од кинеске нафте.

Влада Србије намерно одбија да кинески дуг претвори у државни јер жели да уништи Југопетрол. У прилог томе сведочи и следећа чињеница – НИС Југопетрол је после 5. октобра, у интересу оснивача и државе, сам са кинеским партнером направио предлог репрограма дуга. Али, на томе је све стало. Ђинђић и Лабус су добили писмо Ј. Вулића бившег в.д. генералног директора НИС-а у коме су обавештени да су Југопетрол и кинески партнер Sinochem спремни на вишегодишњи репрограм дуга без помоћи Владе и компанија. Међутим, Ђинђић и Лабус никада нису одговорили на ово писмо. Зашто? Кома је потребна манипулација са тзв. кинеским дугом када се зна, или Лабус то можда не зна, да је америчка банка „Credit Agricole Indosuez“ заправо главни потражилац пара по основу кинеског дуга. Да ли Југославија (сада Србија и Црна Гора) није наставила преговоре са Лондонским клубом управо зато што је иста банка главни поверилац у Лондонском клубу? Какви су били интереси Вука Хамовића и Ђинђића у читавој причи?

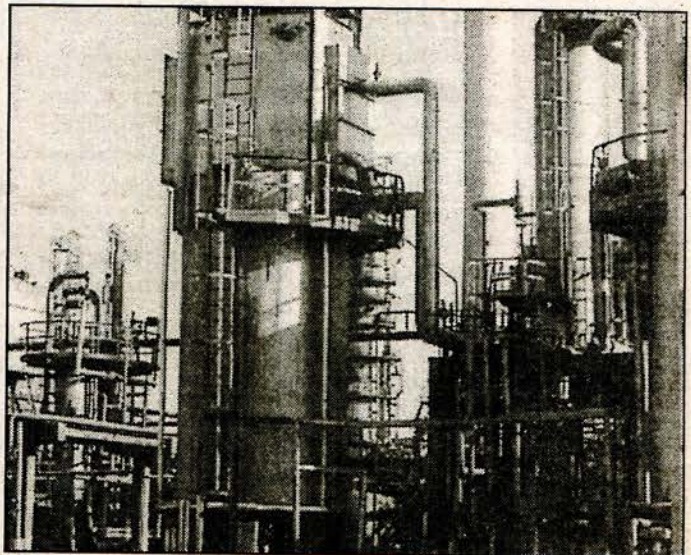
Мистерија звана „анголска нафта“

Шта је са анголском нафтом, питају се многи у НИС-у и ван њега. Нафта из Анголе је концесионо право НИС-а на основу истраживања која смо вршили у Анголи, и по закону има третман домаће производње. Сирова нафта из Анголе никада није ушла у Југославију ни као нафта ни као новац. У претходном десетогодишњем периоду у свим енергетским билансима та нафта се третира као домаћа производња. Али где је нафта? Или новац?

Да ли је случајно једина варница севнула између Коштинце и Лабуса у предизборном телевизијском дуелу баш по питању тзв. „кинеског дуга“? Зашто се крије од јавности да је вредност анголске нафте као домаће која није ушла у земљу, раван кинеском дугу. Кинезима се дугује 250 милиона долара са каматама, а толика је вредност сирове нафте из Анголе коју је неко, негде потрошио. Том нафтом је трговао на велико Јовица Станишић и Државна безбедност. Да ли су исти актери наставили то да раде и данас? Вероватно с обзиром на блиске везе и контакте између Станишића и премијера Ђинђића.

Отпор синдиката

Поводом алармантне ситуације у НИС-у, своје ставове је изнео и синдикат ове компаније. Синдикат истиче да после 5. октобра Влада није помогла ревитализацију највећег предузећа

у земљи. Више од годину дана НИС је свесно био без Управног одбора. Народној скупштини није предложена генерални директор већ је именован вршилац дужности, и то стање се продужава и данас без законских основа, зарад уских, партијских интереса.

Непоштовањем закона и после смене власти, настављено је са волонтаризмом и самовољом. Не препознају се ефекти производње сирове нафте у Анголи, прети се распродајом објеката и делатности, нема развојних инвестиција, интерном политиком уништава се тржишна конкурентност, директно у корист конкуренције из окружења.

Уместо увођења одговорног управљања, савремене организације и нових програма, некомпетентни менаџери НИС-а учвршћују монопол расипајући његове ресурсе, интересним калкулисањем послова и новчаних токова. У потпуној тајности фактички се проводи „партијска“ реорганизација НИС-а уз пуну употребу државних органа за уске и непрофитабилне циљеве.

Уместо развоја, менаџери у НИС-у, као највећем домаћем предузећу, сеју страх од отпуштања, произвољним лицитирањем технолошког вишка и распродајом имовине. Припрема се терен за јефтину приватизацију, посвађаног и уплашеног гиганта који би другачијим, професионалним руковођењем могао бити стуб развоја и трговине, гарант трансфера капитала, опреме, патената и лиценци.

У првој фази, готово скандалозно, у тајности, припрема се модел распродаје огромне имовине НИС-а. Незнањем и лошим намерама декларисан је статус „non core“ делатности, иако се ради о огромном капиталу, који не само да може бити употребљен са циљем подршке основној делатности већ је сигурно и развојна, а поготово шанса за запошљавање великог броја радника.

Капитал пласиран у туризам је капитал пласиран у развојну делатност републике. Његова структура је изванредна. Он нема велики број запослених, он је база за довођење страних туриста, тиме и девизног прилива НИС-а и земље, а не одлива из Србије. НИС је у своје туристичке капацитете инвестирао по највишим светским стандардима. Тај капитал је у реалним економским условима, тржишне економије и огромни хипотекарни ресурс за капитал који би, другачијом памету, служио за развој основне делатности. Свака политика која распродаје овакав ресурс директно је против интереса народа и државе, против запошљавања и тржишног развоја компаније. То се никако не може допустити. Нема те компаније у свету која би прво распродавала, а онда тражила партнера за тржишну утакмицу, нудећи себе самовољно осиромашену.

ЕФТ под лупом

На крају да поменемо и актуелне догађаје везане за Енергетски финансијски тим. Фирма ЕФТ је регистрована октобра 2000. године, сувласници су Вук Хамовић, Војин Лазаревић и др Светислав Булатовић. У овој фирми је и Горан Новаковић. Иначе, комплетан енергетски увоз се обавља преко ЕФТ-а. Лист „Идентитет“ од 11. марта објавио је следеће податке: Међународна заједница је у жељи да помогне Србији обезбедила огромне донације и то је баш оно што је Хамовићевој екипи одговарало. Цела размена почиње да се одвија преко ЕФТ-а као посредника. Нормално да би се народу, а и опозицији замазале очи уведени су тендери за куповину и продају струје. Само на првом тендеру појавили су се Немци који и поред ниже цене нису добили посао и после тога на тендерима је само ЕФТ или његове фирмице.

Од октобра 2000. године, па до данас нико, осим ЕФТ-а, није продао ни један киловат час Србији. Иста прича је и у Републици Српској и Црној Гори. Шокантна је чињеница је да је овај монопол у лику и делу ЕФТ-а само у првој години имао добит

од трговине струјом већу но што је донација међународне заједнице за ту намену.

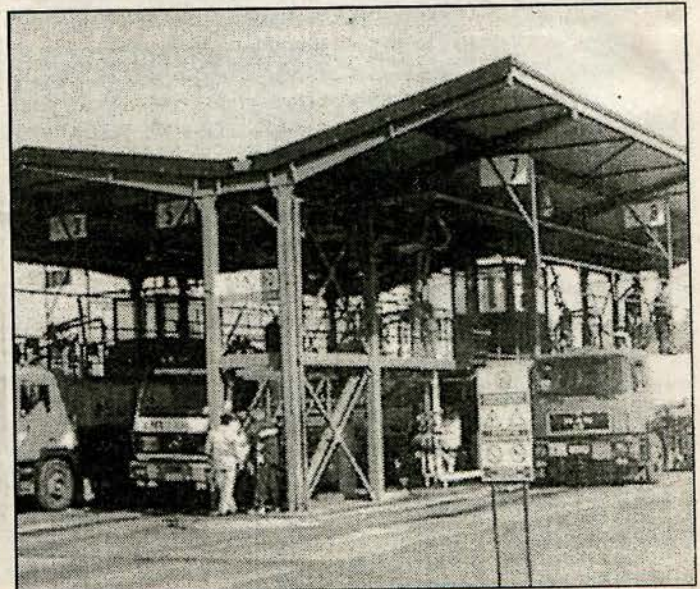
Причу о трговини струјом на Балкану отворио је Педи Ендаун високи представник међународне заједнице у БиХ на чији захтев је влада Републике Србије сменила комплетну управу Електропривреде Републике Српске. Кључни део извештаја специјалног ревизора посвећен је компанији ЕФТ, регистрованој у Лондону, која контролише 80 одсто регионалног тржишта струје од Аустрије до Грчке. Сувласници компаније су Вук Хамовић, др Светислав Булатовић, Војин Лазаревић и британски инвестициони банкар Џемс Нај.

Специјални ревизор тврди да се сви вишкови струје Републике Српске продају у иностранство, предузећу „Енерџи фајненсинг тим“ из Лондона, и то често испод најниже тржишне цене и испод тарифе. Манипулацијом тендера, ЕФТ као једини валидан понуђач добио је уговор о размени енергије за РС. Овај уговор омогућио је потпуну контролу над преносним капацитетима Републике Српске.

ЕФТ ужива приоритет у свим најважнијим уговорима, укључујући и набавку електричне енергије и уговоре о градњи производних капацитета. Овакав положај омогућио им је монопол на источној далеководној мрежи. Њихово учешће у великим грађевинским пројектима омогућиће им да резервишу будуће вишкове енергије у наредних 30 до 50 година. Ти нови пројекти вероватно ће имати негативан утицај на евентуалне покушаје приватизације и захваљујући њима ЕФТ би се могао појавити као једини понуђач (у приватизацији Електропривреде).

Победивши на међународном тендеру ЕФТ је обавио знатан део радова на довршењу тунела од 15 километара на Фатничком пољу, којим би се ефикасно прикупљали вишкови воде и слали у Билећко језеро, уз додатну производњу 140 гигаватсати струје. Електропривреда РС радове би платила тако што би ЕФТ-у испоручивала ту струју наредних седам и по година. Ово је сада највећи инвестициони пројекат у БиХ. Тендер за изградњу хидроцентрале „Бук Бјела“, пројекат од 375 милиона долара, требало је да буде закључен, по различитим изворима, 17. или 20. марта. И ту је ЕФТ најавио учешће као члан конзорцијума. Био би то највећи инвестициони пројекат на подручју бивше Југославије.

Прва препорука специјалног ревизора је да Финансијска полиција и Одељење за привредни криминал Велике Британије испитају трансакције и везу Електропривреде РС са предузећем ЕФТ.

Државна заједница Србије и Црне Горе

ПОЧЕТАК КРАЈА

Већ прва седница Скупштине Државне заједнице Србије и Црне Горе, окончана је озбиљним инцидентима и напуштањем седнице посланика ДПС-а и Социјалдемократске партије Црне Горе. Разлог за напуштање седнице навели су Мићуновићево кршење раније постигнутог договора. Само неколико дана пре тога представници ДОС-а уверавали су јавност да ће државна заједница функционисати много боље од претходне и да ће опстати дуже него што се то очекује. Код многих су ова уверавања примљена са доста подозрења јер питање је како може опстати држава која за сада има једино јединствен међународни субјективитет и толико много различитих ставова по питању њеног функционисања, надлежности па и самог устројства. Државна заједница нема јединствену монетарну политику ни валутни систем, заједничке царине и спољнотрговински режим

После хектолитара испијених сокова, неколико тона попијене кафе, енормних хотелских рачуна и путних трошкова уставна поткомисија успела је да усагласи своје ставове и предложи нацрт Уставне повеље нове државе. Уставна повеља је затим изгласана у парламентима обе чланице нове државе, уз претходно зелено светло међународне заједнице. Касније и у Савезном парламенту. Тако је, Хавјер Солана високи представник Европске уније добио све похвале и подоста матријала за своје мемоаре, ако их једног дана буде писао. Грађани Србије и Црне Горе добили су нову државу. За кратко време трећу по реду.

Конституисање државне заједнице било је неизвесно до самог краја. Само неколико дана пре усвајања Уставне повеље, Мило Ђукановић црногорски премијер изјавио је да ће његова влада тежити стицању међународно-правног субјективитета Црне Горе. Тиме је и званично обелоданио своја очекивања да ће након три године та република постати независна држава. Бесмисленост усвајања Уставне повеље и прича о реконструкцији савезне државе показала се у данима који су уследили.

Државну заједницу Србије и Црне Горе многи су окарактерисали као једног клона и мутанта који ће да изумре најкасније за три године. Почетак новог суживота становника Србије и Црне Горе заправо значио је крај заједничке државе. Чак је и нови председник државне заједнице наговестио да када му је Војислав Коштуница предао дужност то није био само чин просте примопредаје већ крај нечега што је постојало. Војислав Коштуница после тога је отишао у прошлост.

Конституисање органа државне заједнице почело је трећег марта. Верификовани су мандати 126 посланика, 91 из Србије и 35 из Црне Горе. Посланици су изабрани изгласавањем закона о избору посланика у парламент Државне заједнице у оба републичка парламента и Србије и Црне Горе. Простом комбинаториком одређено је колико која партија треба да има посланика без обзира што такав састав парламента не одражава праву вољу грађана не само Србије већ и Црне Горе.

Први дан рада новог парламента показао је да ће на савезном нивоу функционисати нова коалиција сачињена од представника ДОС-а, ДПС-а и Социјалдемократске партије из Црне Горе. С друге стране, на свом терену ДОС је обезбедио посланичку већину гласовима измишљених посланика који су оличени у Марку Петровићу и Браниславу Ивковићу. У новом парламенту свако одлучивање је условљено с две већине. Да би се нешто изгласало парламентарна већина мора да постоји не само у делегацијама из Србије и Црне Горе понаособ већ и у укупном броју посланика.

Већ прва седница Скупштине Државне заједнице Србије и Црне Горе, окончана је озбиљним инцидентима и напуштањем седнице посланика ДПС-а и Социјалдемократске партије Црне Горе. Разлог за напуштање седнице навели су Мићуновићево кршење раније постигнутог договора. Нови председник

Скупштине је, упркос ранијем споразуму, одложио усвајање закона о избору председника заједнице и Савета министара. Само неколико дана пре тога представници ДОС-а уверавали су јавност да ће државна заједница функционисати много боље од претходне и да ће опстати дуже него што се то очекује. Код многих су ова уверавања примљена са доста подозрења јер питање је како може опстати држава која за сада има једино јединствен међународни субјективитет и толико много различитих ставова по питању њеног функционисања, надлежности па и самог устројства. Државна заједница нема јединствену монетарну политику ни валутни систем, заједничке царине и спољнотрговински режим.

Старт Скупштине СЦГ потврдио је тезу да је нова државна заједница превише исфорсирана, заснована на договору ДПС-а и ДОС-а, који су одмах у старту почели да се сукобљавају и око минорних питања. Незаобилазне страначке консултације владајућих партија нису изостављене ни овог пута. После Мићуновићевог одустајања од расправе о раније договореним законским предлозима, према изјавама црногорских средстава информисања, консултације међу посланицима ДПС-а и СДП протекле су у веома жучној расправи о томе каква став да се заузме приликом следећег наступа у парламенту заједнице. Филип Вујановић је, на крају, по козна који пут истакао да ће време показати да ли је за Србију и Црну Гору најбоље да своје интересе остварују кроз институције државне заједнице.

После тих догађаја било је јасно да је конститутивна седница Скупштине Државне заједнице Србије и Црне Горе по-

казала неопходност одржавања ванредних избора на свим нивоима и формирање нове истинске државе Србије и Црне Горе. Правно-политички скандал који је обележио прво заседање, јасно је ставио до знања да нова државна заједница стоји на стакленим ногама и да је саздана на несолидним темељима.

Иако је веома тешко одредити, шта је нова државна заједница, јер је мало примера до сада у светској пракси о оваквим уставно-правним творевинама, можда би она могла да се окарактерише као врло лабава конфедерација или нешто налик

томе. Посебан проблем око устојства државне заједнице прествља будући статус две покрајине Војводине и Косова и Метохије. За сада по питању статуса Косова и Метохије не постоји никаква политичка сагласност владајућих партија Србије и Црне Горе већ је остављено да се ствари одвијају својим током у наредне три године када ће се две државне чланице и формално разлићи а Србија остати без Косова и Метохија и највероватније и Војводине, а проблематичан је и статус Сандака. Скупштина Косова већ је најавила усвајање декларације о независном Косову. По истеку три године и престанка постојања државне заједнице Албанцима ће се широм отворити врата да остваре свој сан о независном Косову јер тада ви-

ше нико неће моћи да се позива на Резолуцију 1244 Савета безбедности уједињених нација, која регулише статус Косова и Метохије у статусним оквирима савезне државе. Ако су некада постојале жалбе због централизације власти на федералном нивоу она сада дефинитивно не постоји.

Иако у заједници и даље се третирају као странци

У Црној Гори 1. априла треба да ступи на снагу нови царински закон којим се Србија третира као страна држава. Неусаглашеност постоји и код начина функционисања и устројства два тржишта и економских система. Без обзира што су као своје приоритете председник Државне заједнице Светозар Маровић и министар иностраних послова Горан Свилановић истакли приближавање Европској унији то је немогуће без хармонизације два тржишта, за коју не постоји заинтересованост ни код једне од чланица заједнице

БИЧ ВОЛЕЈ НА ЦРНОГОРСКИ НАЧИН

Из врха своје странке изабран је за председника радне групе која је припремила нови програм ДПС-а у складу са својим програмским опредељењима за стварање независне самосталне Црне Горе. У новом програму радна група на челу са Светозаром Маровићем заменила је залагања за Југославију опцијом залагања за независну и међународно признату Црну Гору. Као близак пријатељ Мила Ђукановића, мада је више пута стварао утисак човека који има жељу да побегне од својих раније изречених опредељења за Милову Црну Гору, да ли намерно или уз омашку, не крије да са њим дели исте политичке ставове.. Лист „Национал“ објавио је причу Срејка Кестнера о дуванској мафији у којој је Маровића повезао са Станком Суботићем. Према његовим речима, Маровићева месечна апанажа коју добија од Суботића износи 100.000 евра. Љубитељ је скупоцених ручних сатова

На чело државне заједнице Србије и Црне Горе изабран је Светозар Маровић високи функционер Демократке партије социјалиста, која се залаже за самосталну и међународно признату Црну Гору. Како је сам рекао није му се превише журило да постане председник. „Уосталом, нисам ни толико нестрпљив да postanем председник Србије и Црне Горе, јер је много непознаница и проблема на том путу“, рекао је Маровић. И пре него што је изабран на поменути функцију новој држави односно заједници није давао велике шансе, углавном је говорио о кратким роковима који су строги и прецизни. Полагајући свечану заклетву он је рекао: - Заклињем се да ћу дужност председника Србије и Црне Горе вршити у складу са Уставном повељом државне заједнице Србије и Црне Горе, одговорно, савесно и честито. Председник државне заједнице није се заклео да ће чувати територијални интегритет нити целовитост и сувереност државне заједнице. Изостајало је и његово заклинање да ће чувати, штитити и бранити државну заједницу. У складу са опредељењем његове партије заклетва је више подсећала на „часну пионирску реч“ или олако изречену заклетву човека који што пре жели да се отараси свега и оде својим путем. Маровић је изабран на поменути функцију да би се некако убило време које је Европска унија одредила за живот заједничке државе и припремио терен за коначан разлаз чланица заједнице.

Као близак пријатељ Мила Ђукановића мада је више пута стварао утисак човека који има жељу да побегне од својих, раније изречених, опредељења за Милову Црну Гору, да ли намерно или уз омашку, не крије да са њим дели исте политичке ставове. „Господин Ђукановић и ја имамо односе високог међусобног поверења и привржености племенитим циљевима напретка Црне Горе“, каже Маровић додајући да искрено верује да су он и Мило Ђукановић пријатељи.

Новоизабрани председник Србије и Црне Горе Светозар Маровић одмах после свог иногурисања изјавио је да ће се залагати за приближавање нове државне заједнице Европској унији и поручио је да ће поштовати Уставну повељу. Он је оце-

нио да ће нова државна заједница зависити, пре свега од воље грађана и укупног квалитета њиховог живота, а не од воље политичких структура. „Природно и демократско право сваке државе чланице да одлучује вољом грађана о државно-правном оквиру у којем желе да живе, остављено је као могућност и право у Уставној повељи“, рекао је Маровић. С друге стране он сматра да је референдум реч демократије- а ње се не треба плашити. Већ на самом почетку егзистирања нове државе ставио је неприметно до знања, као што то увек чини, грађанима обе републике чланице, да је почетак државне заједнице заправо крај заједничке државе. Иако је познат по својој изреци: -Мудри људи никада не журе и никада не оклевају- ставио је до знања да зна шта му је задатак и да неће губити време. „Наш задатак није да се бавимо пословима након три године и да чекамо да те три године прођу, него да године пред нама искористимо за напредак и Србије и Црне Горе и бољи живот грађана“, поручио је нови председник државне заједнице Србије и Црне Горе Светозар Маровић.

Говорећи о Србији и Црној Гори, Маровић најчешће говори као о две старе европске државе. Из врха своје странке, изабран је за председника радне групе која је припремила нови програм ДПС-а у складу са својим програмским одређењима за стварање независне самосталне Црне Горе. У новом програму радна група на челу са Светозаром Маровићем заменила је залагање за Југославију опцијом залагања за независну и међународно признату Црну Гору.

ПОНОСНО О БИОГРАФИЈИ

Председник државне заједнице Србија и Црна Гора оснивач је „града театра“ у Будви, Трга песника, дана алтернативне медицине, пробич сокера односно фудбала на плажи као и одбојке на плажи. Приликом распарева у парламенту државне заједнице Србије и Црне Горе, његове партијске колеге и коалициони партнери су са великим поносом управо истицали овај задњи део његове биографије.

Иако о њему постоји мишљење да припада умереној струји ДПС-а која је више пута скретала пажњу њеном председнику Милу Ђукановићу да му преопштри наступи у јавности могу нанети више штете него доброга Маровић не спада у оне људе који се лако одричу својих идеала и одређења. Једино што су његови наступи у јавности умереније и што се увек обраћа одабраним речима. „Онај ко остане изолован биће заборављен. Европи се не може рећи не јер треба прихватити европске стандарде и уважити правила међународних интеграција.

Превише углађен са увежбаним манирима одаје утисак лепо васпитаног човека, мада су његово непојављивање у скупштинској сали када се расправљало о његовој кандидатури многи назвали некултуром о одсуством доброг васпитања. Рођен је 31. марта 1955. године у Котору где је завршио основну и средњу школу. Дипломирао је на Правном факултету у Подгорици. Након дипломирања запослио се у Скупштини општина Будва. Као узоран и примеран младић изабран је за председника Савеза социјалистичке омладине града Будва. Затим је напредовао у својој политичкој каријери и стигао до места председника Савеза социјалистичке омладине Црне Горе. После првих вишестраначких избора у Црној Гори 1990. године изабран је за члана Председништва Централног Комитета Савеза комуниста Црне Горе. Био је задужен за идеологију комунистичке партије и културу. Са те функције напредовао је и догурао

је до члана председништва Црне Горе. Један је од оснивача Демократске партије социјалиста у којој је дуго био генерални секретар а затим и потпредседник. За председника Скупштине Црне Горе Маровић је биран три пута узастопно од 1994. године. У његовој биографији стоји да је публициста и истакнути културни радник. Идејни творац је будванског града театра али и дана алтернативне медицине у истом граду о којој медицинари углавном говоре са скепсом.

Лист „Национал“ објавио је причу Срећка Кестнера о луванској мафији у којој је Маровића повезао са Станком Суботићем. Према његовим речима Маровићева месечна апанажа коју добија од Суботића износи 100.000 евра.

Одмах првог дана свог мандатовања затражио је од начелника Генералштаба Војске Србије и Црне Горе генерала Бранка Крге да обавести цивилну власт о свему што зна поводом оптужби Хашког трибунала да војска чува једног од хашких оптуженика, бившег ратног команданта босанских Срба, Ратка Младића. „Неочекујем да нас Крга, нити било ко из његовог штаба, покуша обманути, јер онај ко то уради мора да очекује да ће бити смењен. Бићу за то да свако онај ко не ради свој посао мора бити свестан да због тога сноси одговорност“, истакао је новоизабрани председник СЦГ.

Распоређивање кадрова „по кључу“

ДОГОВОР КУЋУ ГРАДИ

У повељи прецизно пише да кандидати за министра спољних послова и министра одбране морају да буду из различитих држава чланица. Србија је међутим, добила оба ресора. На чело Министарства одбране изабран је Борис Тадић, високи функционер Демократске странке. На чело Министарства иностраних послова исти човек као и раније, Горан Свилановић. Пошто је Министарство одбране и спољних послова припало Србији, суд државне заједнице, који би ускоро требало да буде конституисан, могао би да прогласи кршење Уставне повеље. У том случају прича око Уставне повеље и Савета министара била би враћена на почетак. Држећи се Уставне повеље представници ДПС-а траже половину амбасадорских места у најзначајним градовима, међу којима су Вашингтон, Лондон, Брисел, Париз и евентуално Пекинг. Исте претензије има и ДОС. Амбасаде у земљама Африке и Азије никога тренутно не занимају

Док новоинагуриран председник Државне заједнице Србије и Црне Горе Светозар Маровић, изјављује да ће нова држава зависити пре свега од воље грађана и укупног квалитета њиховог живота а не од политичких структура, сукоби између ДОС-а и ДПС-а око прерасподеле кадрова у Савету министара и амбасада државне заједнице грађане уверавају у супротно. Будући живот, нове творевине зване државна заједница, понајмање ће зависити од грађана. Добро опробан рецепт „по кључу“ који је добро познат у традицији функционисања заједничке државе некада СФРЈ а касније и СРЈ овог пута наишао је на низ препрека да би био у потпуности примењен. Иако је Уставном повељом предвиђено да и Србија и Црна Гора буду колико толико равноправно заступљене у државним органима нове вештачке творевине, стране у спору спремне су да ствари са новом државом врате на почетак само да би њихови интереси били задовољени. Пошто су се овог пута за преговарачким столом нашла два готово идентична преговарача, опробана у бизнису звани политичке нагодбе, навикла на неодступање од својих интереса, Уставна повеља погажена је већ у првим данима свог постојања. Државну заједницу Србије и Црне Горе заправо у животу и одржава једино Уставна повеља, написана као мали приручник за по-

нашање, нових власника производа, који је грађанима СРЈ избачен на тржиште. Док се не донесе устав Државне заједнице она је једини основ на којем могу почивати одлуке новог парламента. Међутим, ни то није било довољно, после дуготрајних преговора коалициони партнери су ипак одлучали да погазе неке њене главне одредбе.

Сви задовољени уз дуплирање надлежности

Маровић је оценио да је захтев Србије за Министарством одбране легитиман због тога што он као председник Савета министара има значајну улогу и у домену одбране. С друге стране, црногорски премијер истакао је да је интерес Црне Горе за ресором економских односа са иностранством, јер ова република жели активније да партиципира у припреми и вођењу процеса асоцијације и стабилизације са Европском унијом, што практично значи дуплирање неких надлежности са надлежностима Министарства иностраних послова.

Решавање ребуса који ће кадрови заузети које место у дипломатској служби и Савету министара Заједнице Србије и Црне Горе још увек је у току. Због приближно истих апетита владајућих партија Србије и Црне Горе процес конституисања органа државне заједнице праћен је многобројним споровима и тихим нагодбама. И ДОС и СНП заинтересовани су за иста амбасадорска и министарска места. Биће веома тешко да једна страна устукне од својих интересних сфера у циљу постизања компромиса. Интересне стране у томе неће спречити ни крпење Уставне повеље које би читаву причу о државној заједници поново вратило на почетак. Неколико милиона динара могло би да буде бачено у воду већ за око месец дана када на ред дође избор министарског савета. Чланови поткомисије задужени за доношење Уставне повеље поново би добили прилику да своју разнољност умеће и спретност покажу јавности, која би на тај начин добила могућност да још неколико месеци посматра ову суморну, досадну а пре свега спору циркуску представу.

Обичном грађанину читава прича око игре „ново наново“ звучи просто невероватно. Поставља се питање зашто би неко прекршио повељу ако се месецима пре тога залагао за њен садржај такав какав је усвојен? Можда ипак није све тако како изгледа? Можда је Уставна повеља усвојена без постизања компромиса око сваке тачке и зареза, јер су прекршени сви могући рокови које је поставила Европска унија, па је процењено да ће се усаглашавања и договори постизати у ходу.

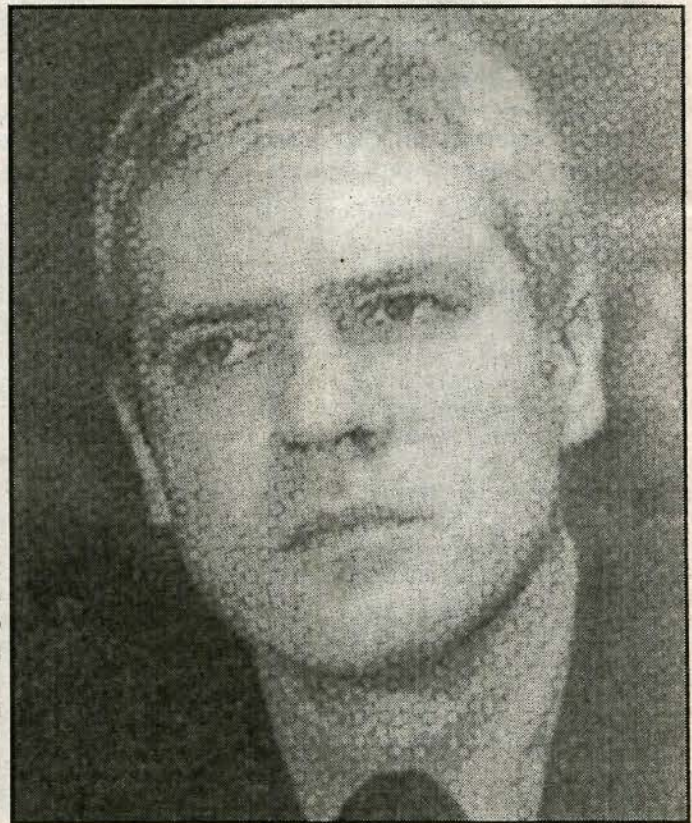
Када су обе стране и црногорска и српска запеле за Министарство спољних послова и министарства одбране догово-

Прекршена уставна повеља

Пошто је Министарство одбране и спољних послова припало Србији, суд државне заједнице, који би ускоро требао да буде конституисан, могао би да прогласи крпење Уставне повеље. У том случају прича око Уставне повеље и Савета министара била би враћена на почетак. У члану 35. став два Уставне повеље предвиђено је да министарства одбране и спољних послова поделе Србија и Црна гора с друге стране представници ДПС-а и ДОС-а сматрају да она није обавезујућа ако се обе чланице заједнице договоре супротно.

рено је, на највишем нивоу две владајуће партије у Србији и Црној Гори, да се превише не базирају на Уставну повељу и да неке њене одредбе протумаче на себи својствен начин. Гласови оних који су упозоравали да не би требало већ на самом старту одустати од духа Уставне повеље остали су у мањини. Тиме је међутим, савладана само прва препрека која се испречила код избора функционера државне заједнице. Пошто код нас народна изрека- Договор кућу гради- не важи, та нова кућа у облику државне заједнице проћиће још кроз најразличитије фазе мучења од стране својих твораца.

У повељи прецизно пише да кандидати за министра спољних послова и министра одбране морају да буду из различитих држава чланица. Србија је међутим од својих коалиционих партнера из Црне Горе затражила да оба ресора припадну њој. По-

Игор Лукшић ће бити заменик министра иностраних послова а Вукашин Мараић, садашњи шеф црногорске службе државне безбедности, заменик министра одбране. Према 42. члану Уставне повеље заменици министара након две године постају министри. Од тог тренутка црна гора ће имати чак пет министарстава под својим окриљем. Пошто се члан 42. односи само на Министарство иностраних послова и Министарство одбране кадровске промене неће обухватити остала министарства на чијем челу су већ кадрови ДПС-а.

сле неколико дана нећкања званична Црна Гора је дала своју сагласност за овакву расподелу функција. Без претходног излагања председника државне заједнице Светозара Маровића о кандидатима за савет министара и уз оштро противљење опозиције, ДОС и ДПС успели су да обезбеде парламентарну већину и изгласају своје одлуке о именовању министара.

На челу Министарства одбране требао је да буде досадашњи савезни министар полиције Зоран Живковић високи функционер Демократске странке, међутим после убиства републичког премијера Зорана Ђинђића, Живковић је на челу Републичке владе, а Борис Тадић на месту савезног министарства одбране. На чело Министарства иностраних послова изабран је исти човек, који је тамо седео и раније, Горан Свилановић. Ђинђић је показивао велику заинтересованост за Министарство одбране сматрајући да на то има пуно право с обзиром да ће Србија у новој држави финансирати војску са 95 процената а Црна Гора само са пет одсто. Али то је био само успутни мотив. Дан пре него што је и званично изабран на место савезног министра одбране Борис Тадић је најавио да ће инсистирати да се успостави систем субординације, односно да Генералштаб постане одговоран Министарству одбране, а оно савезном парламенту и Врховном савету одбране.

С друге стране поједине странке ДОС-а, међу којима је био најгласнији ГСС, сматрале су да Србија не треба тако лако да се одрекне министарства иностраних послова, само због тога

што је ДС више заинтересован за руковођење војском. Грађанском савезу као елитистичкој странци, са малобројним чланством и готово никаквим утицајем на бирачко тело, али зато снажном залеђином појединих лобија, ипак, се посрећило и Горан Свилановић је успео да подмири своје апетите и у новој држави.

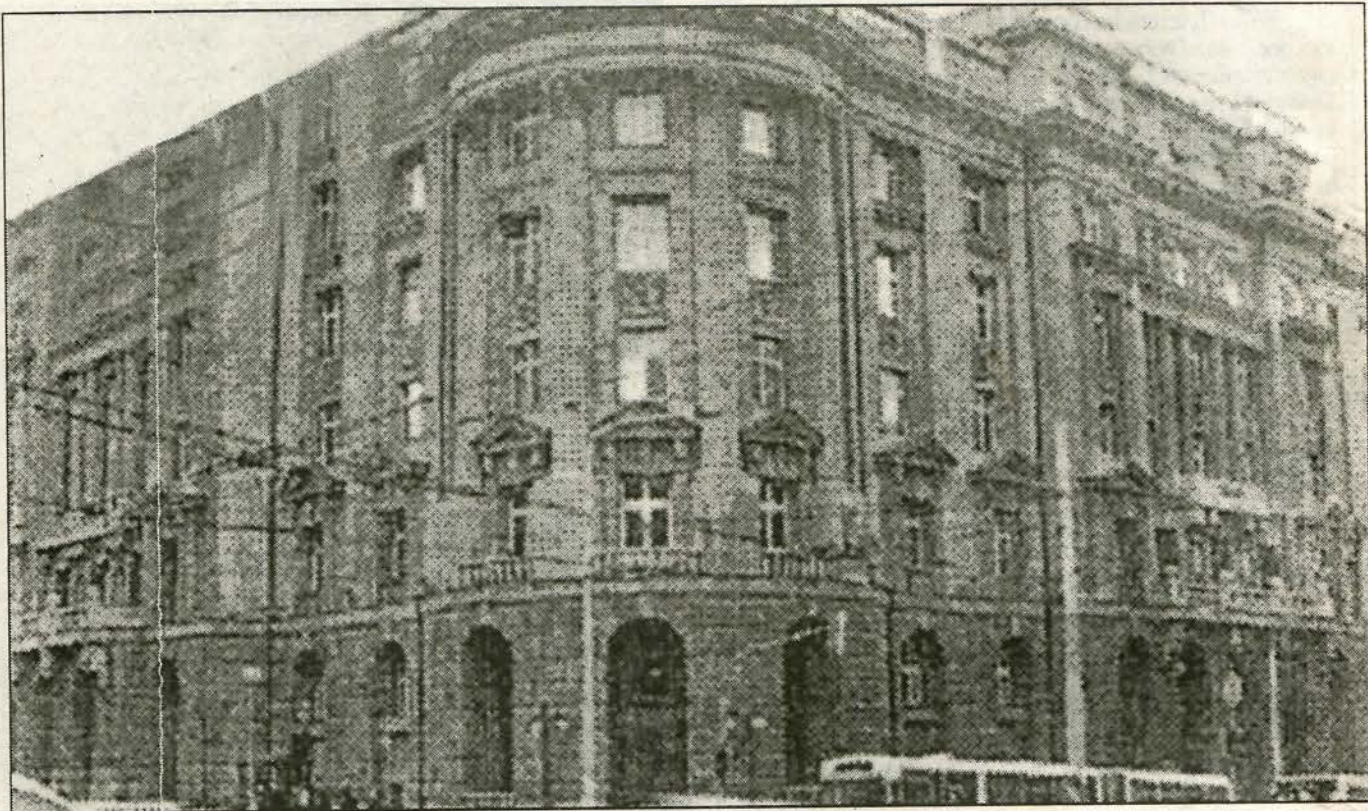
Србији је поред поменути два министарска места припао и ресор задужен за људска права на чије чело је изабран Расим Љајић досадашњи министар за националне мањине. У надлежности Црне Горе су ресори унутрашњих економских односа и економских односа са иностранством. Саветом руководи шеф државе у конкретном случају Светозар Маровић, кадар ДПС-а односно Мила Ђукановића. Бранко Луковац некадашњи министар спољних послова СФРЈ постао је министар економских односа са иностранством а Амир Нурковић министар унутрашње трговине.

Нови шеф државе био је један од разлога због кога је ДОС тражио одбрану и спољне послове јер би само на тај начин, према њиховим речима, Србија, била равноправно заступљена у новој држави са Црном Гором. Преговори коалиционих партнера нису се само односили на број функција већ и њихову важност. Србија би се тешко задовољила само скупштинским конферансијом и министром одбране.

Јагма и за амбасадорским местима

За сада је једино извесно да је председник државне заједнице Светозар Маровић. Док се полако стишавају страсти око министарског савета у жижки интересовања је расподеле амбасадорских места. У вези са расподелом амбасадорских места обе интересне стране најављују тешке и дуготрајне преговоре. Црногорски министар иностраних послова Драгиша Бурзан истиче да садашњи амбасадори и дипломатски представници у свету имају само прелазни статус и да се не могу сматрати легитимним представницима Државне заједнице Србије и Црне Горе. С друге стране, Горан Свилановић је преко дипломатских представништава савезне државе обавестио међуна-

И Војводина тражи своје

Реформисти Војводине замерили су ДОС-у због тога што се одрекао ресора за привреду. Према њиховим речима Војводина је заинтересована за тај ресор, због интеграције са Европском унијом.

родну јавност да је држава Савезна Република Југославија само променила име. У периоду, док још није био изабран на исту функцију, Свилановић се у свету на својим многобројним путовањима нелегитимно представљао као министар иностраних послова Србије и Црне Горе.

Држећи се Уставне повеље, представници ДПС-а траже половину амбасадорских места у најзначајним градовима међу којима су Вашингтон, Лондон, Брисел, Париз и евентуално Пекинг. У овом тренутку Црна Гора држи 20 амбасадорских места и 6 конзуларних представништва. Исте претензије има и ДОС. У Бриселу се налази седиште Европске уније и НАТО-а. Њујорк и Вашингтон су значајни сами по себи. Амбасаде у земљама Африке и Азије никада тренутно не занимају.

Миодраг Вуковић потпредседник ДПС-а наглашава да ова партија неће по овом питању имати неке мегаломанске захтеве због трошкова које ће Црна Гора морати да сноси за финансирање амбасада али да исто тако Србија не може да има своје представнике у пет најјачих амбасада у свету. „Ако у Вашингтону остане на месту амбасадора представник из Србије, онда ћемо свакако захтевати да се у Лондону или Паризу нађе дипломатски представник из Црне Горе”, каже Вуковић. Представници ДОС-а сматрају да амбасадорска места која су припадала представницима СНП-а сада припадну новим коалиционим партнерима из Црне Горе. Игор Лукчић с друге стране напомиње да се већинска Црна Гора не може задовољити оним чиме се задовољио СНП и поручује својим београдским колегама да ДПС има интереса да добије клучна амбасадорска места.

Председник Социјалдемократске партије Црне Горе Ранко Кривокућа такође је потврдио да је Црна Гора заинтересована за клучна амбасадорска места, али и додао да Србија уко-

лико то жели може да задржи све амбасаде и да их сама финансира.

Савезна Република Југославија имала је око сто представништва у свету, још увек се не зна да ли ће сва бити задржана, мада постоји уверење да је затварање амбасада у одређеним деловима света ствар луксуза у моменту када земља треба да се отвара према свету. Договор је постигнут за петнаест метропола и за њих ће бити подељени трошкови односно финансираће се из буџета Србије и Црне Горе, преостала уколико остану плаћаће Србија уз могућност да за амбасадоре бира своје представнике.

Да би сукоб око дипломатских места могао да буде и много снажнији од спора око Савета министара сведочи изјава Миодрага Вуковића високог функционера ДПС-а: „Ако ће Србија да има све амбасадоре, онда боље да немамо државну заједницу. Исто важи и за Црну Гору. Ако ће затезати, онда је најбоље да будемо као што смо и предлагали: међународно признате државе које ће касније правити савезе”. С друге стране, ни Србија се неће одрећи важних амбасадорских места као што су она у Вашингтону, Бриселу, Лондону, Паризу. Као главни аргумент Србија за своје претензије истиче њихово финансирање, бројност грађана Србије у односу на становнике Црне Горе али и бројност кадрова.

Представа за јавност

Само неколико дана пре избора Савета министара ДПС је излазио у јавност са тврдњама да ће се трудити да прецизна одредба Уставне повеље која регулише избор кадрова на функције министара одбране и спољних послова, не буде прекршена. Пошто је ДС био ближи кандидат за министра одбране претпостављало се да би у тој варијанти био жртвован Горан Свилановић, а као резервна варијанта из редова ДОС-а све се спомњала могућност да премијер формира Министарство иностраних послова на републичком нивоу.

УСТАВ ЗА ЧАНКОВУ САМОСТАЛНУ ВОЈВОДИНУ

Нови Сад

Чанак своје тезе о независности Војводине све више поткрепљује, како он каже, чињеницама да Европа тежи једној регионализацији и да Србија мора да буде спремна уколико жели да ухвати корак са савременим европским токовима. Захваљујући оваквом његовом ставу и подршци са Запада проблем правног статуса Војводине све више поприма облике међународног проблема у коме српски политички чиниоци имају маргиналну улогу и због кога постоји оправдана бојазност да би Војводина могла да буде стављена под заштиту међународног протектората. Дорис Пак, председник комисије за Југоисточну Европу Спољнополитичког комитета Европског парламента, позвала је власти у покрајини да отворе своју канцеларију у Бриселу како би директно знала шта се збива у Европској унији а не „заобилазно“ преко Београда

Председник одбора за безбедност Скупштине Војводине Петар Илић затражио је од министра унутрашњих послова Србије Душана Михајловића да се тој покрајини врати осам полицијских хеликоптера, који су јој према његовим речима, одузети 1988. године након укидања њене аутономије. Илић је спреман да у име покрајинске скупштине прихвати и новац у вредности осам хеликоптера уколико Влада републике Србије не буде у могућности да их врати. То је само један у низу захтева који свакодневно пристижу из покрајинске Скупштине на адресу Републичке владе.

Најновији захтев Ненада Чанка односи се на укључивање представника Скупштине аутономне покрајине Војводине у рад Републичке уставне комисије, где Србија већ има своје представнике. На тај начин индиректно и покрајина има своје представнике и то троје, из редова републичке скупштине и једног из савезних органа, Миодрага Исакова.

Иако Законом о приватизацији то није предвиђено лиценцирање за предузећа са подручја Војводине на захтев Ненада Чанка одржавају се у Новом Саду. Грађевинске урбанистичке дозволе одавно се издају у овом граду иако би по закону грађани по то требало да долазе у Београд у Министарство грађевине, као и сви остали становници Србије.

С друге стране, „Коалиција Војводине“ затражила је да се образује комисија која ће донети одлуку о грбу, химни и застави, северне српске покрајине, која представљају типична обележја једне државе. До јуна ове године Војводина ће добити и свој устав.

Прво је желео само аутономију затим републику, па затим... Ових дана, поново је у центру пажње, Чанкова визија Војводине и њен правни статус. Некада су заговорнике самосталности Војводине називали аутономашима а касније са, порастом апетита, групу људи окупљене око идеје самосталне ре-

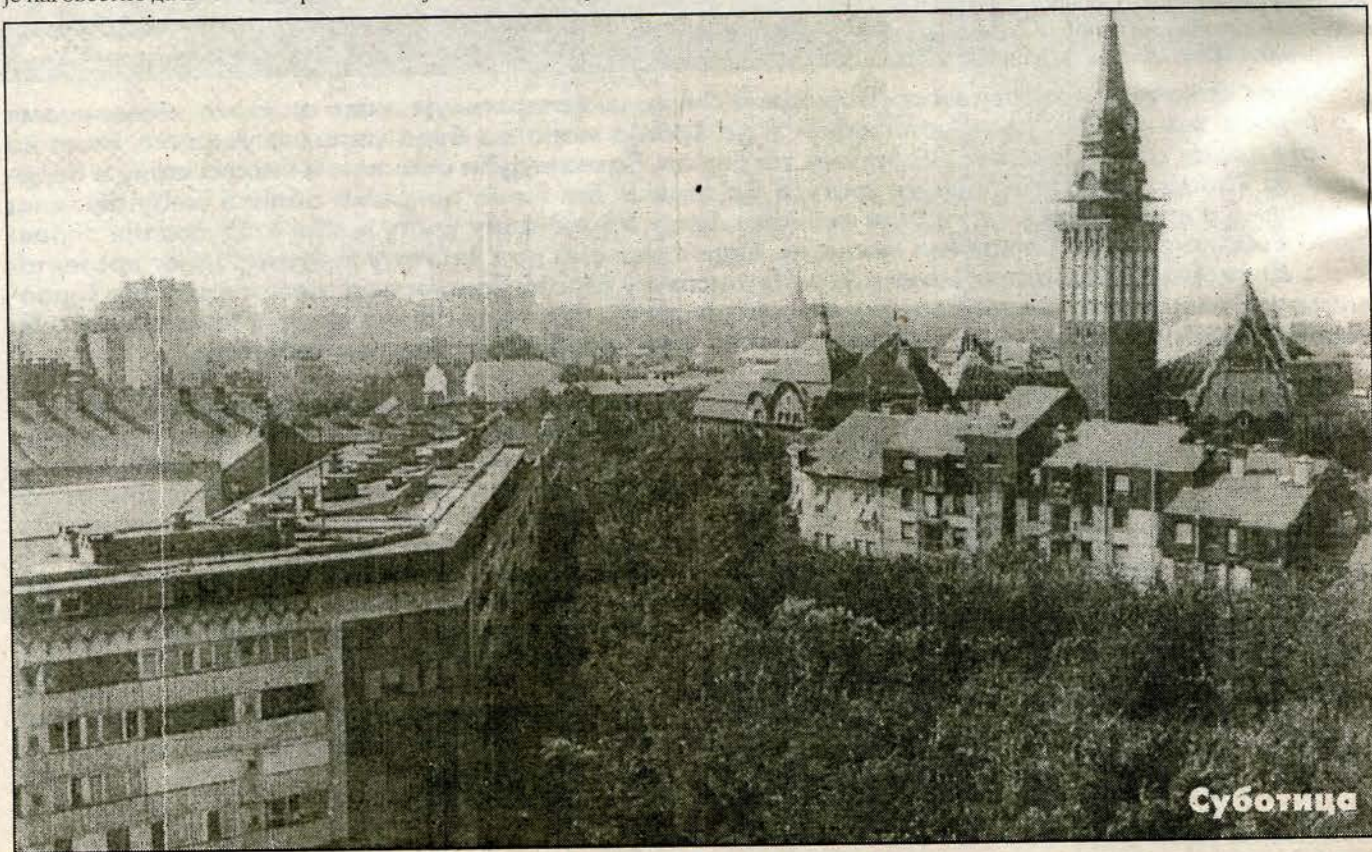
и међународну помоћ. Пошто се отприлике сваке две године ова група предвођена Чанком у јавности појављује са драстичнијим визијама и захтевима у погледу будућег устројства ове покрајине, аналитичари оцењују да се неће све завршити на захтеву да Војводина постане република. Према њиховим оценама Чанкове аспирације су много веће. Сам Чанак је изјавио да је пре две године посетио САД и од тамошњих власти добио подршку за пројекат Војводина република. Војводина би на тај начин била још један у низу експеримената које спроводи међународна заједница а пре свега Америка, распарчавања мултинационалних држава и стварање нових без националног идентитета.

Шта се крије иза основног закона Војводине?

У Скупштини Војводине формирана је комисија која је обавезна да у року од 15 дана изради нацрт Основног закона Аутономне покрајине Војводина. Пошто за доношење војвођанског устава не постоји правни основ руководство покрајинске скупштине, на челу са њеним председником Ненадом Чанком, досетило се да сва питања о уставно правном положају Војводине смести у оквиру основног закона. Да је то тако показала је и сама расправа о Основном закону током које су представници готово свих војвођанских странака користили термин устав. Касније је неке ствари појаснио и сам председник Лиге социјалдемократата Војводине истичући да ни он није за аутономију већ за Војводину републику. Чанак је на седници своје странке неколико дана пре одржавања седнице покрајинске скупштине изјавио да ће расправа о Основном закону у ствари „бити или не бити за Војводину“.

Нацрт основног закона требало би да буде готов за пар дана када се очекује његово усвајање по хитном поступку. Поједине партије, међу њима и Коалиција Војводине, најавиле су да ће подржати доношење Војвођанског устава, јер јој он доноси право да доноси своје законе у оквиру своје регионалне надлежности. Драган Веселинов председник коалиције тврди да се регионална аутономија међутим не може исцрпљивати

публике Војводине, називали су војвођанским републиканцима. Прошле године лидер Лиге социјалдемократата Војводине затражио је расписивање референдума у Војводини и добијање статуса какав имају „Црна Гора или Косово“. Том приликом је наговестио да ће за остваривање својих захтева затражити

Суботица

само у законодавној и извршној покрајинској власти већ и у судској.

После петог октобра усвајањем Омнибус закона, Војводини је враћено више од 200 надлежности из најразличитијих области, почев од судства, привреде здравства па до школства. Експерти су сматрали да је закон неуставан, зато што је у супротности са постојећим Уставом државе. Усвојеним законом одређене државне надлежности пренете су на постојећу аутономију, што је незаконито и неуставно, јер су оне већ одређене важећим Уставом. Њихов став је био да док се Устав не промени не постоје ни правни основи за усвајање Омнибус закона.

Међутим, Чанак се није зауставио само на овоме - отишао је корак даље тражећи да се усвоји војвођански устав. Познат по својој изреци "ставити тачку на пљачку", захтева да у државној заједници Србије и Црне Горе Војводина има иста права као и друге две чланице. Критичари Омнибус закона а заговорници самосталне Војводине, истичу да он може само да продуби проблем а то значи и интернационализовање проблема правног уређења Војводине.

Чанак своје тезе о независности Војводине све више поткрепљује, како он каже, чињеницама да Европа тежи једној регионализацији, и да Србија мора да буде спремна уколико жели да ухвати корак са савременим европским токовима. Захваљујући оваквом његовом ставу и подршке са Запада проблем правног статуса Војводине све више поприма облике међународног проблема, у коме српски политички чиниоци имају маргиналну улогу и због кога постоји оправдана бојазност да би Војводина могла да буде стављена под заштиту међународног протектората.

Чанкова визија Војводине

Ненад Чанак је још у оквиру Савеза за промену 2000. године који се касније трансформисао у ДОС изашао са предлогом о регионализацији Србије на шест федералних јединица. Чанкова визија била је да Србију подели на Војводину, Шумадију, Београд, Југоисточну Србију, Санџак и Косово. Његове идеје су на добар пријем наишле код Савеза војвођанских Мађара и Јожефа Касе, као и код Љајићеве Коалитије за Санџак. Расим Љајић бивши и будући министар за националне мањине, додуше, оградно се од војвођанских идеја, тврдећи да се Коалитија за Санџак залаже за децентрализацију Србије али она не жели да се бави њеним преуређењем већ је концентрисана искључиво на проблем Санџака, који према његовим речима треба да добије статус самосталног региона.

Аутономија Војводине појављује се и у званичном документу Демократске удружене опозиције. Проблему статуса и положају северне српске покрајине, средином фебруара 2000. године посвећен је и међународни скуп одржан у Атини. На скупу је, уз присуство представника међународне заједнице и овлашћених политичара, усвојен документ у коме се наглашава да је ДОС уз друга питања способан да реши и питање међуетничких односа у Војводини и да испоштује легитимне захтеве националних мањина уз поштовање међународног права. Данас када потписници споразума о заједничком наступу на изборима траже да намире рачуне, многи у ДОС-у, покушавају да се од њих ограде, како се јавност не би превише узнемиривала.

Повезивање које је узнемирило комшије

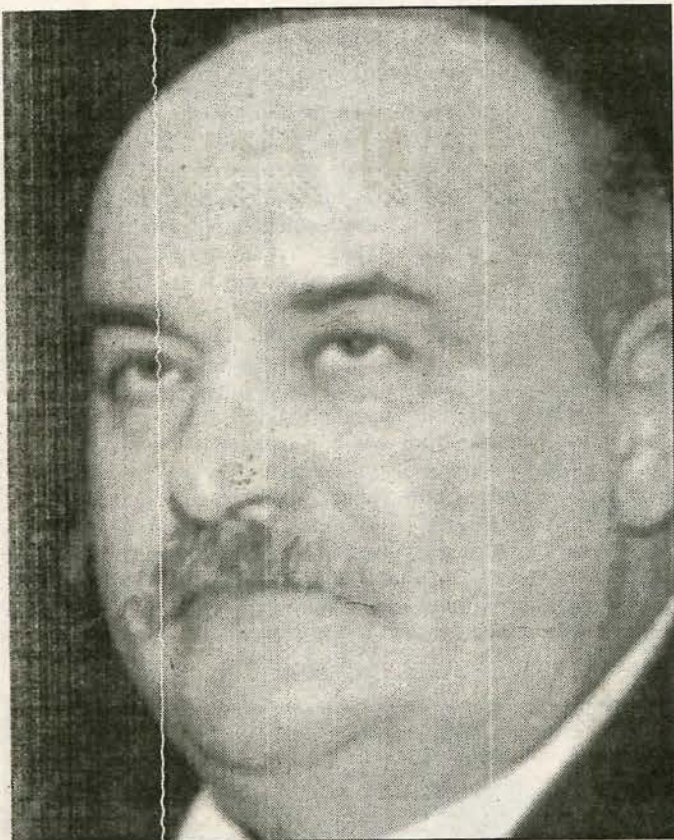
Протокол о сарадњи девет општина Бачке и Баната које обухватају око 350.000 становника, већ дуже време узнемирава политичку сцену северне српске покрајине. У тексту протокола наводи се да је повезивање општина у региону тенденција у Европској унији и да је то само корачање по путу који води у улазак у Европску унију. Удружене општине би према принципима протокола заправо чиниле једну удружену европску

Војводина

под међународним протекторатом

Све чешће се поред територијалне помине и мањинска аутономија. Њихови заговорници тврде да су то два сегмента аутономије која има разне друге системе и подсистеме у оквиру либерално-демократске трансформације друштва. Чанак тврди да је та трансформација заиста започела и то мењањем свести људи о аутономији. На Западу се пројекат самосталне Војводине све више представља као историјски задатак Београда и Србије да се модернизује држава. На међународној политичкој сцени постаје све видљивија и политички снажна концепција самосталне Војводине као европске регије додуше у оквиру Србије али са сопственим уставом, законодавним овлашћењима, аутономним правосудјем и судством. У Чанковој надлежности већ постоје широка овлашћења везана за развој локалне самоуправе и располагање јавних прихода који се остварују у северној покрајини. Покрајинска скупштина одмах после петог октобра и њеног конституисања успоставила је једнопартијске Управне одборе у којима доминирају представници Чанкове Лиге социјалдемократа Војводине и Савеза војвођанских Мађара Јожефа Касе.

лом имати целокупну војвођанску привреду и све остале сфере друштвеног живота. Интерес грађана Војводине сигурно није да се закува и отвори још једно жариште на овим просторима. У Војводини за сада припадници различитих етничких заједница добро живе и једни друге поштују. Зашто је нечји интерес да то промени. У Војводини живи преко 70 одсто Срба зашто би они желели да их неко одвоји од њихове државе. С друге стране, ако Мађари формирају савез својих општина како ће реаговати припадници осталих националних мањина. О томе Ненад Чанак, Јожеф Каса, Драган Веселинов, не желе да размишљају, касније ће бити касно, не за њих, него за оне који вековима живе на том простору.

Европа навија за самосталну Војводину

Дорис Пак председник комисије за Југоисточну Европу Спољнополитичког комитета Европског парламента позвала је власти у покрајини да отворе своју канцеларију у Бриселу како би директно знала шта се збива у Европској унији а не „заобилазно“ преко Београда. Госпођа Пак је приликом своје недавне посете Новом Саду изјавила да је у Војводини упознала много Европљана. Она је позвала Београд да Војводини да аутономију како би се Србија и Државна заједница брже развијали. Европска унија све више показује жељу да помогне покрајинској власти да оствари аутономију Војводине у намери да западни Балкан uvede под своје окриље.

субрегију. Документ о повезивању у ову европску субрегију послат је на усвајање скупштинама општина Ада, Бачка топола, Бечеј, Чока, Кањижа, Мали Иђош, Нови Кнежевиц, Сента и Суботица. Протокол је ауторско дело Савеза војвођанских Мађара и њеног председника Јожефа Касе. Пројекат регионалног повезивања обухвата општине у којима ова странка има локалну власт или је барем у већини у скупштинама општина. Према протоколу седиште региона треба да буде у Суботици. Пре две године протокол је усвојен у Ченти док је на последњој седници Скупштине општине Суботица покушај његовог усвајања пропао, али како кажу чланови Савеза војвођанских Мађара само овај пут, јер за његово усвајање они имају неопходну већину. Они поручују да на наредној седници скупштине општине неће бити оваквих проблема. Према неким индицијама, у томе их неће спречити ни снажно противљење припадника осталих националних мањина.

Предвиђено је да се општине повезују на комуналном и привредном пољу, у области културе, просвете и саобраћаја. Протокол се појавио још пре две године у неким општинама и то под називом „Панонија“ а сада је његово спровођење поново актуелизовано.

У остваривању својих замисли аутори пројекта о повезивању мађарских општина, кренули су штампањем и лепљењем плаката са картом велике Мађарске. Представници Очистивног покрета „Отпор“ који ових дана воде прави мали рат са плакатима мађарског Омладинског покрета 64, жупаније тврде да је у питању успостављање велике Мађарске, у границама од пре 1918. године, које обухватају и велики део српског националног простора.

До сада сви у слози

Већина становника Војводине још увек је у чуду око захтева Војвођанских политичара да се промени правно-територијални статус Војводине. Они сматрају да се то неће битије одразити на квалитет њиховог живота већ ће од тога једине користити имати политичари који ће под својом директном контро-

Карта велике Мађарске преко Карацићевих плаката

**Делегација Српске радикалне странке
боравила у Багдаду и разговарала са ирачким руководством**

ПОДРШКА ИРАКУ

Један од политичких приоритета Војислава Шешеља пре одласка у Хаг била је и посета Ираку и подршка ирачком руководству у борби коју води. Датум посете је био тачно утврђен за 3. март, али пошто је лидер српских радикала раније отишао, одлучено је да делегација посланика Српске радикалне странке у Савезном парламенту по утврђеном плану оде у Ирак. Посланици Игор Мировић, Мирољуб Вељковић, Маја Гојковић и арапски публициста, иначе члан Централне отаџбинске управе Амџат Мигати боравили су три дана у Ираку.

Маја Гојковић је оценила да је посета била кратка, али веома значајна и за Српску радикалну странку и за ирачко руководство и народ. „Свака делегација, сваки политичар који у ово време америчких и британских претњи бомбардовањем дође у Багдад да пружи подршку добро дошао је, и много значи и самом ирачком народу а не само њиховом руководству.”

Први разговор српски радикали су имали са господином Харитом ал Хашалијем који је председник Спољнополитичког одбора БААС партије, и који је бринуо о организацији посете ове парламентарне делегације. Као званични представници новог парламента државне заједнице Србије и Црне Горе разговарали су и са председником ирачког парламента господином др Садуном Хамадијем. На крају су имали дуготрајну посету, пријатељског и срдечног карактера са господином Тариком Азизом, потпредседником Владе, који је тог дана одложио све своје радне обавезе да би посветио време члановима делегације Српске радикалне странке.

Маја Гојковић истиче да је српским радикалима драго што су и ирачко руководство и народ непоколебљиви у својој одлуци да бране своју државу и не попуштају пред америчким и британским претњама. „С друге стране спремни су на сваку сарадњу и испуњавање захтева Савета безбедности да би избегли безразложну агресију. Воде добру политику, јер је очигледно да је читав свет, осим званичне Америке и усамљеног Тонија Блера, против америчке агресије а на страни Ирака,” наглашава Маја Гојковић.

Она каже да је свет нешто научио на нашем примеру. „Светско јавно мњење није можда било толико уз нас јер су медији веома добро водили пропаганду против нас. Ми смо прошли то што смо прошли, али смо постали једно добро „искуство” за све остале, да препознају даље америчке намере. После нас је дошао Авганистан, да би убрзо дошао поново на ред Ирак. Они су већ 13 година под санкцијама и 13 година их Американци и Британци бомбардују, не сам град Багдад али поједине области. То су људи препознали и читав свет је почео да се пита – ко је следећи, а очигледно је да се Американци неће зауставити само на Ираку. Иза тога су одређени разлози, али не политички, не њихова забринутост за судбину ирачког народа, не толико ни само склањање ирачког руководства који наводно смета Американцима, него су у питању економски разлози, јер Американци желе да завладају једном од нафтом најбогатјих земаља у региону,” објашњава Маја Гојковић.

Говорећи о атмосфери, о ономе што се осећа у ваздуху, међу обичним народом, она каже да је подсећа на атмосферу која је владала пред бомбардовање наше земље. „Наравно да људима није лако, али се види да се припремају за рат. Њихова је предност што ће они бранити своју кућу, своју отаџбину, и знају за шта ће се борити, а са друге стране нема такве мотиваци-

је међу америчким и британским војницима, јер они не знају зашто ће ратовати против Ирака и зашто морају да окупирају неку земљу која је толико далеко од њихових домова.” закључује Маја Гојковић.

Ко реформише Војску СЦГ?

ДОМИНАЦИЈА НЕВЛАДИНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА

У послове везане за реформу војске су тренутно укључене три невладине организације Г-17, Атлантски савет и Центар за цивилно-војне односе. Све три организације успешно лобирају за организације као што су Партнерство за мир и НАТО. Како саме признају, после петоктобарских промена ове организације успоставиле су добру стручну и пословну сарадњу са министарством одбране тадашње СРЈ и неколико официра и генерала наше војске

Атлантски савет, је једна од четрдесетак невладиних организација које постоје у свету под овим именом, са филијалом у Великој Британији

Центар за цивилно-војне односе има одличне контакте са представницима НАТО-а и Партнерства за мир. До сада је реализовао неколико истраживачких и информативних пројеката у којима су учешће узели и представници команде НАТО. Истраживачи центра су између осталог чланови експертског тима Пакта за стабилност, Савета женевског центра за контролу оружаних снага. Такође, остварена је тесна сарадња са ОЕБС-ом и Саветом Европе у Стразбургу.

Поједине невладине организације иду тако далеко да чак предлажу да постану сервиси за спољну политику нове државе

Тема која ових дана заокупља највише пажње је почетак функционисања нове државне заједнице Србије и Црне Горе и избор челних људи нове државе. Нова заједница настала је реорганизацијом старе. Простом комбинаториком укинута су некадашње надлежности заједничке државе формиране нове, смањена савезна администрација и реорганизоване поједине службе. Реорганизација неће заобићи ни некадашњу Војску Југославије а сада Војску заједнице Србије и Црне Горе. У Уставној повељи о уређењу нове државе односно заједнице дате су само штуре одредбе које се баве овом тематиком док ће се Војском СЦГ детаљније позабавити закони и подзаконски акти који тек треба да буду усвојени. У повељи је одређено да стратегију доноси парламент заједничке државе.

Оптимисти верују да ће се код реформе војске и смањења броја војника узети у обзир стратегија националне безбедности, војне доктрине и низ околности које проистичу од регионалног положаја земље. Тако би барем требало да буде.

Сада се једино поуздано може рећи да ће министарство одбране припасти Демократској странци и да ће на њеном челу бити Борис Тадић и да ће се амблеми и ознаке на униформама мењати када буде промењен грб и застава нове државе. Пошто промене морају да обухвате и таблице на возилима натписе на касарнама и на граничним прелазима само за те наизглед ситне промене биће потребно издвојити подо-

Лицитирање око броја војника

Војска тренутно у свом саставу има око 77.000 људи. Врховни савет одбране пре формирања нове државе сматрао је да се тај број може свести на 60.000 до 65.000 људи. Генерал Граховац, саветник Мила Ђукановића залаже се да нова армија не би требало да броји више од 20.000 војника. Он такође сматра да би требало расформирати Ратну морнарицу а војнике са југа Србије повући. Оружане снаге Грчке и осталих земаља у окружењу броје око 100.000 људи.

ста новца. У рачуницу колико ће коштати сама реформа Војске и колико ће бити потребно издвојити новца за улазак у Партнерство за мир, које је жеља овдашње власти, нико не жели да се у то упушта. Земље у окружењу које су ушле у међународне војне интеграције направиле су толика дуговања које генерације иза њихове неће моћи да намире. Улазак у међународне војне интеграције поред прихватања међународних војних стандарда подразумева модернизовање наоружања и војне опреме поред низ других издатака које једно чланство то тражи и захтева. НАТО очекује од овдашњег режима да оружане снаге прилагоди западним стандардима односно укине војну службу безбедности и уведе цивилну контролу војске и позабави се војном-кадровском политиком.

Ова година, би по проценама, требало да буде година усвајања сета нових војних закона, којима се, ових дана, највише баве невладине организације. Представници трећег, непрофитног сектора, како воле себе да називају, невладине организације, понудиће представницима власти нацрт сета војних закона и стратегију реформи војске као и своје стручњаке за помоћ у њиховом спровођењу. Да ли због недостатка времена или интересовања званични представници власти као да су се помирили са овим и посао препустили стручњацима из невладиних организација.

Реформа војске је један дуготрајан и захтеван посао који ће неминовно бити спроведен али стручњаци и војни аналитичари који се баве овом тематиком тешко да ће моћи да прогурају своје предлоге када иза невладиних организација стоје моћне европске организације као што су НАТО и Партнерство за мир.

Промовисање НАТО идеологије

Ове организације, посредством својих београдских филијала, за сада доста успешно намећу идеју о неопходности повезивања са западним војним интеграцијама. Њихов најважнији задатак је да промовишу идеје евроатлантских интеграција и на тај начин приближе нашу земљу Партнерству за мир и НАТО-у.

У послове везане за реформу војске су тренутно укључене три невладине организације Г-17, Атлантски савет и Центар за цивилно-војне односе. Све три организације успешно лобирају за организације као што су Партнерство за мир и НАТО. Како саме признају после петооктобарских промена ове организације успоставиле су добру стручну и пословну сарадњу са министарством одбране тадашње СРЈ и неколико официра и генерала наше војске.

Атлантски савет је једна од четрдесетак невладиних организација које постоје у свету под овим именом са филијалом у Великој Британији. Како стоји на званичном сајту ове организације, који је постављен уз помоћ краљевине Холандије, она је основана због чврстог уверења својих оснивача да је укључивање наше земље у евроатлантске интеграције у њеном најбољем интересу. Савет је основан са циљем да промовише евроатлантске идеје као и да подстиче у њихово укључивање. Како истичу оснивачи савета на тај начин подржавају спољнополитичку оријентацију наше земље. Чланове Атлантског савета а међу њима и београдска филијала истичу своју жељу да живе са свим народима и владама, да штите слободу и цивилизацијске вредности својих нација засноване на начелима демократије, индивидуалних слобода и владавине права. Београдски Атлантски савет изразио је спремност да помогне да се Војска ваљанао реформише тако што је понудио помоћ стручњака из иностранства.

Странци припремају програм реорганизације војске

Председник београдског атланског савета Владан Живуловић тврди да би стручњаци из иностранства могли да формулишу стратешки папир о реорганизацији војске, који би могао да буде од користи политичарима и посланицима када буду дефинисали стратегију националне одбране. То међутим, није све, осим ширења северноатлантских идеја и интеграцијом са Западом, Атлантски савет бави се и едукацијом и ресоцијализацијом запослених у војсци. Иако се то превасходно односи на цивилна лица која службују при војсци. За оне људе који ће представљати вишак у Војсци Србије и Цр-

Под контролом Запада

Невладине организације залажу се за цивилну контролу војске. У посао везан за цивилну контролу укључен је Центар за цивилно војне односе, такође невладин организација. Цивилна контрола требало би да онемогући корупцију и малверзације у војним редовима.

У посао реорганизације Војске Србије и Црне Горе укључено је неколико невладиних организација међу којима најзначајнију улогу имају П17 плус, Атлантски савет и Центар за цивилно војне односе. Оне се баве реформом војске, реорганизацијом војне индустрије, цивилном контролом армије, укључивањем у европске војне интеграције и сарадњом са Хашким трибуналом. Поједине иду тако далеко да чак предлажу да постану сервис за спољну политику нове државе.

не Горе стране владе ће преко ове невладине организације усмеравати отпремнице. Члан радне групе „Атлантског савета“ између осталих је и Обрад Кесић који је својевремено био члан Управног одбора за односе са етничким заједницама клинтонове Демократске странке.

Центар за цивилно-војне односе се такође представља као невладин, независна, непрофитна и неполитичка организација. Њени оснивачи кажу да је то научна и истраживачка организација која је основана са намером да истраживањем, образовним и информативним активностима пружи помоћ у демократској трансформацији друштва. Центар је своје активности фокусирао на компаративно истраживање цивилно-војних односа на Балкану и у Југосисточној Европи. Основна активност је истраживање процеса трансформације војске у постсоцијалистичким земљама. Његови представници јавно промовишу концепт демократске контроле над војском СЦГ. Пошто се заједно са преостале две невладине

организације које се баве реформом војске после промена инфилтрирао у водеће војне и политичке структуре, како његови представници истичу, својим предлозима и иницијативама доприноси побољшању нормативних и доктринарних решења у сфери одбране наше земље и укључивање у регионалне и друге међународне организације за колективну безбедност. При томе центар има одличне контакте са представницима НАТО-а и Партнерства за мир. До сада је реализовао неколико истраживачких и информативних пројеката у којима су учешће узели и представници команде НАТО. Истраживачи центра су између осталог чланови експертског тима Пакта за стабилност, Савета женевошког центра за контролу оружаних снага. Такође остварена је тесна сарадња са ОЕБС-ом и Саветом Европе у Стразбургу.

Оснивачи центра при томе напомињу да су они непрофитна организација. Приликом реформисања Војске Србије и Црне Горе центар ће бити задужен за сектор цивилне контроле Војске. Поводом цивилног сектора контроле одбране, заједно са политичким променама у земљи, овај центар је мењао и своје ставове.

Пре промена 1999. године Центар за цивилно-војне односе иступао је са тезом да уколико цивилна власт држи Војску под својом контролом, односно ако политичке одлуке сежу дубоко у стварну сферу војне организације на делу је политизација војске. Став центра је да је цивилна контрола војске немогућа без суштинског демократског преображаја државе, јавног мњења и слободе медија помоћу којих друштво може да контролише државу. „Без тих претпоставки нема много смисла ни расправљати о томе да ли нам је данас потребно бројно оволика или онолика армија, овако или онако наоружање и структура“, изречено је на једном од скупова посвећеног реформи војске. Центар многи повезују са Грађанским савезом Србије, са којим је годинама иступао у јавности. Центар за цивилно-војне односе је заједно са Центром за антиратну акцију покретач доношења закона о цивилном служењу војног рока. Ове две невладине организације захтевају да се новим законом омогући грађанима остваривање права на приговор савести за време служења војног рока.

На округлим столовима које организују помену-те невладине организације а који имају за тему реформу Војске тада ВЈ а сада В СЦГ поред представника невладиних организација, Савезног министарства иностраних послова, генералштаба, министарства одбране, активно учешће узимају и представници Савета Европе, главне команде НАТО из Брисела, представници амбасада Велике Британије и САД, страни и домаћи истраживачи. Чест гост на таквим скуповима је и Џорџ Катсирдакис, представник команде НАТО-а из Брисела који истиче неопходност повезивања процеса реформи војске са уласком у чланство НАТО-а. Став представника НАТО-а је да је реформа сектора безбедности и оружаних снага важан предуслов демократског преображаја Србије и Црне Горе.

интеграције у евроатлантску заједницу по њима чини улазак државне заједнице Србије и Црне Горе у програм Пакта за мир, који уз остало подразумева размену искустава али и информација из овог сектора. Њихов став је да се одсуство контроле над Војском најбоље видело приликом 5. октобарских промена, са сменом режима, када је војни врх по својој процени, а не по строго разрађеном механизму на основу устава и закона одлучио да се понаша неутрално. Државна заједница Србије и Црне Горе најпре би требало да постане чланица Савета Европе затим кандидат за улазак у Партнерство за мир и на крају кандидат за улазак у Европску унију.

Генерални секретар Атлантског савета Вељко Б. Кадиевић, тврди да је сарадња са Хашким трибуналом услов свих услова за улазак у Партнерство за мир. Према његовом мишљењу пуна подршка настојањима невладиних организација за пропагирања Хашког трибунала на овим просторима стигла је баш управо од министра иностраних послова СРЈ Горана Свилановића.

На округлим столовима које организују помену-те невладине организације а који имају за тему реформу Војске тада ВЈ а сада В СЦГ поред представника невладиних организација, Савезног министарства иностраних послова, генералштаба, министарства одбране, активно учешће узимају и представници Савета Европе, главне команде НАТО из Брисела, представници амбасада Велике Британије и САД, страни и домаћи истраживачи. Чест гост на таквим скуповима је и Џорџ Катсирдакис, представник команде НАТО-а из Брисела који истиче неопходност повезивања процеса реформи војске са уласком у чланство НАТО-а. Став пред-

ставника НАТО-а је да је реформа сектора безбедности и оружаних снага важан предуслов демократског преображаја Србије и Црне Горе.

За војну индустрију побринуће се Г-17 плус

За реорганизацију војне индустрије задужен је Г-17 плус. Г-17 плус 16. децембра 2002. године постала је политичка странка на чијем челу је Мирољуб Лабус а потпредседници су Млађан Динкић и Предраг Марковић. Г-17 плус је недавно формирао Форум за размену података у сектору безбедности, који треба да помогне у конверзији војне индустрије. Форум чине међународне и стране организације међу којима су и Британска амбасада, Фондација Конрад Аденауер, ОЕБС, Ист-вест институт. Жеља Г-17 плус је да на једној од фабрика наменске индустрије примени пилот програм реорганизације. Пројекат би радили наши стручњаци пошто би се претходно упознали са искуствима земаља из транзиције.

Невладине организације сматрају да је реформа војске један од кључних предуслова за интеграцију Србије и црне Горе у евроатлантску заједницу. Почетну тачку безбедносне

Укључен и Женевски центар

Велика подршка овдашњим невладиним организацијама, чији је задатак да се позабаве реформом војног сектора, пристиже од Женевског центра за демократску контролу оружаних снага. Женевски центар је основан пре две године са циљем да помогне земаљама у транзицији у усвајању и прављењу новог законодавства које се односи на оружане снаге у смислу да се оне трансформишу у правцу веће цивилне контроле над њима.

Српска власт још увек трага за економским програмом

ТРЕБАЛО БИ ДА БУДЕ ЕКОНОМИЈА

Са Светском банком, за спровођење реформи у Србији, договорени су зајмови од укупно 540 милиона долара. Рок отплате за зајмове је тридесет година, „грејс“ период 10 година а каматна стопа 1 одсто годишње. Српски министри успели су да убеди представнике Светске банке да је у Србији неопходан даљи развој приватног и финансијског сектора и тако добију новац за своје будуће пројекте. Према највама, отплата спољње дуга у своју драматичну фазу ући ће већ почетком 2006. године. Држава и њени грађани за отплату спољних дугова мораће годишње да издвајају преко 1,5 милијарду долара. Последњих неколико месеци пољуљани су и односи са Међународним монетарним фондом. Две кредитне трансхе у висини од око 100 милиона долара које су одобрене Србији за сада висе у ваздуху и неизвесно је када би могле да буду реализоване. Ако и пристигну у Србију послужитиће за крпљење тренутних жаришта док ће прави проблеми остати нерешени

„Сређивање послова”, преко везе у пуном је налету. Довољно је познати некога од функционера ДОС-а и пролазност на разним конкурсима, односно тендерима је загарантована. Довољно је само да прораде телефонске везе међу политичком врхушком и посао је ту, без обзира на услове који су прописани тендером. Вечита полемика економских теоретичара о томе, неће ли глобални покрет у правцу демократизације изазвати општи притисак на државу да се активније укључи у привредну сферу, пре свега производну делатност и прерасподелу друштвеног производа, актуелнија је него икада пре. За разлику од других источноевропских земаља демократизација се у Србији није показала као прогресивна снага те је проширење улоге државе у привреди сваким даном све израженије. Републички парламент усвојио је сет закона из сфере привреде, у припреми су и неки нови, док се истовремено оснивају разновразне владине агенције које под својом контролом држе све привредне токове.

Иако, политичари и поједини економисти, упозоравају да би нова 2003. година могла да буде пресудна за економију Србије, нико не може од њих да да конкретан одговор шта ће то Влада да предузме да би покренула реформски талас, и одредницу преломна спровела и у праксу. Ако све остане по старом и у 2003. години, не треба очекивати неке спектаку-

ларне промене, упозоравају економисти. Приче о оживљавању привреде, употребљене су да би се срушио стари режим и ту се стало. Много приче и мало рада уз обиље маркетинга. Две године после спектакуларних обећања и довођења разних експерата, изван граница Србије, домаћа привреда наставља свој стрмоглави пад у губитке.

Божидар Ђелић, министар финансија у Републичкој влади, истиче да би резултат двогодишњег спровођења реформи могао да постане видљив већ ове године. С друге стране, досадашњи резултати, демантују Ђелићеву изјаву а разновразни светски економски експерти, покушавају да разреше конфузију око одређивања праве стратегије економских реформи у Србији.

Са Светском банком, за спровођење реформи у Србији, договорени су зајмови од укупно 540 милиона долара. Рок отплате за зајмове је тридесет година, „грејс“ период 10 година а каматна стопа 1 одсто годишње. Српски министри успели су да убеди представнике Светске банке да је Србији неопходан даљи развој приватног и финансијског сектора и добију паре за своје пројекте. С друге стране годину смо започели падом индустријске производње која упозорава да следи још једно драстично смањење привредног раста.

Нема пара за социјалу

Удар на кућни буџет могао би да буде мањи уколико би се барем део новца од приватизације преусмерено за социјалне потребе. Надлежни тврде да је то немогуће јер се паре морају усмерити за оживљавање привреде. С друге стране, када здравствени радници, просветари или остали струковни синдикати започну са штрајковима и када се заљујају фотеле ресорних министара, на крају новац ипак буде усмерен и за социјалне потребе. До сада се нико није огласио са званичним подацима колико је то пара усмерено у привредну сферу.

Годишња рата за отплату спољњег дуга преко милијарду евра

Према најавама, отплата спољњег дуга у своју драматичну фазу ући ће већ почетком 2006. године. Држава и њени грађани за отплату спољњих дугова мораће годишње да из-

двајају преко 1,5 милијарду долара. Последњих неколико месеци пољуљани су и односи са Међународним монетарним фондом. Две кредитне трансхе у висини од око 100 милиона долара које су одобрене Србији за сада висе у ваздуху и неизвесно је када би могле да буду реализоване. Ако и пристигну у Србију послужиле за крпљење тренутних жаришта док ће прави проблеми остати нерешени.

Део недостајућег новца обезбедиће се стављањем на добош оно мало преосталих друштвених предузећа. Према очекивањима, директора Агенције за приватизацију Владе републике Србије, Владимира Чушића, до краја 2004. године приватизоваће се чак 90 одсто друштвеног капитала, пре свега капитала малих и средњих предузећа. До краја године очекује се дуго најављивана продаја две домаће фабрике цигарета, „Дуванске индустрије Ниш, и „Дуванске индустрије Врање“. У фебруару следи тендер за „Мобтел“ а нешто касније и за „Нафтну индустрију Србије“ и „Бепетрол“, који ће се највероватније продати у пакету.

И они који су радили одлазе под стечај

Тренутно се у Србији, пред банкротством налази 34.000 предузећа са око 468.000 запослених.

Министар за привреду и приватизацију најавио је доношење новог Закона о стечају, који би, према његовим речима, требао да искристалише ситуацију у српској привреди. Нови Закон укида предстечајно стање и дефинише кратак рок, мањи од два месеца, за постизање стечајног поравнања. Уколико у предвиђеном року не дође до поравнања, продаје се комплетна имовина предузећа а од добијених прихода намирају се повериоци. Закон такође предвиђа оснивање две нове агенције. Агенцију за издавање лиценци за стечајне управни-

ке и агенцију која ће под својим окриљем држати стечај свих друштвених предузећа, другим речима агенција ће представљати институционалног стечајног управника за сва друштвена предузећа. До сада је стечајни управник именован одлуком Стечајног већа Трговинског предузећа. Суд ће, после усвајања новог закона, бити задужен једино за приватна предузећа.

Зараде ниже, трошкови живота већи

Просечне зараде, у Србији, у јануару, смањене су у односу на децембарска примања за око 18 процената. Износиле су 9.468 динара. Према подацима Републичког завода за статистику Србије, просечна нето зарада износила је 9.092 динара, што представља смањење за око 13,5 одсто у односу на децембарска примања. Плате су смањене и у ванпривреди и то за скоро 30 одсто. Према евиденцији статистичара просечна јануарска нето плата износила је 10.580 динара.

Истовремено, са смањењем плата, цене на мало су повећане за 0,8 одсто у односу на претходни месец. Највише су поскупеле услуге, пољопривредни и прехрамбени производи.

Од почетка године цене су повећане за 1,5 одсто а трошкови живота за један одсто. Поскупљење електричне енергије се тек очекује. Најкасније до краја априла струја ће бити скупља за 25 до 30 одсто, што ће додатно утицати на раст трошкова живота.

Повећање цена на мало утицало је на поскупљење потрошачке корпе. Минимална потрошачка корпа, изум Републичке владе, а која обухвата само најосновније потрошине као што су хлеб, млеко, зејтин, брашно, у претходном месецу износила је 10.443 динара, за више од хиљаду динара била

је скупља од просечне јануарске зараде. Просечна јануарска корпа, међутим, достигла је невероватан износ од 16.938 динара, за коју су грађани Србије морали да издвоје 1,79 месечних зарада. У Србији је највише породица са једним запосленим чланом, затим следе оне са два запослена, док су породице са троје запослених права реткост.

Ни сами не могу да се договоре

Страни стручњаци, који са великим интересовањем посматрају српску привреду, покушавајући да, у низу нелогичних потеза ресорних министарстава, открију барем једну сврсисходну одлуку по овдашњу привреду, упозоравају и на све већу затегнутост између извршне и монетарне власти у погледу основних права економске политике. Све је уочљивија борба за превласт главних протагониста, премијера с једне стране и гувернера с друге.

У СРБИЈИ ВИШЕ ОД 50 ПРЕДУЗЕЋА СВАКОДНЕВНО ШТРАЈКУЈЕ

ПРОТЕСТ ГЛАДНИХ

Само неколико дана пре увођења ванредног стања немогуће је било проћи Србијом без застајкивања и чекања. Није тако лако било, ни из Србије негде отпутовати, или пак у њу ући. Блокаде путева и граничних прелаза незадовољних радника били су уобичајна појава, у земљи у којој је за само три месеца под стечај отишло око 50 предузећа а без посла ће остати још од 100.000 до 250.000 радника. Права експлозија радничког незадовољства се тек очекује и то на пролеће када на добош оду предузећа и фабрике које запошљавају по неколико хиљада радника. Према званичним статистикама у прошлој години без посла је остало око 60.000 људи, а упућени тврде да је тај број много већи и да премашује 100.000. На списку за приватизацију и реструктурирање, које по правилу подразумева смањење броја запослених, налази се још око 40 предузећа која запошљавају највећи број радника. Међу њима су некадашњи гиганти као што је „Сартид“ из Смедерева, панчевачка „Азотара“, „14. октобар“ из Крушевца, „Индустрија мотора 21. мај“, „Индустрија обуће“ из Београда. У Панчеву, Смедереву и Крушевцу без посла је већ неколико десетина хиљада људи

Наредбом о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања, коју је потписала Наташа Мићић, в.д. председника републике Србије, забрањено је право на штрајк, сазивање и одржавање зборова и других јавних окупљања грађана који подлежу претходној пријави Министарству унутрашњих послова, забрањује се такође политичко, синдикално и друго деловање које има за циљ ометање и спречавање примене мере за време ванредног стања. Само неколико дана пре увођења ванредног стања немогуће је било проћи Србијом без застајкивања и чекања. Није тако лако било ни из Србије негде отпутовати или пак у њу ући. Блокаде путева и граничних прелаза незадовољних радника били су уобичајна појава, у земљи у којој је за само три месеца под стечај отишло око 50 предузећа а без посла ће остати још од 100.000 до 250.000 радника.

Права експлозија радничког незадовољства се тек очекује и то на пролеће када на добош оду предузећа и фабрике које запошљавају по неколико хиљада радника. Режим који је на власт дошао на крилима народног незадовољства, одустао је од своје раније реторике да су штрајкови политички изманипулисани, уместо тога, после неколико дана натезања излази у сусрет радницима, свестан да је то предуслов за опста-

нак на власти. Међутим чим се једно жариште угаси по правилу јавља се друго. Оштри на речима Миловановић и Ђелић буџетским корисницима и штрајкачима и даље поручују да компромиса неће бити. По њима то није питање притиска и нагодби већ је морално питање. Само неколико дана после оваквих изјава по правилу пронађе се новац и колико толико испуне захтеви. Типичан пример за то је недавни штрајк просветара када је министар Гашо Кнежевић најпре тврдио како пара нема, а онда су се средтва пронашла. Слично је и са цариницима и здравством.

Без обзира што се власт труди да игнорише све учесталије и масовније штрајкове радници све више схватају своју улогу за будући опстанак ДОС-а на власти а безнађа и апатије је и превише по Србији.

Незапосленост и штрајкови свакодневица Србије

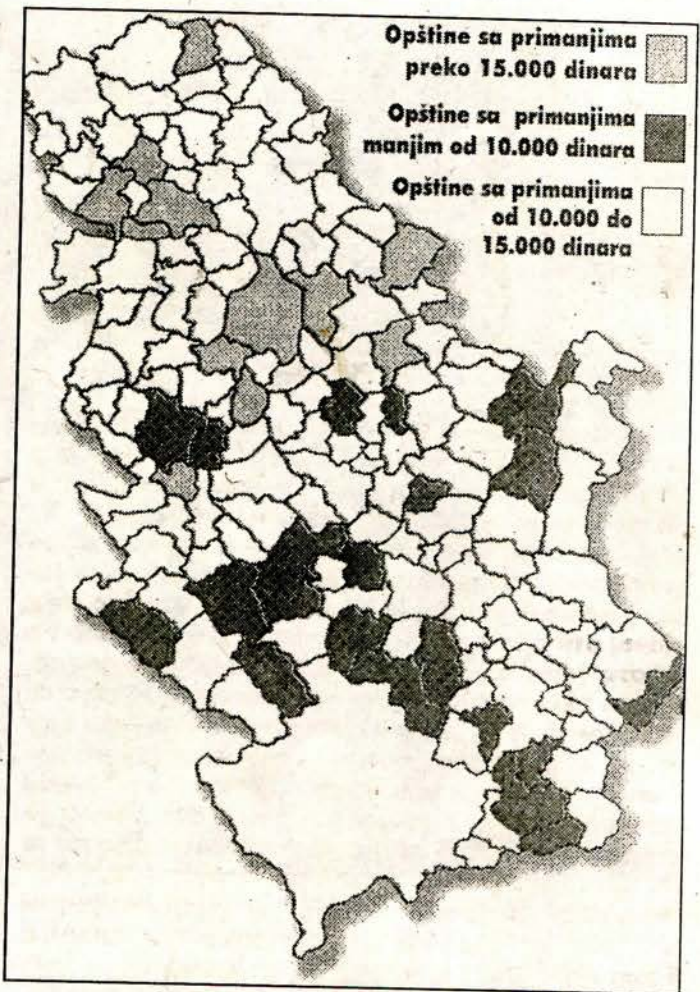
Током 2001. године дошло је до пада укупног броја запослених за 2,4 одсто, тај тренд је настављен и у 2002. години и почетком 2003. године.

Марија је 20 година радила у „Инвестбанци“, откада је њена банка заједно са још три највеће, тада југословенске

банке, отишла под стечај налази се на тржишту рада. Сада заједно са још око милион људи чини армију незапослених која свакодневно покушава да дође до посла и заради за живот. Без посла је остала крајем 2001. године, до сада сем ситних послуха на црно нико јој ништа друго није понудио. О пројектима републичке владе који би требало да ублаже ситуацију у овој области каже да су превара. „ После Сајма банкара, који је одржан у тајности, тако да банкари без посла нису били у прилици ни да му присуствују, Влада Републике Србије иницирала је оснивање Центра за подстицање запошљавања младих стручњака, то поново није било намењено нама са позамашним бројем година и радног стажа, мада мислим да ни млади нису имали велике користи од тог пројекта”, каже Марија.

Према подацима Републичког завода за тржиште рада, у потрази за послом крајем јануара било је 16,6 процената више него у јануару прошле године, односно 2,1 одсто више него у децембру. За једно радно место конкурише двадесет људи. Током прошле године незапосленима је нуђено у просеку око 40.000 слободних радних места највећим делом на одређено време.

Синиша је заједно са супругом дошао из Бора код сестре у Калуђерицу да покуша да у Београду нађе неки посао. Почетком године реструктурирањем Рударско-топионичког басена Бор заједно са још око 1000 својих колега остао је без посла. Како каже пре овог последњег таласа отказа посао је напустило још 12.000 радника. „ Бор и Мајданпек су мали градови и веома је тешко наћи посао на другом радном месту ка-

У двадесет општина у Србији плате ниже од 10.000 динара

да ништа не послује како треба. Људи одлазе из тих градова и покушавају негде другде, мада је и то тешко изводљиво. Станови у Бору а пре свега Мајдампеку су веома јефтине. Када продате тамо рецимо, двособан стан, у Београду не можете да купите ни гарсоњеру. Ја имам срећу што ми сестра живи у кући и има простора. Деца су за сада код жениних родитеља у Бору а ако нађемо посао добиће и она, ако не, сви се враћамо”. Синиша је био један од учесника „марша гладних”.

Према евиденцији Републичког завода за тржиште рада у Крагујевцу је тренутно без посла око 24.000 људи. То су углавном радници којима су откази уручени после владиног пројекта „декомпоновања”, крагујевачке „Заставе”. Од тада је прошло скоро две године и слике очајних радника после проналажења свог имена на списку прекобројних, пале би у заборав, да се протест крагујевачког „Радничког отпора” није завршио физичким обрачуном између полиције и очајника. До обрачуна је дошло када су отпуштени радници разочарани неисплаћивањем отпремнина и реструктурирањем „Заставе” упали у круг фабрике и ту се сукобили са полицијом. Од инцидента покушали су да се ограде готово сви који би могли да се доведу у везу са њим. Министар за приватизацију Александар Влаховић одбацио је захтеве радника да учествују у поступку реконструисања тог предузећа, као неосноване. Миленко Смиљанић је обрачун полиције и радника представио као пројекат радикализоване синдикалне базе која није задовољна својим синдикалним вођама. Министар за рад у Влади Републике Србије Драган Миловановић за са-

да се поводом овог инцидента није огласио сматрајући да више никада неће добити прилику да са говорнице позива раднике на послушност.

Продаја „Заставе“ најављивана је још пре две године. Према речима министра Ђелића редуковање броја запослених је био један од предуслова за продају. Тада су челници владе изјављивали да имају јасну стратегију у вези будућности ове фабрике. Ових дана министар Влаховић, вероватно ненамерно, открива да влада заправо још увек не зна шта да ради са овим предузећем. Идеја да се оно прода, додуше постоји, радници су отпуштени и ту се стало. Када је у јавност процурила вест да канадски „Јукан“ нуди повољније услове за куповину „Заставе“ од америчког „Нукарка“, Влаховић изненађено открива да је канадска фирма до сада послала само један имејл и да је министарство и даље отворено за понуде. Није напоменуо да ли је Републичка влада покушала са америчком фирмом да оствари контакте. Ситуација је слична и у осталим такозваним радничким градовима у којима је дошло до затварања или продаје великих фабричких комплекса и предузећа која су запошљавала и по неколико десетина хиљада радника.

У Нишу на евиденцији Завода за тржиште рада посао чека више од 40.000 хиљада радника, Лесковцу око 25.000, нешто мање у Крушевцу и Чачку. И даље највише је оних који први пут траже посао, али им оштру конкуренцију праве они који су без посла остали реконструкцијом фирми или приватизацијом. Према званичним статистикама у прошлој години без посла је остало око 60.000 људи, а упућени тврде да је тај број много већи и да премашује 100.000. На списку за приватизацију и реструктурирање које по правилу подразумева смањење броја запослених налази се још око 40 предузећа која запошљавају највећи број радника. Међу њима су некадашњи гиганти као што је „Сартид“ из Смедерева, панчевачка „Азотара“, „14. октобар“ из Крушевца, „Индустрија мотора 21. мај“, „Индустрија обуће“ из Београда. У Панчеву, Сме-

дереву и Крушевцу без посла је већ неколико десетина хиљада људи.

Штрајк гладних

Угрожени су и они који су запослени. Једни страхују да ће у процесу приватизације бити избачени на улицу док други тврде да месецима не примају никакву надокану за свој рад.

Полиција на раднике

Последњи протест незадовољних радника крагујевачке „Заставе“, који је завршен физичким обрачуном између полиције и штрајкача, многи су окарактерисали као почетак радикализације радничких протеста. Следећи протести могли би да буду завршени са много горим исходом, јер како сматрају социолози, очајни радници немајући шта да изгубе неће презати ни од чега, у покушају да скрену пажњу на свој положај и на тај начин реше своје проблеме. Миленко Смиљанић, председник Самосталног синдиката сукоб полиције и радника окарактерисао је као резултат незадовољства радикализоване синдикалне базе радом својих синдикалних вођа. Према његовим речима, радници су узели ствар у своје руке и сада је тешко контролисати и предвидети развој догађаја.

Да ли ће радници прочистити своје редове од неспособних синдикалних лидера показаће време, у Европи и Америци тај тренд већ постоји. У САД у 2002. години број чланова синдиката опао је на најнижи ниво за 20 година. У синдикате је укључено само 13,2 одсто запослених.

Број незапослених у порасту

На једног запосленог у Србији долази 2,2 незапослена, са тенденцијом погоршања тог односа. Просечан број запослених у прошлој години био је 1.848.531, што је за 2,9 одсто мање него 2001. године. Стопа незапослених повећана је са 28,7 одсто колико је износила 2001. године, на 31,3 одсто.

Сваки дан све је већи број оних који протестују на улицама широм Србије. Док се раније углавном протестовало због ниских и нередовних зарада сада незадовољни радници углавном штрајкују тражећи своје основно право на рад. Према проценама, у Србији сваког дана протестује између пет и десет хиљада незадовољних радника. Односно од 30 до 50 предузећа. Талас социјалног незадовољства се стално шири Србијом. Исплате накнада за незапослене стално касне, плате су све ниже а уручују се и нови откази. С друге стране, министар Александар Влаховић изјавио је да се не плаши синдиката јер је то по њему "јалова претња". Незадовољни радници су пак чврсто уверени да серијом штрајкова могу да скрену пажњу јавности на своје проблеме јер како они кажу кроз исту голготу ће проћи већина становника Србије. Њихови штрајкови и протести су све организованији. Организују се раднички маршеви, пишу петиције, штрајкује глађу. Транспаренти „Хоћемо хлеб и право на живот“ су све учесталији. С друге стране на протестима је све више агресивности јер је Србијом завладало незнање сиромаштво и глад. Највише штрајкују индустрија текстила, коже и обуће, металска и машинска индустрија, грађевинарство, комунална, угоститељска и туристичка предузећа. Представници синдиката „Независност“ су од почетка године у прехранбеној индустрији, туризму, угоститељству, саобраћају регистровани не десетак штрајкова. Према њиховим речима у овим гранама се највише штрајкује због нерешених социјалних питања, неисплаћивања плата и штетних колективних уговора. Просвета и здравство готово да су уобичајни на списку незадо-

вољних. Све чешће протестују запослени у правосуђу и траже оставку ресорног министра. Цариници већ данима примењују поопштрену царинску контролу захтевајући веће плате. Колоне аутомобила и камиона који чекају на царинску контролу протежу се и до неколико километара.

У Смедеревској Палици од 17. фебруара, све до увођења ванредног стања, трајао је "протест гладних". Око 16.000 радника „Гоше" одлучило се на овај вид борбе, да би се утицало на републичку владу и спречила социјална катастрофа запослених. Радници тврде да фабрика „Гоша" једина на Балкану производи вагоне за брзине до 260 километара на сат. Кажу да за производњу имају машине, сву неопходну опрему и радну снагу али и нестручан руководећи кадар.

ЕКОНОМИСАЊЕ НА СРПСКИ НАЧИН

КАЛДРМОМ У ЕВРОПУ

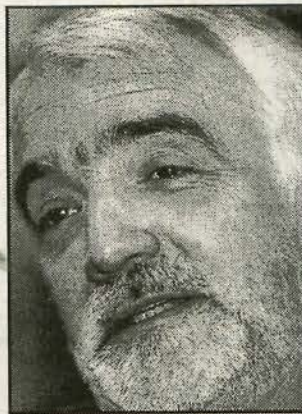
Ових дана помоћник грчког министра иностраних послова Андреас Лавредос појавио се у јавности са оптужбама да Влада Србије кочи реализацију пројекта Паневропског коридора.

Пројекат Паневропског коридора најављиван као једна од највећих инвестиција на овим просторима захваљујући неажурности српске владе доведен је у питање. Европски коридор 10, који повезује Грчку са Западном Европом, а који у дужини од 800 километара пролази преко Србије, неће бити завршен још изванредан број година, а није извесно ни да ли ће недостајући део ауто-пута на југу Србије бити готов до Летњих олимпијских игара, које се одржавају у Атини 2004. године

Да ли европски путеви полако заобилазе Србију због лагодног понашања овдашње власти и неиспуњавања својих обавеза проишавших из међудржавног споразума потписаног између Грчке и Србије о изградњи Паневропског коридора 10, који повезује Грчку са Европом, а који дужином од 800 километара треба да пролази кроз нашу земљу? Питање је које ових дана изазива многобројне дилеме и недоумице. Саобраћајница је представљена као највећа капитална инвестиција на овим просторима, која повезује северна хладна и топла јужна мора, односно Балтик и Јадран.

Развој пугне мреже углавном се заснива на комерцијалној основи. Захтева прецизне економске анализе са циљем доношења адекватних одлука о инвестирању. Грчка страна ових дана оптужује претставнике власти у Србији да још увек није поднета грађевинска студија иако је то српска страна била у обавези да уради. Рокови за завршетак истичу са почетком одржавања Летњих олимпијских игара а наша земља за сада нема прецизне економске и грађевинске студије о изградњи саобраћајнице.

„Правићемо аутопут уз бизнис а то, поред осталог значи, да ће само градитељски радови запослити 15.000 радника а још 7000 људи биће ангажовано на изградњи претећих објеката, а индиректно ће у наредних неколико година посао добити још 100.000 људи“, нагласио је Мирољуб Лабус тада пот-

Мирољуб Лабус служио се коридором 10. у предизборној кампањи

Ко би похватио све konce

Иако је Влада још пре извесног времена најавила да је потписан уговор са аустријском "Алпином" о изградњи нове леве траке аутопута Нови Сад-Београд, који чини део коридора 10, то је учињено тек пре неколико дана. Влада Србије раскинула уговор са фирмом "РАСТ", који је обавио око 60 одсто радова и склопила уговор са аустријском фирмом. Нагађања и различите изјаве око тога колико ће коштати инвестиција и даље се настављају. Према последњим изјавама Владе Србије вредност радова коштаће 30 милиона евра. Грађевински радови биће завршени у грађевинској сезони, не зна се којој.

Обећање лудом радовање

Поред аутопута на целом делу од Мађарске до македонске границе влада је прошле године најавила изградњу 21 хотела, 85 бензинских пумпи, 97 одморашта и двадесетак петљи. У изградњу аутопута на индиректан начин у наредних неколико година према, Лабусовим речима, требало је да буде уложено око 100.000.

Ђевинску студију, иако, је то била у обавези да уради по међу-државном споразуму. Ловердос је такође скептичан и по питању завршетка коридора 10 до августа идуће године када почињу Летње олимпијске игре. Помоћник грчког министра иностраних послова, рекао је да не да то није могуће већ да се о томе не може ни разговарати. „Да само видите шта тај пројекат све укључује. То није само путна мрежа, већ има везе и са наплатним рампама, хотелима и бензинским станицама, ресторанима”, рекао је Ловердос напомињући да је то „пројекат невероватног домета”.

председник Савезне владе на отварању међународне конференције посвећене Паневропском коридору 10, путне саобраћајне мреже која треба директно да повезује осам земаља а индиректно још шест. Конференција је одржана средином прошле године и на њој је представљен модел финансирања пута који пролази кроз Србију. На тој конференцији Драгослав Шумарац министар грађевине, најавио је почетак рада на делу Коридора од Београда до Новог Сада за септембар прошле године. Од тада је прошло више од пола године а радови још увек нису почели. Ових дана помоћник грчког министра иностраних послова Андреас Лавредос појавио се у јавности са оптужбама да Влада Србије кочи реализацију пројекта Паневропског коридора.

Пројекат Паневропског коридора најављиван као једна од највећих инвестиција на овим просторима а захваљујући неажурности српске владе доведен је у питање. Европски коридор 10, који повезује Грчку са Западном Европом, а који у дужини од 800 километара пролази преко Србије, неће бити завршен још изван број година, а није извесно ни да ли ће недостајући део ауто-пута на југу Србије бити готов до Летњих олимпијских игара, које се одржавају у Атини 2004. године. Са оваквим подацима изашао је у јавност помоћник министра иностраних послова Грчке Андреас Ловердос, задужен за спровођење „Грчкоевропске привредне реконструкције Балкана”.

Ловердос је рекао да ће Грчка исплатити 150 милиона евра намењених коридору 10, али да одобравање пројекта касни кривицом Владе Србије која није на време поднела гра-

Грци више не верују

После прошлогодишњег спектакуларног објављивања да ће Србија учествовати у изградњи коридора 10 који пролази кроз осам земаља и који представља највећу инвестицију у Европи и на Балкану у последњих неколико година, дуго времена се о овом пројекту ништа није чуло. Онда је домаћу јавност узбуркала вест и оптужбе представника грчких власти да Србија не испуњава своје обавезе које произилазе из међународног споразума а које су везане за ову саобраћајницу и да на тај начин доводи у питање њену изградњу.

Помоћник грчког министра иностраних послова Андреас Ловердос оптужио је Владу Републике Србије да кочи реализацију пројекта Европски коридор 10, који повезује Грчку са Западном Европом а који делом пролази кроз Србију. Према његовим речима неизвесно је ни да ли ће део аутопута на југу Србије бити готов до Летњих олимпијских игара које се одржавају 2004. године у Атини. Његово уверење није могла да побије ни тврдња републичког министра за урбанизам и грађевину Драгослава Шумарца да ће до почетка Олимпијских игара бити извршена реконструкција коридора који пролази кроз Грделичку клисуру.

Није чуо Грке да од тог нема ништа

Заменик републичког министра туризма Слободан Ђукић, на светској туристичкој берзи у Берлину, рекао је да Србија планира превасходно развој транзитног туризма, имајући у виду да ће се у Атини идуће године одржавати Летње олимпијске игре. Ђукић је том приликом истакао да је и Грчка спремна да помогне изградњу инфраструктуре у Србији.

Како је прекретница постала неостварени сан

Са сличним одушевљењем наступили су и овдашњи политичари предвођени Мирољубом Лабусом и Маријом Рашетом-Вукосављевић, када су домаћој јавности саопштили да је Србија укључена у једну од највећих инвестиција на Балкану. Лабус је изјављивао да је коридор 10 заправо прекретница у домаћој привреди. Да ће упослити око 100.000 људи и да ће нашој земљи 800 километара путне саобраћајне мреже доносити огроман профит јер су у питању и хотели, ресторани, продавнице, наплатне рампе.

Грчки премијер Костас Симитис обећао је да ће олимпијски пламен проћи коридором 10 односно кроз 2500 километара нове путне мреже. Грчке власти су тада добиле чврста уверења од српске владе и тадашњег потпредседника савезне владе Мирољуба Лабуса да ће Србија почетком ове године завршити пројекат и финансијску конструкцију наших 800 километара. Грци су добили чврсто уверење да ће највећи део пута бити изграђен до почетка Олимпијских игара. У пројектовању путања којом ће спортисти и истакнуте личности из јавног живота носити бакљу Олимпијских игара, Балкан је на крају ипак изостављен. Док многи сматрају да је одлука повезана са нестабилном политичком ситуацијом у Србији и све учесталијим терористичким активностима на југу Србије, други пак, сматрају да одлука да се Балкан заобиђе у ношењу олимпијске бакље има везе са изградњом односно неизградњом коридора 10.

Изградња Паневропског коридора 10 представљена је као једна од највећих инвестиција на Балкану и у Европи последњих година. Марија Рашета-Вукосављевић изјавила је да ће само за 800 километара који пролазе кроз нашу земљу бити потребно 2 милијарде евра. Највећи део новца требали су да обезбеде страни инвеститори.

Европска инвестициона банка је средином прошле године за ове потребе одобрила Републичкој влади кредит од 25 милиона евра. Кредит намењен рехабилитацији путева у Србији, у име владе, потписала је Марија Рашета-Вукосављевић министар саобраћаја и телекомуникација. Кредит је добијен под повољним условима – тврдили су Рашета и Лабус. Рок отплате је 15 година са „грејс периодом“ од 10 година, уз каматну стопу од 5,8 одсто годишње.

Поводом оптужби помоћника грчког министра иностраних послова Андреса Лавердоса да Влада Србије кочи реализацију пројекта Паневропског коридора 10 и после узнемирења овдашње јавности да је Влада дозволила да један тако велики пројекат заобиђе Србију огласила се Марија Рашета – Вукосављевић и најавила почетак радова за пар дана. Отада је прошло две недеље и по том питању се још увек ништа није десило.

Према њеним речима изјава грчког министра је погрешно интерпретирана у овдашњим медијима. Новац који је Грчка планирала да уложи у коридор 10 биће дат до јуна месеца ове године. Министарка је напоменула да очекује да ће Европска инвестициона банка и Европски комитет за обнову и развој у овој години Србији одобрити још 280 милиона евра за изградњу аутопута од Београда до мађарске границе. Према њеним речима наше фирме међу којима су „Алпина“ и „Партизански пут“ радиће другу траку на делу коридора 10 од Београда до Новог Сада. Радови би требало да буду завршени, према њеним речима до краја године. Остатак коридора 10 Ниш-Димитроград биће дат на концесију. Тендерска документација тек треба да се припреми. Тек после ове њене изјаве настале су недоумице око начина финансирања путне саобраћајнице јер је прошле године најављено да ће за ову сврху бити основана државна компанија.

Прошле године отварајући међународну конференцију о овој саобраћајници Мирољуб Лабус најавио је оснивање државне компаније за извођене радова која би била 100 процентно у власништву државе. Тада су се могла чути мишљења да се уместо застарелог начина финансирања путева, путем јавних радова на терет државног буџета, примени ово модерније финансирање. Путем јавних тендера требали су да буду пронађени једино стратешки партнери чије учешће не би прелазило 49 одсто а који би већ у старту морали да унесу капитал. Стратешки партнери би сходно свом учешћу учествовали и у подели добити и ризика.

Багери раде али не на коридору

ВРУЋИ ДАНИ У РАШКОЈ

БАН КУЛИН ЗАМЕНИО ЊЕГОША

Председница општине је затражила да се босански језик и латиница уведу у свакодневну комуникацију у судове, полицију и остале државне органе. Директорима предшколских установа, основних и средњих школа наређено је да се поред српског језика као обавезан предмет уведу и изучавање бошњачког језика и књижевности као и да се на свим нивоима образовања за бошњачку децу уведу образовање на матерњем језику. Пре десет година Скупштина општине Ужице забранила је растурање меморандуна о успостављању „Специјалног статуса Санџака“ који је тада усвојило тзв. муслиманско национално веће на челу са Сулејманом Угљанином. Мемурандум је тада забрањен уз образложење да изазива мржњу и подстиче националну и верску осетљивост

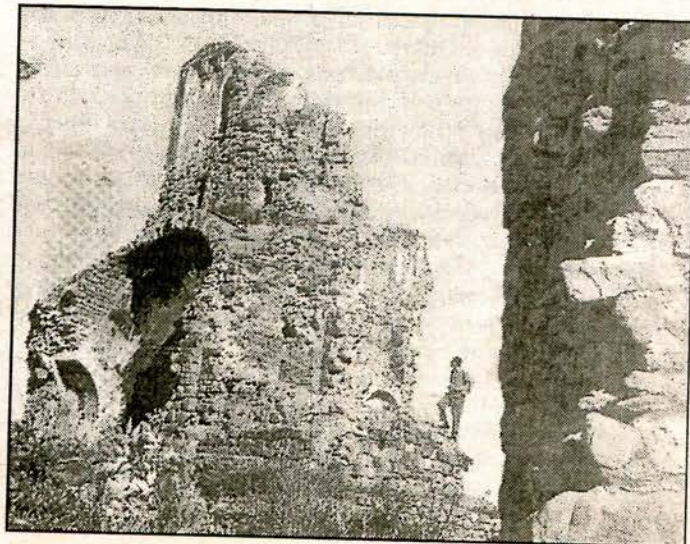

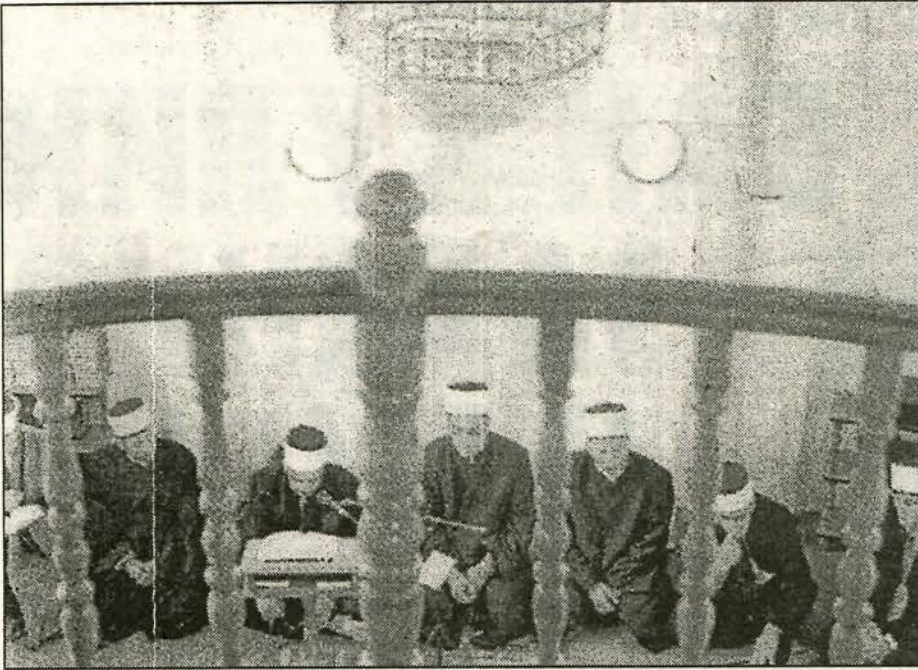
ма о успостављању „Специјалног статуса Санџака“ који је тада усвојило тзв. муслиманско национално веће на челу са Сулејманом Угљанином. Мемурандум је тада забрањен уз образложење да изазива мржњу и подстиче националну и верску осетљивост

Председница Скупштине општине Нови Пазар Васвија Гусинац, члан Листе за Санџак Сулејмана Угљанина, послала је допис свим јавним предузећима, установама и државним органима са захтевом да се поред српског језика у службену употребу стави бошњачки језик и латинично писмо као језик и писмо бошњачког народа. Председница општине је затражила да се босански језик и латиница уведу у свакодневну комуникацију у судове, полицију и остале државне органе. Директорима предшколских установа, основних и средњих школа наређено је да се поред српског језика као обавезан предмет уведу и изучавање бошњачког језика и књижевности као и да се на свим нивоима образовања за бошњачку децу уведу образовање на матерњем језику. Председница Скупштине општине Нови Пазар свој захтев образложила је Уставном повељом државне заједнице Србије и Црне Горе односно њеним Законом о заштити права и слобода националних мањина као и на Повељом о људским и мањинским правима. Поред ових правних аката државе председница општине навела је да употребу бошњачког језика омогућује и Закон о локалној самоуправи као и низ других међународних докумената којима се штите мањинска права а пре свега права на употребу матерњег језика. Писмо исте садржине стигло је и на адресу највиших државних органа Србије и Црне Горе као и многих међународних институција.

Пре неколико дана сличну ствар покренула је и Скупштина општина Тутин који се такође налази у рашкој области. Општина Сјеница учинила је то нешто раније.

Одлуком Скупштине општине Тутин на чијем челу је од 1996. године Коалиција листа за Санџак, Сулејмана Угљанина, називи улица и тргова исписују се двојезично на босанском и српском језику, латиницом и ћирилицом. Такође већи део улица у овом граду преименовано је у улице босанских хероја. Некадашња Његошева улица, одлуком Скупштине општине, убудуће ће се звати улица Бана кулина док ће улица Богољуба Чукића, народног хероја из оближњег села Мистир, убудуће носити име Хусеин бега Градашчевића, познатијег као Змај од Босне.

И у Тутину као и у Новом Пазару истичу да су ове одлуке у складу са Законом о локалној самоуправи, Законом о заштити националних мањина, као и са више међународних конвенција и повеља.

Према попису из 1991. године Бошњаци су се изјашњавали као муслимани. На територији Србије живело је укупно 237.785 муслимана највише у Санцаку у општинама Тутин, Сјеница и Нови Пазар.

Равноправни

Одлукама скупштина општина Нови Пазар, Сјеница и Тутин, латиница је равноправна са ћирилицом а босански је званични језик Бошњака и има исти третман као српски.

Пре десет година забрањен меморандум о специјалном статусу Санцака

На конгресу „Бошњачких интелектуалаца“ одржаном 1993. године у Сарајеву, постигнута је сагласност већине интелектуалаца о заједничком називу народа-Бошњаци. Овај назив од 1996. године прихватају и све сандачке политичке партије и удружења. Пошто је матерњи језик бошњака босански, који је посебно на локалном нивоу сличан српском језику, овај језик до сада није био заступљен ни у једној општини у земљи као ни у једној јавној установи или предузећу. Иако су сандачке партије покушавале и раније да како они кажу свој матерњи језик ставе у исту раван са српским језиком, постојало је уверење да за тако нешто нема потребе јер се већина речи готово истоветно изговара и пише.

Пре десет година Скупштина општине Ужице забранила је растурање меморандума о успостављању „Специјалног статуса Санцака“ који је тада усвојило тзв муслиманско национално веће на челу са Сулејманом Угљанином. Меморандум је тада забрањен уз образложење да изазива мржњу и подстиче националну и верску осетљивост. Године 1999. Муслиманско национално веће променило је име у Бошњачко национално веће које је усвојило споран меморандум о аутономији Санцака и посебним односима са Босном и Херцеговином. Веће је тада такође усвојило декларацију о пра-

вима Бошњака на политичку и националну равноправност. Аутономна област Санцак према том меморандуму обухватила би шест општина у Србији међу којима су Нови Пазар, Тутин, Сјеница, Прибој, Пријеполје и Нова Варош и пет црногорских општина, Пљевље, Бјело Поље, Беране, Рожаје и Плав. Угљанин је предлагао да се усвоји и влада Санцака која би убирала порезе у својим општинама, усвајала наставне програме, бирала судије, усвајала програме привредног и научног развоја ове области. Према овом документу аутономни простор би садржао све атрибуте државности.

Ових дана у поменутих општинама поново су се узбуркале страсти и покренуле расправе о вишегодишњем настојању сандачких партија да озваниче бошњачки језик и уведу његову примену у службене и образовне сврхе.

Локални медији својим гледаоцима, слушаоцима и читаоцима обра-

ћају се ијекавски а од државне телевизије затражено је да део програма емитује и на језику Бошњака. Како ће изгледати примена нових прописа у пракси показаће време мада су одлуке о употреби бошњачког језика изазвале неспоразуме и међу самим сандачким муслиманима.

Професор др Мирољуб Јефтић сматра да је политички пројекат којим се инспиришу муслимани у Рашкој области такав да он подразумева одвајање Санцака од заједничке државе и његово уједињење са муслиманском Босном. Како он каже погрешна су уверења да то преваходно зависи само од проглашења независне Црне Горе. „Опстанак заједничке државе Србије и Црне Горе или њихо одвајање неће утицати на промену политичког става сандачких муслимана. Наравно уколико се Црна Гора одвоји лакше ће моћи да реализују своје политичке замисли и остваре свој идеали“. У последње време видљива је тенденција да су муслиманли све оно што се десило после 5. октобра доживели као велику победу. Расим Љајић постао је министар у Савезној влади а касније и у државној заједници а добили су и свој универзитет. С друге стране Срби који живе на том простору почели су то да доживљавају као свој велики пораз. Све се више појачавају притисци на Србе који живе у Рашкој области. Такође појачано је иселјавање Срба из тих крајева. Све се више продају куће у Пријеполу, Новом Пазару, а у Тутину Срба скоро нема. Куће се продају чак и у Новој Вароши где је до пар година Српски живаљ доминирао.

Бан заменио Његоша

Одлуком Скупштине општине Тутин, на чијем челу је од 1996. године Коалиција листа за Санцак, Сулејмана Угљанина, називи улица и тргова исписују се двојезично на босанском и српском језику, латиницом и ћирилицом. Такође, већи део улица у овом граду преименовано је у улице босанских хероја. Некадашња Његошева улица, одлуком Скупштине општине, убудуће ће се звати улица Бана Кулина док ће улица Богољуба Чукића, народног хероја из оближњег села Мистир, убудуће носити име Хусеин бега Градашчевића, познатијег као Змај од Босне.

Ђинђићеве улице и тргови

У Скупштини општине Крагујевац неколико дана после убиства републичког премијера, покренута је иницијатива да се део улице Моше Пијаде преименује у улицу Зорана Ђинђића. Иницијатива је потекла од Александра Радосављевића народног посланика, који је оценио да је Ђинђић био на челу реформске владе и да представља симбол европске Србије. Уколико општинска комисија Земуна усвоји предлог и Земунски кеј ослобођења убудуће ће носити име др Зорана Ђинђића. Демокришћанска странка Србије такође је предложила да Студентски трг, Улица 29. новембра и Аеродром Београд, добију име Зопрана Ђинђића. Милан ст. Протић у име ДХСС-а предложио је да се на Студентском тргу подигне и споменик убијеном премијеру.

На удару и црква

Влада Србије оценила је да је говор митрополита Амфилохија на опелу премијера Зорана Ђинђића „више лично на изношење политичких ставова“ и да је увредио породицу и пријатеље.

Влада наводи да је говор током опела био изненађење како за представнике Владе Србије тако и за чланове породице. „Садржај говора, који је више лично на изношење политичких ставова, него на, како представници Владе истиче у свом саопштењу, беседу над упокојеним хришћанима, увредио је породицу и пријатеље“, наводи се у саопштењу.

Да ли на исто мислимо

„У Србији нема мафије, већ само 155 организованих криминалних група или банди. Оне постоје, али не и систем који их повезује и зато Србија нема мафије“, рекао је Зоран Живковић новоизабрани премијер републике Србије.

Бес судова

Пошто Министарство правде и републички парламент нису формирали нове судове иако је 1. марта ступио на снагу нови Закон о уређењу судова, свим притвореницима би морао да буде укинут притвор јер не постоје другостепени судови који би одлучивали о жалби за укидање притвора како је то прописано Законом о кривичном поступку. Од првог марта Врховни и Окружни суд практично не постоје.

Ухашени јер су вређали Ђинђића

Према саопштењу начелника зајечарске полиције Илије Матића, против Радомира Ратковића, Вукашина Јеленковића и Славољуба Милановића, сви из Минићева, поднете су прекршајне пријаве, јер су у кафани „Нови хан“, у присуству више лица, вређали покојног премијера Ђинђића. Они се терете за нарушавање јавног реда и мира.

Ко је следећи?

Министарство културе и јавног информисања Србије забранило је дистрибуцију подгоричког дневног листа „Дан“ у Србији, због текстова објављених у броју од 17. марта 2003. године у којима се оспоравају мере Владе Србије о проглашењу ванредног стања и активности владе у примени мера ванредног стања. Привремено је забрањено и издавање листа „Национал“. Спровођење мера на основу Наредбе о спречавању јавног обавештавања, растурања штампе и других обавештења о разлозима за проглашење ванредног стања и примена мера, почело је забрањивањем листа „Идентитет“, и емитовањем програма Радио телевизије „Марш“ из Ваљева. Медији су кажњени и новчано.

Биће у Србији правде?

Скупштина Републике Србије пензионисала је 35 судија међу којима и 7 судија Врховног суда. Батић је изјавио да разрешење судија нема везе са лустрацијом и додао: биће у Србији правде па макар свет нестало. Посланик Демократске странке и председник административног одбора Републичке скупштине Бошко Ристић изјавио је да су управо они „свесно блокирали рад Већа и Савета правосуђа и онемогућавали промене у правосуђу. Ристић је затражио и смену председнице Врховног суда Лепосаве Карамарковић.

Нису сви изненађени

Према истраживањима Центра за проучавање алтернатива, 52 одсто младих у Србији жели да оде да живи у иностранство. Да му се укаже прилика сваки други млади човек у старости од 16 до 26 година напустио би Србију. Директор Центра Срећко Михајловић изјавио је да су резултати за њих непријатни и неочекивани. „Сматрали смо да ће после свих промена у Србији број младих који желе да напусте земљу бити мањи...”

Осиромашени уранијум угрозио здравље

Код житеља села Братоселце код Бујановца, где је у току НАТО агресије бачено око 1000 пројектила са осиромашеним уранијумом, примећене су промене на хромозомима. Деконтаминација бомбардованог подручја још увек није завршена иако је од тада прошло четири године.

Албанија да, Србија не

Према Нацрту републичког закона о јавном информисању, који ускоро треба да буде стављен у скупштинску процедуру, Србији се ускрађује да оснива своја гласила. Чланом 13. то није оспорено другим државама, странцима и страним удружењима. Заменик главног и одговорног уредника Танјуга Предраг Толпа, навео је да по новом закону Србија неће имати право да оснује своје гласило на Косову за разлику од Албаније којој је то право чак и законом загарантовано.

Албанци се мобилишу

Илегална Албанска национална армија позвала је сународнике на мобилизацију у намери да уједине територије на Балкану на којима живе Албанци и тиме оствари своје вековне тежње за стварање заједничке државе. АНА позива Албанце да напусте редове мултиетничке полиције формиране у Македонији и на Југу Србије. Илегална Албанска национална армија позвала је сународнике у Македонији на мобилизацију речима: „Издјаци албанских националних интереса да напустите македонске снаге.”

Али није занемарена

Министар здравља Републичке владе Томица Милосављевић одговарајући на многобројне оптужбе на недавно решење и именовање нових директора здравствених установа каже да политичка припадност није била пресудна. Милосављевић наводи да су решења извршена после анализе досадашњег рада, стања у колективу и планова за будући рад.

Странци све покуповали

Стране компаније купиле су до сада 10 од 16 великих предузећа која су понуђана на продају путем тендера. На тендерској приватизацији све три цементаре из Беочина, Косјерића и Поповца, купили су страни инвеститори. Француски "Лафарж", "Титан" из Грчке и "Холцим" из Швајцарске. "Мериму" из Крушевца је купио аустријски "Хенкел", "Севал" из Севојна словеначки "Импол". Купац лесковачког "Здравља" је компанија "Фармако" из Исланда, а "Румагума" фирма "Галакси" из САД. "Фриком" је постао власништво хрватског "Агрокопа" а шећерана из Црвенке и Жабља" је у власништву "Хеленик шугар индустри".

На граници истребљења

У Србији старији од 65 година су два и по пута бројнији од лица која имају испод 19 година. Биљана Спасић, потпредседник друштва „Опстанак”, тврди да у ужој Србији већ 12 година не постоји природни прираштај. Како она каже од нас је једино старија јапанска популација.

Равнодушност

Вера Сталетовић, једина Српкиња која станује у Бошњачкој махали, у северном, српском делу Косовске Митровице насељеном Албанцима протерана је из своје куће. Кућа је до протеривања три пута објавана и пљачкана. Вера је затражила помоћ од полиције Унмика да је заштити, међутим међународне снаге нису ништа учиниле.

Касно Горан на Косово стиже

Министар иностраних послова Државне заједнице Србије и Црне Горе Горан Свилановић, окарактерисао је да се на Косову и Метохији већ дуго не поштују људска права а посебно мањинска права и да није учињено довољно за решавање проблема 226.000 интерно расељених лица.

УСКОРО

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ НОВА ВИДЕО КАСЕТА

ПРОДУКЦИЈА СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

22. фебруара 2003. године одржан је Шести отаџбински конгрес Српске радикалне странке на којем је за председника Странке изабран др Војислав Шешељ, а за његовог заменика Томислав Николић.

23. фебруара 2003. године на Тргу републике у Београду одржан је величанствени митинг испраћаја председника српских радикала др Војислава Шешеља у Хаг.

Пред више од сто хиљада грађана Србије, др Војислав Шешељ је рекао да ће у Хагу бранити српске националне интересе, штитити понос, част и достојанство нашег народа и српских бораца за слободу.

Грађани Београда и Србије, по окончању митинга, кренули су у до сада невиђени марш, "марш победе и поноса", централним београдским улицама, а непрегледна река људи јасно је показивала колико је велико патриотско срце српских радикала и српског народа у целини.

24. фебруара 2003. године, у 6:45 часова полетео је авион за Амстердам, у којем је био председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Претходно, др Шешељ, опростио се од своје породице, своја четири сина, Николе, Александра, Михаила и Владимира, супруге Јадранке, снаје Милице и унука Војислава.

Породици, присутним сарадницима и окупљеним новинарима др Шешељ је поручио: "Победићу Хашки трибунал!"

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ПРИЧА О СРПСКОМ
ЈУНАКУ

Касету можете поручити у седишту
Српске радикалне странке, Трг победе 3, Земун
и у свим општинским одборима странке,
по цени од 300 динара.

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН:
011/316-46-21

НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50% ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ "САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА" МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21